

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Buda gelecek

MILENA BUSQUETS

330 LE
1974, 75

Comingo

BU DA GEÇECEK
MILENA BUSQUETS

Özgün ismi: También Esto Pasará

© 2015, Milena Busquets Tusquets, Pontas Literary&Film Agency anlaşmasıyla

Türkçe yayın hakları:

© 2015 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Sertifika No: 12746

Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Seda Ersavcı

Kapak Tasarımı: Barbara Bernát

Sayfa Uygulama: Bahadır Erşık

ISBN: 978 605 4729 49 4

Baskı: Ağustos 2015

Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2 Haramidere Avcılar 34310 İstanbul

Tel: (212) 412 17 77 Sertifika No: 12027

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Asmalımescit Mah. Ensiz Sok.

No: 2 D: 7 Tünel İstanbul

Tel: (212) 245 08 39

e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

Milena Busquets

BU DA GEÇECEK

Çeviri: Seda Ersavcı

domingo

*Noé ve Héctor,
ve de Estaban ile Esther için...*

bir

Tuhaf bir nedenden ötürü hiçbir zaman kırklarına geleceğimi düşünmemiştim. Yirmili yaşlarımdayken otuzlarımı hayatımın aşkıyla ve çocuklarımızla geçireceğimi düşünürdüm. Yumurta kırmayı bile bilmeyen ben, altmışıma geldiğimde torunlarıma elmalı turtalar yapacağımı hayal ederdim; ne var canım, öğreniverirdim işte. Ve seksenimde, çökmüş bir nine olarak, arkadaşlarımla viski içecektim. Ama bir türlü kırklı yaşlarımı öngöremiyordum. Ellilerimi de öyle. Bununla beraber işte buradayım. Annemin cenazesindeyim ve üstüne bir de kırk yaşımdayım. Bu yaşa kadar nasıl geldiğimi bilmiyorum, bende aniden korkunç bir kusma arzusu uyandıran bu kasabaya nasıl geldiğimi de öyle. Ve sanıyorum, hayatımda hiçbir zaman

böylesi kötü giyinmedim. Eve döndüğümde, bugün giydiğim, yorgunluk ve hüznün kokan, tüm kıyafetleri yakacağım; artık kurtarılamazlar. Benim neredeyse bütün arkadaşlarım, onun da kimi arkadaşları geldi; gelenlerin bir kısmıysa kimsenin arkadaşı falan değildi. Bir yığın insan var ve bir yığın insan eksik. Nihayetinde onu tahtından vahşice kovan ve krallığını en ufak bir merhamet göstermeden yerle bir eden hastalık hepimizin ağzına sıçtı ve tabii ki bunun acısı cenazede çıktı. Bir yandan sen, sevgili merhume, ölümünle hepsinin ağzına fazlasıyla sıçtın, öte yandan ben, kız evlat, zaten pek sevilmiyor ve pek de hoş tutamıyorum gönüllerini. Tabii ki bu senin suçun anne. Yavaş yavaş, farkına bile varmadan, o gitgide azalan mutluluğunun sorumluluğunu benim omuzlarıma yıkıverdin. Ve bu bana ağır geliyordu, uzaktayken bile ağır geliyordu, hatta olup bitenleri anlamaya ve kabul etmeye başladığımda, hatta ve hatta, bunu yapmadığım takdirde enkazın altında kalıp ölecek olanın sadece sen olmayacağını anlayıp senden az biraz uzaklaştığımda bile ağır geliyordu. Ama sanıyorum beni seviyordun. Ne kocaman bir sevgiydi bu ne de yetersiz. Beni seviyordun işte, o kadar. Hep, “seni çok seviyorum,” diyen insanların aslında seni az seven insanlar olduğunu veya bu durumda “az” anlamına gelen o “çok” sözcüğünü,

“seni seviyorum” demenin tek hakiki yolu olan “seni seviyorum”un gücünden çekindikleri ya da korktukları için eklediklerini düşünmüşümdür. “Çok” sözcüğü “seni seviyorum”u kitlelerin gözünde meşru kılar, oysa gerçekte neredeyse hiçbir zaman bir meşruluk söz konusu değildir. Seni seviyorum: İnsanı, bir köpeğe, bir tanrıya, bir kuş beyinliye, bir gölgeye dönüştürebilecek o sihirli sözcük. Ayrıca pek çok arkadaşın ilerici değil miydi senin? Gerçi sanırım şimdi kendilerini böyle tanımlamıyorlar ya da artık ortalıkta bile değiller. Ne Tanrı’ya ne de ölümden sonra bir yaşam olduğuna inanırlardı. Bir dönemler Tanrı’ya inanmamak modaydı; gayet iyi anımsıyorum. Şimdi Tanrı’ya ya da Vişnu’ya veya toprak anaya yahut reenkarnasyona ya da bilmem neyin ruhuna inanmadığını söylediğinde sana acıklı bir yüz ifadesiyle bakıp, “Aydınlanmış olmadığın nasıl da fark ediliyor,” diyorlar. Dolayısıyla, “En iyisi evde kalıp şarabımla koltuğa gömüleyim ve onu kendimce anayım, bir dolu orospu çocuğunun katılacağı o törenden çok daha içten hem benimki. Ne de olsa cenazeler sosyal bir toplantıdan başka bir şey değiller,” diye düşünmüş olmalılar. Ya da böyle bir şeyler işte. Zira sanıyorum seni affettiler, affedilecek bir şeyler yaptıysan ve seni seviyorlarsa tabii. Ben küçük bir kızken sabahlara kadar şen şakrak kart oynar, seyahat edip anadan üryan

denize girer, dışarı çıkıp yemeğe giderdiniz; sanıyorum iyi vakit geçiriyordunuz, mutluydunuz yani. Kendinize aile olarak seçtiğiniz kişiler, aranızda kan bağı olanlardan çok daha kolay ortadan kayboluveriyorlar. Beraber büyüdüğüm yetişkinler ölüp gittiler ya da en basitinden nerede olduklarını bilmiyorum. Burada, insanın içine işleyen ve toprağı delip geçen bu kavurucu güneşin altında değiller en azından, o kesin. Cenaze işi dandik bir mesele; buraya gelebilmek için iki saat yol tepmek de cabası. Zeytinlikler içindeki bu dar ve virajlı yolu ezbere biliyorum. Yılda sadece birkaç ayımızı burada geçirsek de, bizi eve ve sevdiğimiz her şeye götüren bu yol. Ya da yoldu. Artık ne olduğundan emin değilim. Keşke yanıma şapka alsaydım, çöpü de atmam gerekirdi. Midem bulanıyor. Sanıyorum kanatları birer kılıç gibi duran o tehditkâr meleğin yanma oturacak ve bir daha asla kalkmayacağım. Hiçbir şeyi gözünden kaçırmayan Carolina yanıma geliyor, beni kolumdan tutup yorgun zeytin ağaçlarının ardındaki, üzerinden, tüm dünyaya sırtını dönmüş denizin hemen yanı başımızdaymışçasına belirlediği duvara götürüyor. Anne, öldüğün zaman hayatımın rayına oturacağına, her şeyin bir düzene gireceğine ve acının katlanılabilir olacağına söz vermiştin, bağırsaklarımı söküp yeme arzusu duyacağımdan bahsetmemiştin hiç. Üstelik bunu daha

yalan söylemeye başlamadan önce dile getirmiştin. An gelmiş ve neden bilmiyorum ama hiç yalan söylemeyen sen, birden yalan söylemeye başlar olmuştun. Seninle son zamanlarda pek bir ilişkileri olmayan ve seni on veyahut on bin yıl önceki o şanlı halinle hatırlayan arkadaşların geldiler bu arada. Benimkiler de öyle: Carolina, Mercè, Elisa ve Sofia. Anne, en sonunda Patum'u seninle beraber gömmemeye karar verdik. Firavunlarla dolu Mısır değil burası. Sensiz onun hayatının da bir anlamı olmayacağını söylediğini biliyorum ama o büyük bir köpek ve mezar çukuruna sığmıyor –tıpkı açık denizde, yüzdükten sonra, merdivenlerden tekneye çıkmasına uğraşırken yaptığımız gibi, iki mezarcının onu kışından iterek mezara sokmaya çalıştığını hayal ediyorum– öte yandan eminim bu köpekle gömülme işi yasadışıdır. O da senin gibi ölmüş olsaydı bile. Çünkü sen ölüsün anne. İki gündür bu cümleyi tekrarlayıp duruyorum, kendi kendime de tekrarlıyor ve arkadaşlarıma herhangi bir yanlış anlaşılma ya da hata olup olamayacağını soruyorum; her seferinde bu akla gelmedik şeyin başa geldiğini doğruluyorlar. Çocuklarımin babaları dışında, çekici tek bir adam var etrafta; onu tanımıyorum. Sıcaktan ve sıkıntıdan bayılmak üzereyim; bununla beraber çekici bir adamı anında fark edebilme kapasitesine de hâlâ sahibim. Hayatta kalma içgüdüğü

bu olmalı. Mezarlıkta yiyişmenin kuralları nelerdir diye düşünüyorum. Bana başsağlığı dileyip dilemeyeceğini merak ediyorum. Sanıyorum dilemeyecek. Korkak. Korkak yakışıklı. Hayatımda tanıdığım en cesur insan olan annemin cenazesinde bir korkağın ne işi var? Kim bilir, belki de şu yanında duran, bana merak ve ısrarla bakan ve adamın elini sıkı sıkı tutan o kız sevgilisidir. Senin için biraz fazla kısa değil mi ya? Pekâlâ korkak gizemlinin cüce sevgilisi, bugün annemi toprağa veriyoruz, istediğimi yapma ve söyleme hakkına sahibim, öyle değil mi? Tıpkı doğum günlerimde olduğu gibi. Dolayısıyla sakın ola bana kin güdeyim deme.

Cenaze sona eriyor. Neredeyse mutlak bir sessizliğin hâkim olduğu toplam yirmi dakikalık bir süreç. Konuşma yapılmadı, şiir okunmadı –şair arkadaşlarından birinin şiir okumasına izin verdiğimiz takdirde mezarından kalkıp sonsuza değin peşimize düşeceğine dair yemin etmiştin–, dua edilmedi, çiçekler saçılmadı, müzik çalmadı. Şayet yaşlı işçiler tabutu mezara koyarken böylesi sakar davranmış olmasalardı çok daha kısa sürerdi üstelik. Çekici adamın hayatımı değiştirmek üzere yanıma yanaşmayışını anlaşılar buluyorum bulmasına ama bundan daha uygun bir an olduğunu da düşünmüyorum; en azından tabutu neredeyse yere düşüren yaşlılara yardım edebilirdi yani. İçlerinden biri,

“Allah’ını, kitabını!” diye haykırdı. Cenazende dile getirilen sözcükler bundan ibaret. Bence çok uygun, çok yerinde. Sanıyorum bundan sonra katılacağım her cenaze seninki olacak. Yokuştan iniyoruz. Carolina elimi tutuyor. Bitti. İşte bu kadar. Annem öldü. Sanıyorum kütüğümü Cadaqués’e aldıracağım. Artık burada yaşadığına göre, en iyisi bu olacaktır.

iki

Bildiğim kadarıyla, insanda akşamdan kalma etkisi yaratmayan ve anlık da olsa ölümü –ve hayatı– unutturan tek şey seks. Ani tesiri her şeyi un ufak ediyor. Fakat sadece birkaç dakikalığına ya da biraz daha fazla; o da sonrasında uyursanız. Sonra mobilyalar, kıyafetler, anılar, lambalar, panik, keder, kısacası Oz Büyücüsü'ndekine benzer bir kasırgada yok olan her şey geri dönüp odanın, zihninizin ve midenizin içindeki eski yerlerini alıveriyor. Gözlerimi açıyorum, çiçeklerle ve şarkı söyleyen neşeli cücelerle sarılı değil çevrem; kendimi yatakta, eski kocamın yanında buluyorum. Evde sessizlik hâkim. Camdan içeri havuzda oynayan çocukların çığlıkları giriyor. Mavi ve parlak ışık yine güneşli ve sıcak bir günü müjdeliyor,

yataktan seçebildiğim muz ağaçları, tüm felaketlere kayıtsız, huzurla salınıyor. Demek ki gece tutuşup kül olmamışlar, dalları, havada süzülen katil kılıçlara dönüşmemiş, üzerlerinden kan falan da damlamıyor. Yerimden kımıldamadan göz ucuyla Óscar'a bakıyorum, en ufak bir hareketimle uyanacağının farkındayım. Epeydir beraber uyumuyoruz. Uzun ve güçlü bedenini, hafif içe göçük göğsünü, bisikletçi bacaklarını ve özellikle de güç kullanımı gerektiren anlarda hafif hayvansı bir hal alan keskin ve erkeksi hatlarını inceliyorum. "Beğendim, erkeksi bir yüzü var," dedi annem asansörde onunla ilk karşılaşmasının ve onları tanıştırmama bile gerek kalmadan, her zaman hafif kambur duran, boğa suratlı, utangaç ergen vücutlu bu adamın benim daireme gidiyor olduğunu tahmin etmesinin ardından. Bense, cilveli bir şekilde, "Hava o kadar sıcak ki kıyafetlerimle yıkanıyor, ıslak giysilerle yazmaya oturuyorum ve yarım saat içinde kuruyuveriyorlar," dedim. Ve onu heyecandan titreyerek, gülmekten ölerек beklediğim daireme geldi: "Sanıyorum az önce annenle tanıştım." Bir süre tek evim, yeryüzündeki tek mekânım Óscar'ın bedeniydi. Sonra bir oğlumuz oldu. Ve sonra birbirimizi tanıdık. İnsan, düşünme ihtiyacı duymadığı her türlü talebe hiç geciktirmeden ve minnetle, hatta

BU DA GEÇECEK

belli bir rahatlamayla karşılık vererek içgüdüleriyle, bedeniyle ve ay dönmeleriyle hareket eden vahşi bir hayvan gibi davranmaya çalışıyor çünkü beden ya da yıldızlar bizim yerimize her şeyi düşünüp ona göre kararlar alıyorlar zaten. Ama eninde sonunda ayağa kalkıp konuşmaya başlamak zorunda olduğumuz bir an geliveriyor her zaman. Teoride insanlık tarihinde bir kez yaşanan o olay, yani dört ayak üstünde yürümeyi bırakıp ayağa kalkmak ve düşünmeye başlamak, benim aşktan yere her çakılışımda yaşadığım bir şey. Her seferinde zoraki bir iniş oluyor bu. İlişkimize kaç defa çekidüzen vermeye çalıştığımızın hesabını bile yapamam artık. Her seferinde araya bir şey giriveriyor işte; genelde onun ya da benim karakterim oluyor bu. Şimdi bir sevgilisi var ama bu, şu an yatağımı paylaşmasına engel değil. Hastaneler, doktorlar ve sonsuza değin kaybedilmiş savaşlarla geçen o altı puslu ay boyunca yanımda olmasına da engel değildi. Anne, kimsenin hiçbir zaman kazanmadığı bu nihai savaşı kazanma ihtimalin olduğu gibi bir fikre nasıl kapıldın Tanrı aşkına? Ne en zekiler, ne en güçlüler, ne en cesurlar, ne en cömertler ne de hak edenler kazanırken hem de. Huzur içinde ölmen kabulümdü. Ölüm üzerine defalarca konuşmuştuk ama aşağılık kahpenin geriye kalan her şeyi de beraberinde

sürüklemeyen önce beynine yapışacağı, sana sadece, daha çok acı çekmene neden olan, gidip gelen bir zihin berraklığı bırakacağı hiç aklımıza gelmemişti.

Óscar seksin iyileştirici gücünün ateşli bir savunucusu; seksin düzeltemeyeceği tek bir nahoşluğun, talihsizliğin ya da hayal kırıklığının olmadığına inanan o sağlıklı, hayat dolu adamlardan biri. Üzgün müsün? Seviş. Başın mı ağrıyor? Seviş. Bilgisayarın mı bozuldu? Seviş. Hayatın mı kaydı? Seviş. Annen mi öldü? Seviş. Bazen işe yarıyor. Sessizce yataktan çıkıyorum. Óscar, ayrıca, sevişmenin güne en iyi başlama şekli olduğunu düşünüyor. Bense sabahları görünmez olmak ve öğle yemeği saatine değin vücut bulmamak isterdim. Kirli bulaşıklar bulaşık makinesinden taşıyor ve buzdolabında sadece birkaç tane son kullanma tarihi geçmiş yoğurt, pörsümüş bir elma ve bir-iki bira var. Biralardan birini açıyorum. Ne kahve var evde ne de çay. Ağaçlar yapraklarını sallayarak beni camın ardından selamlıyorlar. Karşıda oturan yaşlı kadının panjurlarının kapalı olduğunu fark ediyorum; tatile gitmiş olmalı ya da o da ölmüştür belki, kim bilir. Sanki aylardır başka bir yerde yaşıyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum. Gecenin ve yattığım boğa adamın teri üzerimde hâlâ, burnumu gömleğime gömüyor ve uzak bir kokuyu, bedenimi neşeyle istila eden diğer bir bedenin, uysal

ve geçirgen tenime değen başka bir tenin, terime karışan farklı bir terin görünmez izlerini soluyorum. Bazen yıkanmak bile silip götüremiyor bu izleri, açık saçık ve alımlı bir kıyafet gibi, gitgide uzaklaşıp nihayetinde tamamen yok oluncaya dek algılamaya devam ediyorum varlıklarını. Bira bardağını şakağıma dayayıp gözlerimi kapıyorum. Güya yılın en sevdiğim dönemindeyiz ama tek bir planım bile yok. Aylardır, hatta belki yıllardır tek planım senin çöküşüne tanıklık etmektir. Óscar'ın yatak odasında gezindiğini duyuyorum, bana sesleniyor:

“Gelsene, koş gel haydi, sana çok önemli bir şey söylemem gerekiyor.”

Seks numaralarından biri bu, duymamış ayağına yatıyorum dolayısıyla. Şayet yanına gidersem öğle yemeğine kadar yataktan çıkamayız ve buna vaktim yok, ölüm, bin tane evrak işini de beraberinde getiriyor. En sonunda, on dakika boyunca homurdanıp donunu bulamadığını ve onu muhakkak benim saklamış olduğumu söyledikten sonra –tabii ya, donunu saklamaktan başka, yapacak daha iyi bir işim yok zaten benim– odadan çıkıyor. Tek kelime etmeden arkama geçiyor ve beni masaya doğru ittirirken boynumu öpmeye başlıyor. Hiçbir şey olmuyormuş gibi evraklarımı düzenlemeye devam ediyorum. Kulağıma koparırcasına

ısıyor. Karşı çıkıyorum. Tokat atmalı mıyım bilemiyorum. En iyisinin bu olduğuna kanaat getirip tam bir tokat atacakken iş işten geçmiş oluyor. Külotunuzu çıkarış ya da yırtış şeklinden karşınızdakinin nasıl bir erkek olduğunu anlayabilirsiniz. Ve benim karşımdaki hayvan –belki de son aylarda kül olmayan tek şey– kamburunu çıkarıyor, ellerini masaya dayıyor ve tüm bedenini geriyor. Son ana kadar onu fena benzeteceğimi düşünürken penisinin istilasına uğrayan öbür kalbim atmaya başlıyor ve her şeyi unutuyorum.

“Sabah sabah bira içmemelisin Blanca’cığım. Sigara da öyle,” diye ekliyor sigara yaktığımı görünce.

Bana, birkaç gündür herkesin yüzünde gördüğüm o kaygı ve acıma yüklü ifadeyle bakıyor. Artık benim yüzümün mü onlarınkinin yoksa onların yüzünün mü benimkinin bir yansıması olduğunu bilmiyorum. Günlerdir aynaya bakmıyorum ya da bakıyorum da kendimi görmüyorum, sadece saçımı başımı düzeltiyorum o kadar. Hiçbir zaman aramız bu kadar kötü olmamıştı. Aynam, *mon semblable, mon frère*, bana, eğlencenin sona erdiğini hatırlatma görevine soyunuyor. Óscar’ın bakışlarında acıma ve kaygının yanı sıra, sevgiye çok yakın bir duygu, şefkat de var. Ama insanlarda acıma hissi uyandırmaya alışık değilim,

* *Fra.* Benzerim benim, kardeşim. (ç.n.)

midemi kaldırıyor. Bana yine beş dakika önceki gibi bakar mısın lütfen? Beni yeniden bir nesneye, bir oyuncağa dönüştürebilir misin? Zevk alıp veren, hüznü olmayan bir şeymişim gibi, motosikletiyle Barcelona sokaklarını son sürat geçtiği halde zamanında varamayıp da hayatındaki en sevdiği insanı kaybetmiş biri değilmişim gibi bakar mısın lütfen?

“Bence birkaç günlüğüne, hava değişikliği olsun diye, bir yerlere gitmelisin. Burada yapacak bir işin kalmadı, hem şehir de iyice boşaldı zaten.”

“Evet, haklısın.”

“Yalnız kalmanı istemiyorum.”

“Merak etme.” Ona aylardır kendimi yapayalnız hissettiğimi söylemiyorum.

“En kötüsü geride kaldı.”

Gülüyorum.

“En kötüsü ve en iyisi. Hepsi geçti artık.”

“Ve çevrende seni seven yığınla insan var.”

Son günlerde bana bu cümlelerin kaç kez söylendiğini bilmiyorum. Tam da rahat bırakılmak ve sadece yatmak istediğim anlarda, beni seven sessiz ve konuşkan insan ordusu ortaya çıkıyor. Ve bir de annemin, yanıma oturup elimi tutmasını ve elini alnıma koymasını istediğim anlarda.

“Evet, evet, biliyorum. Minnettarım gerçekten.”

Artık kimsenin sevgisine inanmadığımı, annemin bile bir süre beni sevmeyi bıraktığını, sevginin dünyanın en güvenilmez duygusu olduğunu ona söylemiyorum.

“Neden birkaç günlüğüne Cadaqués’e gitmiyorsun? Artık ev de senin.”

Ne dediğinin farkında mısın kaçık herif, seni saygısız, seni ahmak, diye düşünüyorum nazik ve kaygılı gözlerine kaçamak bir bakış atarken. Ev annemin. Her zaman da öyle olacak.

“Bilmem,” diyorum.

“Hem tekne de suda. Orası sana iyi gelecektir.”

Belki de haklıdır diye geçiriyorum içimden. Dağların, korkunç yolların ve vahşi rüzgarın sakladığı bu şehrin, gökyüzünün güzelliklerini ve yaz akşamlarının kırmızımsı ışığını hak etmeyen herkesi delirten cadılar beni her zaman kolladı. Küçüklüğümden beri cadıların, çan kulelerine tırmanıp, kahkahalar attıklarını ya da kaşlarını çattıklarını, gelenleri kucakladıklarını ya da kovduklarını, birbirine âşık çiftlerin arasına kavgatohumları ektiklerini, denizanalarına hangi bacakları ya da karınları sokacaklarını gösterdiklerini, kimi ayakların altına denizkestaneleri yerleştirdiklerini düşünürüm. Ve en korkunç akşamdan kalmışlıkların ardından bile büyüleyici gün doğumları çizdiklerini; kasabanın her bir caddesini ve her bir köşesini sıcacık yatak odalarına

dönüştürdüklerini; insanı, dünyanın tüm nahoşluklarını ve kötülüklerini silen kadife dalgalara sardıklarını... Üstelik şimdi aralarına yeni bir cadı daha katıldı.

“Evet, belki de haklısın. Cadaqués. Evet, Cadaqués’e gideceğim.” Ve “Tara, evim, Tara’nın kızıl toprağı, Tara’ya döneceğim... Ne de olsa yarın yeni bir gün,” diye ekliyorum.

Biradan büyük bir yudum alıyorum.

“Hangi filmden bu?” diye soruyorum.

“Sanıyorum *Rüzgâr Gibi Geçti* ile *E. T.*’yi karıştırıyorsun,” diyor gülerek.

“Ha, olabilir. Sabah biraları saçmalamama neden olabiliyor. Sana kaç kez zorla *Rüzgâr Gibi Geçti*’yi izlettim?”

“Çok.”

“Kaç defasında izlerken uyuyakaldın peki?”

“Neredeyse hepsinde.”

“Aynen, zaten hep berbat bir film zevkin vardı. Tam bir snopsun.”

İlk defa bana karşılık vermiyor, sadece gözlerinde bir parıltıyla gülümseyerek bakıyor. Óscar, yüzünden, Üç Kral’dan hediye bekleyen bir çocuğun heyecanının okunabildiği, tanıdığım nadir yetişkinlerden biri.

* (Los Reyes Magos) İspanya’da 6 Ocak’ra kutlanan ve epifani olarak da bilinen bir dini bayramdır. Katoliklik ve Protestanlıkta doğudan gelen üç münecimin bebek İsa’yı ziyaret etmesi, Ortodokslukta ise Ürdün Nehri’nde İsa’nın vaftiz olması anılır. (ç.n.)

Bunu ona hiç söylemedim ve bildiğini de sanmıyorum. Heyecanlıymış rolü yapmak gerçekten zordur ve insan, dilekleriyle umutlarını kaybettiği ölçüde heyecanlanma yetisini de kaybeder. Sonrasındaysa o çocuksu heyecan yerini basit bir arzuya bırakır.

“Her şey iyi olacak Blanca, bak göreceksin.”

“Biliyorum,” diye yalan söylüyorum.

İş için birkaç günlüğüne Paris’e gitmesi gerektiğini söylüyor ama dönünce bizi görmeye Cadaqués’e gelecek ve birkaç gün bizimle kalacakmış. Sonra iç geçirip ekliyor: “Sevgilimle ne yapacağımı bilemiyorum.” Erkekler hep ama hep çam deviriyorlar. Son derece kaygılı bir ifade takınıyorum ki, heyecan ifadesi kadar olmasa da, bunu da numaradan yapmak oldukça güçtür ve kapıyı suratına kapatıveriyorum.

Ben de annemsiz ne yapacağımı bilmiyorum be adam.

üç

Nicolás senin Copito de Nieve' ile gökyüzünde poker oynadığını düşünüyor. Sadece beş yaşında olmasına rağmen her şeyi öyle bir inançla anlatıyor ki bazen beni de şüpheyeye düşürüyor. Hem de kırk yaşında olmama ve seni ondan yüz bin kat daha fazla tanımama rağmen – ya da belki de öyle değildir, sanıyorum son zamanlarda mucizevi bir şekilde sana tek yaklaşabilenler çocuklardı; hastalık ve zihin bulanıklıkların arasında, gerçek kimliğinin tek tanıkları, seni hayata döndürebilecek cömertlikte ve zekâdaki yegâne kişiler onlardı. Onlar, o şanslı veletler, senden bir dakika olsun nefret etmediler; senin için bundan daha iyi bir konum

* (Kar Tanesi) 40 yaşında ölen ve 35 senesini Barselona Hayvanat Bahçesi'nde geçiren Albino goril. (f.n.)

hayal edemiyorum. Yaptıkları resimlerde kafalarımızın üstünde uçuyorsun, neşeli bir cadıyla hantal bir peri karışımı gibisin; doğrusu gerçek hayattaki halinden çok da farklı değilsin.

Çocuklar, büyük oğlumun babası Guillem'in evinde birkaç gün geçirdiler. Güneşten yanmış, boy atmış ve bahçeden toplanmış domates, salatalık ve benzeri şeylerle midelerini doldurmuş bir şekilde geldiler. Hediye olarak bana, her zaman büyük bir coşkuyla karşıladığım ve her birini, tüm kırsal faaliyetleri kapsayan o hor görüyle yıkamaya kalktığımda üzerlerinde bir böcek görmemle sonları genelde çöpü boylamak olan meyve ve sebzeler getiriyorlar.

"Guillem, sadece Pamuk Prenses'inkine benzer elmaları seviyorum. Organik elmalarla şöyle bir derdim var: Ne zaman bir ısırık alsam bir kurdun kafasını uçuracakmışım gibi bir hisse kapılıyorum. Bu da oldukça canımı sıkıyor. Anlıyor musun?"

"Tabii, sen zehirli elmaları seviyorsun, öyle değil mi? Merak etme, bir dahaki sefere sana onlardan getiririz, bakalım işe yarayacaklar mı..."

Ve sonra eliyle boğaz kesme hareketi yapıyor, gözlerini kapatıyor ve dilini dışarı çıkarıyor; delilikle birleşen pratikliğine, Fransız Devrimi'ni gün be gün her ayrıntısıyla anlatma kapasitesine ve ardından

bahçeye domates ekmeye gidişine hayran çocukları güldürüyor.

Guillem bir arkeolog, ayyaş, kültürlü, şefkatli, zeki, Katalanist, sempatik, sahtekâr, güçlü, art niyetli, cömert, çok eğlenceli ve çok inatçı bir adam. Mottosu "*hır çıkarmak derdinde değilim*" olan ve doğrusu, fazlasıyla "*hır çıkan*" birlikteliğimiz hariç, buna sadık kalan biri. Aramızda bir aşk-nefret ilişkisi var. Ben onu seviyorum, o ise neredeyse mütemadiyen benden nefret ediyormuş gibi davranıyor. Ama nefreti, tanıdığım pek çok insanın sevgisinden daha güzel şeyler içeriyor. Henüz ilişkimiz devam ederken birkaç yıllığına bizim olan, annemin köpeği Patum'a şimdi o bakıyor. Bir gün tatile giderken köpeği sana bırakmıştım ve döndüğümde bana köpeğin sende kalacağını, annesi ve kız kardeşiyle çok daha mutlu olacağını söylemiştin. Böylece köpeğimiz sende kaldı ve onu kendi köpeğine dönüştürüverdin; sevdiğin herkese yaptığın da buydu zaten, onlardan bir hayat alıyor ve onlara başka, o güne değin bildiklerinden ve daha sonra bilebileceklerinden çok daha kapsamlı, ferah ve eğlenceli bir hayat hediye ediyordun. Hayli yüksek bedeli ise; senin acımasız denetimine tabi tutulmak, senin deyimle hiçbir durumda ve hiçbir ama hiçbir zaman, gözü kör olmayan bir sevgiye mahkûm edilmektir. Gerçi belki

de köpekler, sadece onlar, söz konusu olduğunda bu durum geçerli değildi; orada sevginin gözü gerçekten kördü. Patum annesinden de kız kardeşinden de uzun yaşadı. Artık seninle kalamayacağı için onu, gıkını bile çıkarmadan götürmemizi kabul ettiğin gün, sonun yaklaşmakta olduğunu anladım. Köpeğinden vazgeçebiliyor olman, her şeyden vazgeçmeye hazır olduğun, iki senedir aşağı yuvarlandığımız uçurumun sonuna varıyor olduğumuz anlamına geliyordu. O akşam, elim eline değebiliyorken hâlâ, Port Lligat mezarlığına gömülmen için işlemleri başlattım. Patum cenazene geldi, cenazene gelen tek köpekti. Guillem tasmaına siyah bir kurdele bağladı; tipik Guillem işte. Ve Patum tam bir hanımefendi gibi davrandı. Her zamanki gibi yere sırtüstü yatıp bacaklarını iki yana açmadı, siyah kurdelesıyla, gölgede, eski bir kot pantolon ve sırf o gün için ütülediği ve üst düğmelerini iliklemediği bir gömlek giymiş olan Guillem'in yanında son derece ciddi ve resmi bir şekilde oturdu. Bence bu görüntü hoşuna giderdi, yanlarına gidip oturur ve elini köpeğinin başına koyup –zira pek zahmete giren biri değildin– sessiz cenazende hazır bulunurdun diye düşünüyorum. Belki de yapmışsındır, bilmiyorum.

“Blanca’cığım, görüyorsun onları güzelce besledim. Öyle değil mi çocuklar?”

İkisi de son derece terbiyeli bir şekilde başlarıyla onaylıyorlar.

“Size ne donmuş pizza ne de annenizin yedirdiği o zehirli noodlelardan verdim, öyle değil mi?”

İkisi de başlarını iki yana sallıyorlar.

“Evet, anne, harika şeyler yedik,” diyor Nicolás, küçük olan.

“Çok sevindim.”

“Bu arada, haberin var mı bilmiyorum ama sizin yediğiniz şu hazır noodleları yasakladılar,” diyor Guillem. “Artık karaborsadan alman gerekecek.”

Gülüyor. Gözlerimi dikip ona nefret dolu bir bakış atıyorum ama sonunda ben de gülüveriyorum.

“Ve her gün havuza gittiler. Her gün. Onları en son ne zaman havuza götürdün?”

“Hiçbir zaman,” diye koro halinde cevaplıyor çocuklar.

Guillem bir şampiyon edasıyla gülümsüyor.

“Anne, Guillem’le gittiğimiz havuzda peynirli cips satıyorlar ve Guillem’e özel cin tonik yapıyorlar.”

Guillem onlara susmaları için bir işaret yapıyor.

“Cin tonik demek. Ve de peynirli cips, öyle mi? Herhalde onlar da organiktir...”

“Neyse işte. Bak ciddiyim; çocuklara açık hava çok iyi gelecektir, burada yapacak bir işin de yok zaten. Bu

şehir yazın tahammül edilmez oluyor, gerçi doğrusunu istersen yıl boyu tahammül edilmez ya neyse. Neden birkaç günlüğüne Cadaqués'e gitmiyorsunuz? Orası size iyi gelecektir. Hem tekne de suda, değil mi?"

"Evet, *Tururut* suda. Annem her şeyi ayarlamıştı."

Bu ne çılgınlık böyle anne. Gerçekten tekneyle denize açılabilceğini mi düşünmüştün? Senin yokluğuna rağmen aynı deniz orada durmaya devam edecek mi? Belki de kıvrılarak ikiye katlanmış bir peçete kadar olmuştur ve sen de onu cebine koyup yanında götürmüştündür...

"Harika, eminim bu fırsatı değerlendirmemizi isterdi."

Onu kapıya kadar geçirip omzuna hafifçe vuruyorum.

"Haydi ama, canlan biraz. Önümüzdeki hafta Cadaqués'de görüşürüz, tamam mı? Bak göreceksin, nasıl da iyi gelecek."

dört

İçinde yaşadığınız şehrin gizli köşelerini, ama şu romantik yerleri değil de, gerçekten umulmadık olanları keşfetmenin en iyi yöntemlerinden biri evli bir adama âşık olmaktır. Badalona'ya gelmemizin başka bir açıklaması olamaz; yani sanırım Badalona'dayız, bize dünyanın en güzel barı gibi gelen leş bir barda bize muazzam gelen rezil kroketler yiyor ve sanki Ritz'e gitmişçesine halimizden memnun, ilk fırsatta buraya geri döneceğimize dair yeminler ediyoruz. Santi'yle haftalardır görüşmüyorduk. En son sen ölmeden önce görüşmüştük. Aylar önce. Sen yatakta hastalık ve delilikle çılgınca ama nafîle cebelleşir, bense, fazla üzgün ya da yorgun olmadığım zamanlarda, aynı yerde, kendime ve dünyaya hayatta olduğumu kanıtlamak için

yine nafile ve bazen çılgınca bir mücadele veriyorken... Ölümün zıddı yaşam değil, sekstir. Senin hastalığının sana karşı gitgide daha gaddarlaşıp insafsızlaştığı ölçüde seks hayatım da, sanki dünyanın tüm yataklarında sadece tek bir savaş, senin savaşın veriliyormuşçasına, gaddarlaşıp insafsızlaştı. Çaresiz insanların çaresizce seviştiği bilinen bir gerçektir. Gözlerimi bir başıma ya da yanımda biriyle açıp, mutlu mesut, "Dünya yatak odamdan bile küçük," diye düşündüğüm sabahlar, elveda size. Bazen ikimizin de kuru ve cılız, hayalet gibi soluk, bir avuç toza dönüşmek üzere olan ağaçlara dönüştüğümüzü düşünürdüm ama bunu sana söylediğimde karşı çıkar, beni öyle olmadığına temin eder, bizim hayatta tanıdığın en güçlü iki insan olduğumuzu ve hiçbir fırtınanın bizi yere seremeyeceğini söylerdin.

Santi'nin üzerinde o çok sevdiğim eski mi eski, soluk kırmızı kotu ve bir süre önce beraber aldığımız haki parkası var. Herhalde bana hoş görünmek için giyiyor bunları. Öte yandan ilişkimizi sık sık yakıp yağmalayan fırtınalara karşı bir tılsım görevi göreceklerini de düşünüyor olmalı. Onu bisikletinin üstünde arabaların yanından geçip gider ve eskimiş kırmızı kot pantolonu, esmer teni, kayak ve bisiklet nedeniyle alt kısmı üst kısmına oranla daha yapılı ve kaslı olan sıkı bedeniyle,

kısa, kalın ve çoğunlukla yara bere içinde olan işçi el-leriyle, sanki kırk değil de yirmi yaşındaymışçasına, bir ok gibi bana doğru gelirken gördüğümde, her zamanki gibi kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sanıyorum onunla görüşmeyi sürdürme nedenim bu: Her seferinde kalp atışlarımı hızlandırıyor. Bana, sahte bir kaygıyla, “Senin sorunun yakışıklı erkekleri beğeniyor olman,” derdin hep. Ama sanıyorum bu erkeksi ve çocuksu yanım, böylesi ucuz, tesadüfi ve bayağı bir şeyi, dış görünüşü, güçten, zekâdan ya da paradan üstün tutmam hoşuna gidiyordu.

Bir-iki bira içiyor, çabucak bir şeyler atıştırmaya karar veriyoruz, epeydir görüşmüyoruz, dolayısıyla baş başa kalmak için sabırsızız, ellerimiz belli belirsiz hareket ediyor, belini okşuyorum, omzuma dokunuyor, sigaramı yakarken serçe parmağımı okşuyor ve tüm bu süre boyunca birbirimize iki normal arkadaşın duracağından beş santim daha yakın duruyoruz. Sakin ve sessiz, güneşten uzak bir yer arayışıyla ara sokaklara dalıyoruz, bir alt geçitten geçerken beni duvara yaslayıyor, dudağıma yapışıyor ve elini pantolonumdan içeri sokuyor. Erkeklerin fiziksel gücü bize sadece zevk veren bir şey olmalı bence, içimizde tek bir damla bile acı ya da korku kalmayınca dek bizi yıkıp geçen bir şey olmalı. Sırt çantalı bir genç beliriyor, adımlarını

hızlandırırken göz ucuyla bize bakıyor, ilk öpücüklerin kargaşasını, bir cerrah inceliğinde usul usul yapılan hareketlerin, sadece bedenle değil zihnen de sevişmeye başlamanın öncesindeki o relası ve morlukları unutmuşum neredeyse.

“Umumi alanda rezalet çıkarmaktan tutuklanacağız,” diye fısıldıyorum kulağına.

Gülüyor, son derece acı veren bir şekilde birkaç santimetre uzaklaşıp sanki küçük bir kız çocuğuymuşum gibi gömleğimi düzelterip pantolonumun içine sokuyor; kızlarını da aynen böyle giydiriyor olmalı.

“Bir gece gelip burada düzüşebiliriz, ne dersin?” diyorum. “Ergenler gibi.”

“Olur tabii.”

“Etek giyerim, böylece daha kolay olur.”

Elimi tutuyor.

“Gel, gidip bir şeyler yiyelim, seni küçük baş belası.”

“Ayakta sevişmek gibisi yok. Bunu tüm dünya biliyor,” diye ekliyorum.

Kıçıma bir şaplak atıyor.

Santi kendini kaptırmış bir şekilde bar sahibi ile sohbet eder ve diz kapağını okşarken şarabın yeterince soğuk olmadığını söylememin ardından sevimli garsonun, bana danışma ihtiyacı bile duymadan, içine şu an kederle eriyen bir buz attığı bir kadeh beyaz şarap

içiyorum. Garsonlara kibar davranmayan bir adam kimseye, nihayetinde size de, kibar davranmaz. Ben böyle düşünüyorum. Dondurulmuş olduğuna dair en ufak bir şüphe gütmediğim mantar kroket için içtenlikle tebrik ediyor adamı. Gülümseyerek dekolteme bakıyor.

“Sana erkeklerin yemek saplantısıyla ilgili teorimden bahsetmiş miydim?” diye soruyorum. “Bence yeterince sevişmemelerinden kaynaklanıyor. Peki ya şehirdeki tüm şık lokantaların onlar sayesinde ayakta kaldığından söz etmiş miydim? Hiç dikkat ettin mi bilmiyorum ama bu mekânlar orta yaşlı çiftlerle doludur. Bir araba fiyatında saatler takan bu adamlar kroket tariflerinden bahsederlerken, kadınlar tiksiniş ve sıkılmış bir halde ya gözlerini sonsuzluğa diker ya da kalori hesabı yaparlar.”

“Peki, canın sevişmek istiyordur çünkü sevişmek istiyorsundur teorimi biliyor musun?”

“Daha önce hiç aklıma gelmemişti. Gayet mümkün.”

Sanki insan bedeninden yapılma bir korseymiş gibi kaburgalarımı kavırıyor ve öyle bir sıkıyor ki neredeyse iki elinin parmakları birbirine değiyor.

“Bu kadar ince birinin nasıl bu kadar büyük göğüsleri olabiliyor?”

“Arkadaşım Sofia büyük göğsün başa bela olduğunu düşünüyor ve penis gibi sadece gerekli anlarda büyümeleri, gerekmediği zamanlarda ise sakın ve makul ölçülerde kalmaları gerektiğini söylüyor. Retraktif göğüsler.”

Bir kahkaha patlatıyor.

“Arkadaşların kafayı sıyırmış. Sen de öyle.”

İki kadeh şarap daha istiyor. Fazla içtiğimi düşünüyorum. Neredeyse şişenin dibini gördük, geldiğimizde ağzına kadar doluydu sanıyorum. Santi, sanki kaçırcekmişim gibi, yüzümü tutup beni öpüyor. Benim elimi bile sürmediğim kroketlerden bir porsiyon daha istiyor ve kaygılı bir ifadeyle garsona, “Hiç yemek yemiyor,” diye fısıldıyor.

“Yiyin bayan, yiyin.”

Kroketten bir ısırık alıyor ve bir yudum şarap yardımıyla yutuyorum.

“Kadeh kaldıralım,” diyor. “Bize.”

“Bize.”

Bir an sessizce birbirimize bakıyoruz.

“İğrenç bir hayatım var, bok gibiyim,” diyor birden.

“Ben de,” diyorum.

Guillem’in sırtlan gülüşü adını verdiği ve çocuklara taklit etmeyi öğrettiği, psikiyatristin ise gergin gülüş olarak tanımladığı şekilde gülüyorum.

“İş nasıl gidiyor?”

“Üç aydır tek kuruş kazanmadık. Bu ülkedeki hiçbir mimarlık bürosu iş yapmıyor, tek bir bina bile inşa edilmiyor. Ne olacak bilmiyoruz.”

“Kötüymüş.”

“Şu an istesem bile boşanamam, kira ödeyecek durumum yok.”

İşte karşınızda, bizim erkeklere değil de, erkeklerin bize gitgide daha çok benzemesine yarayan cinsiyet eşitliği mücadelesinin kati zaferinin kanıtlarından biri daha: Artık erkekler de statü kaybetmemek için eşlerinden ayrılmıyorlar diye geçiriyorum içimden kederle.

“Kayağa da gidemem,” diye ekliyor safça.

“İşte bu gerçekten felaket.”

“Ne kötüsün!”

Santi ile en aşağı iki yıldır görüşüyoruz. Gerek konunun hassaslığından, gerek saygıdan, gerekse korkudan, hiçbir zaman karısıyla nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmek istemedim. Genel olarak insanlar hakkında ne kadar az şey bilerseniz o kadar iyi diye düşünüyorum. Zaten er ya da geç herkesin gerçek kişiliği ortaya çıkıyor, sadece biraz zaman ve biraz da göz ve kulak meselesi bu.

“Cenazede yanında olmak isterdim.”

“Gidelim mi?” diyor ve ayağa kalkıyorum.

Küçük, hoş, hafif köhne, biraz tanıdık, denize nazır bir otel buluyoruz.

“Nasıl? Beğendin mi?”

“Evet, harika.”

Bir yandan gömleğimin düğmelerini açarken bir yandan da siesta için deniz manzaralı bir oda istiyor. Resepsiyondaki kız bize hiç istifini bozmadan bakıyor ve bilgisayarda bir şeyler yapıyor. Odanın hazırlanmasını beklerken bir cin tonik istiyor ve dışarı çıkıyoruz. Kumsal neredeyse boş; güneşin altına serilmiş, öğlen ışıyla, mahremiyet ve çekicilik yoksunluğuyla çirkinleşmiş bir-iki beden var sadece. Bir beden, ne denli rahatsız, hasta ya da çökmüş olsa da ihtişamlı ve heyecan verici olabilir fakat güneşin altına serilmiş yüz beden için asla böyle bir şey söz konusu değildir. Gömleğimin düğmelerini ilikliyorum.

Odaya çıkıyoruz. Duvarlar beyaz. İki yatak var. Her ikisinin üstüne de perdelerle aynı renk, mavi yatak örtüleri serilmiş. Küçük çalışma masasının üstünde bir-iki tekne resmi asılı. Sade ve temiz. Gülüyorum.

“İki tek kişilik yatak. Gördün mü? Aşağıdaki gösterinin intikamı alındı.”

“Kahretsin.”

Ama manzaramız var; balkondan denizi ve ufku görüyoruz. Yüzücülerin karınca boyutundaki bedenleri

itibarlarını geri kazandılar. Sapına kadar mimar olan ve şayet iyileştirme imkânı varsa bir mekânı asla olduğu gibi bırakmayan Santi koltuklardan birini balkona taşıyor, üzerime atlayıp beni soymaya başlıyor. Yüzüme öylesine güneş vuruyor ki onu doğru dürüst göremiyorum bile. Gözlerimi kapıyorum ve başım dönmeye başlıyor. Gözlerimi açıyor ve dikkatimi bana kondurduğu, bacaklarımdan yavaş yavaş yukarı çıkan öpücüklerle vermeye çalışıyorum ama çok fena başım dönüyor, tek istediğim bana bir bardak su getirmesi.

“Rengin attı. İyi misin?” diye soruyor.

Bir-iki yudum su içtikten sonra kusmaya başlıyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beceremiyorum, beni banyoya götürüyor, içimde katı hiçbir şey kalmayınca dek kusuyorum, bir süre sonra sadece sıvı kusar oluyorum ve içimdeki tüm alkolü boşalttıktan sonra bile bedenim bir şeyleri daha dışarı çıkarmaktan vazgeçmiyor. Bedenim, alın size başka bir kayıp cennet. Nihayet kusma nöbeti sona eriyor. Aynada yansımamızı görüyorum; çıplak bedenim donuk bakışlı, gri bir hayalete benziyor, hemen arkamda sınırı tanımadan içki içip uyuşturucu kullanabilen, yine de, her ne kadar sonrasında çeşitli uyarıcılara ihtiyaç duysa ve ot içmeden yahut bir uyku hapi atmadan uyumayı beceremese de, hiçbir şekilde kontrolünü

kaybetmeyen kırmızı kot pantolonlu Santi yer alıyor. Kendimi bu kadar kötü hissetmemem seksi olduğum söylenebilir. Asimetrik, narin, kemikli, kusurlu, orantısız bedenime deli oluyorum, onu şımartıyor, eşeliyor, benden ne isterse veriyor, her yere peşinden gidiyor, ona uysalca boyun eğiyor, hiçbir talebine karşı çıkmıyorum. Bir tapınak neyse bedenim de onun zıddı. Pek başarılı olamasam da zihnimin bir tapınak olması için uğraştım ve uğraşıyorum da ama bedenim her zaman bir lunapark olmalı.

“Daha iyi misin?” diye soruyor Santi.

Bir havluyu hafif ıslatıp alımı ve boynumu siliyor. Bana giysilerimi uzatıyor.

“Eh.”

“Yemek yemediğinde içkinin sana ne kadar dokunduğunu unutmuşum. Seni görmeyi çok istemiştim.”

“Dert etme, benim hatam. O son cin toniği içmeyecektim. Bu gece ölmezsem yarına bir şeyim kalmaz.”

Santi bisikletini arabama yükleyip beni eve bırakıyor. Camı açıyorum ve gözlerimi kapıyorum. Çok yorgunum, sadece uyumak istiyorum. Kapıya geldiğimizde dudaklarıma alelacele bir öpücük konduruyor.

“Çevrede yığınla okul var, bir tanıdığa yakalanabilirim,” diye özür diliyor sağa sola bakınarak. Ve bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla gitmeden önce “Birkaç günlüğüne

ailemle Cadaqués'e gideceğim, arkadaşlar çağırdı. Bir ara kaçıp seni görmeyi umuyorum," diye ekliyor.

Kapıyı kapatıp var gücümle merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Galiba kusacağım. Banyoya koşuyorum.

beş

Evimin girişı kutularla dolu. Hizmetçinin yardımıyla hepsini sol tarafa yığdık; iki yıl önceki taşınmamdan bu yana elimi bile sürmediğim diğer kutuların yanında neredeyse tavana ulaşan altı sıra kutu var. Buraya ilk taşındığımızda kutuları açmaya başlamış ve artık tek bir iğne, tek bir kitap ya da oyuncak koyacak yer kalmadığında durmuştuk. Hepsi aşağıda, daha büyük bir daireye taşınmamızı bekliyor. İçlerinde ne var onu bile hatırlamıyorum artık; kitaptır herhalde. Hiçbir zaman aradığım şeyi bulamıyorum, eminim bir gün, iki ya da yirmi yıl sonra, kutuları açtığımda bir yığın güzellikle karşılaşacağım. Seninkiler kitap, tabak çanak, çay takımları ve örtülerle dolu. Eşyalarından, hele de sevdiğini bildiklerimden, kurtulmak çok zor

oldu. Kimi günler her şeyi atmaya yelteniyor, beş dakika sonra pişman oluyor ve en ufak bir kibrit çöpüne kadar her şeyi saklamaya karar veriyordum. Aradan üç saat geçiyor, bu kez her şeyi birilerine hediye edesim geliyordu. Galiba seninle arama ne kadar mesafe koyacağıma karar vermeye başlıyordum. Zor bir denklem bu; hayatta olan insanlarla arana mesafe koymak daha kolaymış meğer. Kutu duvarının yanında, genelde evde parti falan verdiğimizde misafirlerin eşyalarını asmak için kullandığımız uzun bir askılık var, üzerinde senin çizgili, gri-mavi yün ceketin asılı. Sakladığım tek kıyafetin bu. Öyle çok ahım şahım bir şey olduğundan değil, üzerinde yüzlerce kez gördüğümünden, en sevdiğin dükkândan beraber satın aldığımızdan. Kuru temizlemeciye götürmeye yeltenmedim. Sen kokuyordur herhalde, bunu kontrol etmeye cesaret edemedim, beni biraz korkutuyor doğrusu, eve her geldiğimde beni karşılayan, köpek kıllarıyla dolu tozlu bir hayalete benziyor. Ölüler hâlâ korkutuyor beni. Naaşını gördüğümde korkmadım, orada, yanında yüzyıllar boyu oturabilirdim, sadece artık yoksun gibi hissettim, o yaz sabahı camdan giren ışık odaya ve dünyaya rahat rahat yayılabilirdi dolayısıyla, hiçbir engel yoktu artık önünde zira geriye sadece tortularımız kalmıştı, senin acılı yüzün, sessizlik, yorgunluk ve yepyeni, dipsiz

–adım attığım an ayaklarımın altında açılan boşluklar misali– bir yalnızlık kucaklıyordu beni. Senden geriye ruhun, ya da benzeri bir şey kaldıysa bile o iç karartıcı odadan koşarak kaçmış olmalı, sana sitem ediyor falan değilim, eminim benimki de aynı şeyi yapardı.

“Aşağıda asılı olan o iğrenç ceket de neyin nesi?” diye soruyor Sofia eve girince.

Üzerinde annesinden kalma, bir süre önce terziye götürerek çok şık bir elbiseye dönüştürdüğü beyaz keten kumaş üstüne kırmızı işlemeli, eski hippie elbiselerinden biri var. Sofia’nın benim üniforma haline getirdiğim kot pantolonlarım ve erkek gömleklemlerimle uzaktan yakından alakası olmayan bir giyim tarzı vardır ve kıyafetlerine günümüzde pek de alışık olmadığımız bir özen gösterir. Bir-iki yaşlı kadın dışında onun gibi giyinen birileri kalmamıştır herhalde. Bir öğleden sonra, çocuklarımızın okul kapısı önünde onunla sohbet başlamadan önce ne denli çılgın, tuhaf ve özenli giyindiğini fark etmiştim; bir gün, yağmurdan korunmak adına, kafasında dev bir şapkayla beliriyor, ertesi gün siyah, dar bluzunun altına fuşya rengi kısa yün pantolon giyyordu. Sadece aynı zevklere değil, aynı zamanda aynı korkulara da sahip ergen kız çocukları gibi çabucak kaynaştık; ikimiz de beyaz şarap seviyorduk, ikimiz de hiçbir şeyi ciddiye almıyorduk, ikimiz

de –korunaklı geçen bir çocukluğun olduğu kadar, tutkulu ve kendinden emin bir yapıya sahip olmanın bir sonucu olarak– kendimizi gerek dünyaya gerekse başkalarına aynı şekilde, yani tamamen, açıyorduk.

“Annemin ceketı,” diyorum. “Henüz kuru temizlemeciye götürmedim çünkü ceketle ne yapacağıma karar verebilmiş değilim. Ondan geriye kalan tek kıyafet bu.”

Marisa’nın kızı, muhteşem bir insan ve benim ikinci annem olan ve birkaç yıl önce kalp krizi geçirip ölen dadım Elenita’yı son görüşümü anlatıyorum ona. İleri derecede kanserdi, beni annesinin çiçekli sabahlıklarından biriyle karşılaşmıştı. Sabahlığı görür görmez tanıdım ve onu giymiş olmasını mantıklı buldum ama aynı zamanda ölüme sarılmak bana korkunç geldi; sanki yaklaşan sonun habercisiydi. Ve bir okul arkadaşım geldi aklıma. Sarışın, uzun boylu ve sıska bir kızdı; bundan yıllar yıllar önce beden eğitimi dersinde, pistte koşmaya başlamadan önce bana dize kadar gelen sarı çoraplarını göstermişti, çoraplar bir süre önce kanserden ölen babasına aitti. O zamanlar ölüm konusunda tecrübesizdim ve kızın babasının çoraplarını giymesini çok hüznü ve romantik bulmuştum (insan gençken acı, geriye kalan her şey gibi, geçici ve parıltılı bir duygudur, en azından benim için öyleydi). Bir sene

sonra, altı yaşıma bastığımda, babam kanserden öldü. O günden sonra ölümler bir ton ağırlığındaki bir zincirin halkalarını oluşturmaya başladılar. Bu korkunç zincirin son halkasını ben oluşturacağım herhalde.

“Bence kuru temizlemeciye götürmeli ve sonrasında dolabın en üst rafına kaldırmalısın,” diyor Elisa. “Bir süre sonra ceketle ne yapmak istediğine karar verirsin zaten, acele etmene gerek yok.”

Elisa da yemeğe kalacak, neredeyse hiçbir zaman üçümüz buluşmuyoruz, üçlü ilişki arkadaşlıkta bile yürümüyor.

“Kokteyl hazırlıyorum, bu seni canlandırır,” diyor Sofía.

Sofía tam bir kokteyl uzmanı, tüm şehri bej rengi çok şık bir kumaş çantayla baştan ayağa dolaşıp gerekli malzemeleri topluyor. Elisa suşi getirdi. Buzdolabından peynir çıkarıyorum, masaya geçiyoruz. Hayatın, bizim ve yazın şerefine kadeh kaldırıyoruz. Son zamanlarda sanki herkes benimle kadeh tokuşturmak, gelip gelmeyeceğini bilemediğim bir geleceği aramıza katmak için yarışıyor.

“Pekâlâ fıstıklar,” diyorum. “Birkaç günlüğüne Cadaqués’e gitmeye karar verdim. Seks, uyuşturucu ve rock & roll. Hanginiz benimle geliyor?”

Elisa bana endişeli bir bakış atıyor ve Sofía coşkuyla el çırpıyor.

Elisa bir bilirkişi edasıyla uyuşturucunun etkileri, Freud, yas, anne figürü ve beni bekleyen devasa tehlikeler üzerine bir konuşma yapmaya başladığında, Sofia, “İşte bu! Cadaqués’e gidiyoruz!” diye haykırıyor. Biri kendini dünyanın tadını çıkarmaya, öbürü ise acısını çekip çözümlemeye adıyor.

“Bir Kübalıyla çıkmaya başladığından beri Kübalı gibi giyindiğini fark ettin mi?” diye fısıldıyor bana Sofia.

“Hakikaten öyle...”

Elisa’nın üstünde kısacık, beyaz bir kloş etek, kırmızı puantiyeli bir bluz ve ayağında topuklu sandaletler var. Uzun, koyu renk, dalgalı saçlarını açık bırakmış, el ve ayak tırnaklarına kırmızı oje sürmüştü. Beş yaşındaki bir çocuk gibi mutlu ve hayat dolu. Hepimiz mutlu olduğumuzda çok daha genç görünüyoruz ama Elisa iki dakika içinde beş yaşından beş bin yaşına geçebilen biri, neredeyse hiç ortası yok, hep uç noktalarda geziniyor. O, bir haber spikeri ciddiyetinde konuşmaya devam ederken, az sonra sincap suratlı zeki bir yaşlı kadına dönüşecek diye geçiriyorum içimden.

“Bu kışla bir Kübalı peydahlaması da an meselesi,” diye ekliyor Sofia alçak sesle.

Sorun şu ki diye geçiriyorum içimden, o güzel Kübalı kışının altında, üstünde demek daha doğru olacak,

gerçekten parlak bir zekâ ve yorulmak bilmeyen varoluşçu bir Fransız filozofun süperanalitik zihni yatıyor ve bu da hayatını zorlaştırıyor. Zavalıcılık sürekli Kübalı kıcıyla Fransız filozof beyni arasında gidip geliyor.

“Kübalını da alıp gelmelisin,” diyorum konuşması sona erdiğinde.

“Adı Damián. Sana bin kez söyledim,” diyor.

“Ah, evet! Damián, Damián, Damián. Hep unutuyorum. Affedersin. Fakat Kübalı, değil mi? Tek bildiğim özelliği bu, ne yapayım...”

Elisa, tek kelime etmeden, bana gayet ciddi bir bakış atıyor. Her zaman son derece ihtiraslı ve oldukça çetrefilli olan arkadaşlık ilişkilerim annemin uzun süren hastalığı boyunca yatıştı diyebilirim. Ne zaman normale döneceklerini merak ediyorum doğrusu.

“Ay, evet! Gelin! Gelin!” diye haykırıyor Sofía. “Bu arada Damián’la nasıl gidiyor? Mutlu musun?”

“Evet. Ama tam bir seks düşkünü. Gerçekten canım çıkıyor,” diyor Elisa.

Elisa her şeyi, yeni sevgilisiyle olan seks hayatını bile, entelektüel bir konuya dönüştürebilir. Onun aksine Sofía çevresinde olup biten her şeyi basit ve eğlenceli bir hale getiriyor. Her birimizin hayatında bir ana konu, belli bir başlık, bir nakarat, bizleri saran kendimize has bir parfüm, her daim bize eşlik eden

ve yer yer kesilse de yine de hiç değişmeyen bir fon müziği var.

“Başka kim gelecek?” diye soruyor Sofia.

“Bir düşüneyim. Buldum! Eski kocalarım.”

“İki eski kocanla beraber Cadaqués’e mi gideceksin? şaka yapıyorsun herhalde? Sence bu normal mi?” diyor Elisa.

“Normal olup olmadığını bilmiyorum ama bana yalnız kalmamam, beni seven insanlarla birlikte olmam gerektiğini söyleyip duruyorsunuz. Bence Óscar ve Guilem beni seviyor.”

“Bence harika bir fikir,” diye haykırıyor Sofia. “Normallik iğrenç bir şey. Anormallerin şerefine!”

“Anormallere!” diye haykırıyorum ben de ve sarılıyoruz.

Sofia iki kadeh daha içtikten sonra o an yanında kim varsa ona olan sonsuz sevgisini anlatmaya ve onu öpücöklere boğmaya başlıyor.

“Santi de gelecek. Ailesiyle yani,” diye ekliyorum.

Bu sefer Sofia bile bana şüpheli bir bakış atıyor.

“Çok eğlenceli olacak, göreceksiniz.”

İkisi de gözlerini faltaşı gibi açıp bana bakıyor. Bir kahkaha atıyorum.

altı

Her seferinde tam bir keşif gezisine dönen Cadaqués seyahatimize çıkıyoruz. Arka koltukta, bakıcı Úrsula'nın yanında üç çocuk: Edgar, Nico ve Sofía'nın oğlu Daniel oturuyor. Arabayı ben kullanıyorum ve Sofía kopilotluk yapıyor. Her şeyin benim idareimde olması, saat kaçta çıkacağımıza benim karar vermem, Úrsula'yı benim yönlendirmem, çocukların giysilerini benim seçmem ve arabayı benim kullanmam bana hâlâ biraz tuhaf ve saçma geliyor. Dikiz aynasından hem didişen hem de kıkırdayan çocukları izlerken her an maskemin düşeceğini ve onlarla beraber arka koltuğu boylayacağımı düşünüyorum. Yetişkin numarası yapan bir sahtekârım ben. Altı yaşımdayken okul bahçesinden çıkmak için gösterdiğim çabaların başarısızlıkları karşısında nasıl

hissediorduysam aynen öyle hissediyorum şimdi de, aynı şeyleri görüyorum: Pencereden ara ara başı görünen bir köpekçik, torununun elini tutan bir dede, radarları açık yakışıklı erkekler, şingırdayan bileziklerimden yansıyan güneş, yalnız ihtiyarlar, tutkuyla öpüşen sevgililer, dilenciler, kaplumbağa hızıyla karşıdan karşıya geçen intihara meyilli ve cesur yaşlı teyzeler, ağaçlar. Hepimiz farklı şeyler görürüz, gördüğümüz her zaman aynıdır ve gördüklerimiz bizi tanımlar. Ve içgüdüsel bir şekilde bizimle aynı şeyleri gören insanları severiz ve onları hemen fark ederiz. Sokağın ortasına bir adam yerleştirin ve ona ne gördüğünü sorun. Tıpkı bir peri masalında olduğu gibi her şey cevabında gizlidir. Ne düşündüğümüz o kadar da önemli değildir, aslolan ne gördüğümüzdür. Annemin arabasının arka koltuğuna geri dönebilmek, kardeşim Bruno, bakıcı Marisa, bizimle her tatile gelen kızı Elenita, iki sosis köpeğimiz Safo ve Corina ve Marisa'nın dev kanişi, pireli, sakar ve çatlak bir köpek olan, Cadaqués'den ve bizim elit yavru-lardan nefret eden Lali'nin yanında yeniden sıkış sıkış oturabilmek için hiç tereddüt etmeden teslim ederim sefil bir şekilde taşıdığım ve ara ara yere düşürdüğüm, yuvarlanmasıyla bir alt sokağa kaçırdığım o acınası, kartondan yapılma yetişkinlik tacımı.

“Çocuklar, Cadaqués’deki garaja pinpon masası koymaya ne dersiniz?”

Hepsi bin bir hevesle başlarıyla onaylıyor.

“Ama o zaman köpeklerle daha da dikkat etmek gerek, haberiniz olsun, tamam mı?”

“Neden? Neden?” diye aynı anda soruyor Nico ve Daniel. Edgar, terbiyeli bir ergen gibi, cep telefonuyla oynuyor ve tek kelime etmiyor, fakat dikkatinin bizde olduğunun farkındayım, her zaman öyle.

Bunun üzerine onlara Marisa’nın psikopat köpeği Lali’yi anlatıyorum: Cadaqués’deyken birden kafayı yer ve merdivenlerden ok gibi inerdi. Elenita, Marisa ve ben arkasından çığlık çığlığa koşturur ve onu yakalamaya çalışırdık. Tam garajın önüne geldiğinde dört metre yüksekliğindeki merdiven boşluğuna sıçrar ve oradan da kardeşimle arkadaşlarının tatlı tatlı maç yaptığı pinpon masasının üstüne atlardı. Pinpon masasının üstüne devasa siyah bir köpeğin atladığını gören zavallı çocukların korkudan ödü kopar ve hepsi dehşet içinde sağa sola kaçıyordu, Bruno öfkeden kudururdu, günler geçtikçe pinpon oynayacak arkadaş sayısı da azalıyordu ve ayrıca sırf onu kızdırmak için Lali’ye masanın üstüne atlamayı benim öğrettiğimi düşünürdü.

"Eminim bu doğrudur," diyor bana göz ucuyla bakan Edgar. "Büyükanne sana, 'Çok kötüsün Blanca, çok kötüsün' deyip duruyordu zaten."

"Büyükanne hiçbir zaman böyle bir şey söylemedi," diye yalan söylüyorum.

"Seni her görüşünde söylüyordu."

"O bir şakaydı. Büyükanne bana bayılırdı."

"Tabii, tabii."

Büyükanne korkuyordu, korku nedir bilmeyen o kadının, vaktinin, o öfkeli yaşama arzusu dışında her şeyin tükeniyor olduğunu görünce gücünün, aklının, arkadaşlarının ve çevresindeki insan halkasının yitip gittiğini hissedince korku içinde yaşamaya başladı. ("Yaşlanmanın en zor yanlarından biri ne, biliyor musun?" dedi bir gün bana. "Anlattıklarının artık kimseyi ilgilendirmediğini fark etmek.") Büyükanne hiçbir zaman yenilgiyi kabul eden biri olmadı, her savaşa giriyordu ve hepsini kazanmaya alışkındı. Sanıyorum bu savaşı kaybettiğini ancak son gün kabullendi. Hâlâ kâbuslarıma giren o son hastanede (gerçi hastaneden önceki iki ayımı geçirdiğim ve yaşayan ölülerle ilgili filmlerin tamamen gerçekçi olduklarını, yönetmenlerin hiçbir şeyi uydurmadıklarını öğrendiğim huzurevi kadar sık görmüyorum hastaneyi) yatağın kenarına oturup ona endişelenmemesini, bunun geçirdiği

üçüncü zatürre olduğunu ve iyileşeceğini söyledim. Benim için, çocuklar için endişelenmemesini, hepimizin iyi olacağını, her şeyin yolunda olduğunu da söyledim ayrıca. Hiçbir şey söylemeden baktı bana, artık konuşamıyordu, –ölümün pençesindeki hangi insan son bir cümle kuracak ruh haline girer bilmiyorum, sonrasında çok korkanlar herhalde ya da belki de bu son cümle meselesi de bir safsatadan ibarettir, kim bilir– gözlerini benden ayırmadan, yüzünde en ufak bir değişiklik olmadan, sessizce ağlamaya başladı. O an odada bulunan en yakın arkadaşı Ana, sanıyorum beni koruma maksadıyla, klimanın gözlerini rahatsız ettiğini, yaşların sebebinin bu olduğunu söyledi ama ben, benimle vedalaştığını biliyordum. Tek bir damla gözyaşı dökmedim, hafifçe elini sıktım ve sana bir kez daha endişelenmemeni, hepimizin iyi olacağını söyledim. Birkaç ay önce, ölüm henüz benim için gerçek dışı bir kavramken, ki hâlâ öyle, senin evinde sohbet ediyorduk, birden, ayağa kalkıp bana bakmadan banyoya doğru gittin ve sanki, “Dışımı fırçalamam lazım,” der gibi bana, “Seni tanımak bir zevkti,” deyiverdin. Sana bu cümleyi iki kez tekrarlattım, o zamanlar aramızdaki sevgi sancılı bir hal almıştı; beni sevmediğini sanıyordum ve seni sevip sevmediğimden emin değildim. Güldüm ve sana saçmalamamamı söyledim, iki

dakika sonrasında yeniden didişmeye başlamıştık bile. Şimdi düşünüyorum da, o çok nefret ettiğin üç nokta devrinin sona erdiğini biliyordun. Artık dört bir yanına saplanan hançerlerle ve oksijen tüpleriyle bezeli o son nokta devri başlıyordu.

Hemen yanımda, kendi arabalarıyla gelen Damián ve Elisa var, bize neşeyle el sallıyorlar. Onlara imreniyorum, herhalde müzik dinliyor –kendi istedikleri müzikleri, çocukların istediklerini değil– ve sohbet ediyor ya da kendi kendilerine bir şeyler düşünüyorlardır. Ayrıca çocuğu olmayan Elisa’nın tek başına ya da Damián’la duş aldığı anı canlandırıyorum gözümde; banyoya çocuklar girmiyor tabii. Ve de Çinli kostümünün nerede olduğunu soran neşeli bakıcı... Zira o kostümü Cadaqués’e götürmek şartmış çünkü Cadaqués’de ya öyle dolaşmak gerekirmiş ya da hiç gitmeseymişiz de olurmuş. “İşte o kadar,” diye ekledi Nico. “Duşta ve çıplağım, görmüyor musunuz? Haydi dışarı, yallah.” Nico itiraz etti ve Úrsula’yı bir gülme aldı; herhangi bir durumla baş etme yöntemi bu. Bu ikinci kocamı deli ederdi, bana ise her zaman eğlenceli geldi. “Neşeli olmak bir zarafet biçimidir,” diyordum, “neşeli ve mutlu bir yaşam sürmek gerçekten çok zor bir şey.” “Sen neşeyle umursamazlığı birbirine karıştırıyorsun Blanca’cığım. Bütün dünya seni dalgaya getiriyor.”

Saatler boyu yolda olmamak adına Tom'un evinde yemek molası vermeyi kararlaştırdık. Daniel'in babası olan Tom'la Sofia gençken sevgiliydiler ve ilişki bittikten sonra arkadaşlıklarını sürdürdüler. Sofia yaşının ilerlediğini ve bundan sonra çocuk sahibi olmasının gitgide zorlaşacağını fark edince Tom'u ziyaret edip ona çocuk yapmayı önerdi. Bu süre zarfında evlenen, iki kız çocuğu sahibi olan ve boşanan Tom teklifi kabul etti, ancak çok net bir şekilde çocuğun kendi soyadını taşımasını ve ona Sofia'nın, sadece Sofia'nın bakmasını şart koştu, kendisi de ara ara görecekti tabii ama zaten tüm vaktini alan iki kızı vardı ve bir çocuğa daha vakit ayırmak istemiyordu. Sofia, minnettar bir şekilde, anlaşılmayı kabul etti; Tom'un kendisine verdiği hediyenin bilincindeydi ve böylece Tom da kendi hayatına devam etti.

Tom devasa bir arazinin ortasında, kendini köpeklerle ve yavrularına adanmış bir şekilde, köhne bir evde yaşıyor. Şayet başka biri olsaydım hayvanlarla beraber bir çiftlik evinde yaşamak isterdim ama yanımda yöremde bir sinema, 24 saat açık bir süpermarket ve yığınla tanımadığım insan yoksa sıkılıveriyorum. Yine de yavru köpek sürüsünü görmeye çocuklar kadar heves ediyorum. Hem bir süre sonra yeniden çıkacağımız Cadaqués otobanını ardımızda bırakmak beklenmedik

bir şekilde rahatlatmış beni. Daha önce annemle geçtiğimiz her yol canımı yakıyor; ölüm, o aşağılık kahpe, bizi her yerden kovuyor. Tom'un evine açılan ıssız, sessiz toprak yolda ilerlerken belki de bir beagle yavrusu edinmeliyiz diye düşünüyorum. Evin girişindeki, üzerinde yeşil, neşeli köpekler olan tozlu levhada "Villa Beagle" yazıyor. Zili çalıyoruz, kapıyı açan olmuyor. Çocuklar tel örgülere tırmanıp, "Tom! Tom!" diye bağırmaya başlıyorlar. Uzaklardan havlama sesleri geliyor ve çok geçmeden her yaştan ve her cinsten bir dolu köpek bize doğru koşmaya başlıyor. Kendi keyfimizce çiftleştirip evcilleştirdiğimiz ve apartman dairelerine mahkûm ettiğimiz o hayvanların, bir anlığına bile olsa, özgürlüklerinin tadını çıkardıklarını görmek beni neşelendiriyor. Güneşten mahrum kalmadan, rüzgârı kulaklarında hissederek, dilleri dışarıda, kuyruklarını deli gibi sallayarak koşma zevki. Saf yaşama mutluluğu, bahşedilen hediyeği sorgusuz sualsiz kabul etmek. Köpekler çitlerin öbür tarafında toplanıyor, heyecanlarını bastıramayan çocuklar neşe çığlıklarını basıyor. Köpeklerin ardından iki çocuk gülümseyerek geliyor. Sanki uzun uzun buğdayların arasında kendilerine bir yol açarcasına, büyük adımlar atarak yürüyorlar; üstlerinde eski kot pantolonlar var, gençliğin esnekliğini taşıyor bedenleri, gözlerinden uyku akıyor, bakışlarında

vaktinin çoğunu sokaklarda geçirmiş sınıfın haylaz çocuklarının hafif alaycılığı seziliyor. Köpekleri adlarıyla çağırıp onlarla oynarken bir yandan da çaktırmadan ot içişlerini keyifle ve hafif bir gıptayla izliyorum. İçeri girebilmemiz için bahçe kapısını açıyor ve Tom'un evde olduğunu, yeni uyandığını, az sonra yanımıza geleceğini söylüyorlar. Köpekler bizi neşeyle zıplayarak selamlıyorlar, oramızı buramızı yalıyor, arada bir havlıyor ve anında iki çocuk tarafından susturuluyorlar. Daha önce bu kadar köpeği bir arada görmemiş olan bizim çocuklar, bir-iki dakikalık bir kararsızlığın ardından, etraflarında hoplayıp zıplayan köpeklerle, gülerek, bağırıp çağırarak bayırlara doğru koşmaya başlıyorlar. Fakat içlerinde bir tanesi var ki yanımdan ayrılmıyor; yaşlı bir köpek bu, tüyleri karman çorman, hafiften Alman çoban köpeğini anımsatıyor. Sürüden az biraz ayrı takılan tek köpek o sanıyorum; yorgun ve üzgün bir hali var. Onu gördüğümü fark edip yanıma geliyor. Hayatının bir döneminde köpeği olan herhangi bir insan bizlerin köpekleri değil, köpeklerin bizleri seçtiğini bilir. Bazen, nadiren, iki kişi arasında da böylesi sessiz, ani ve karşı konulamaz bir yakınlık doğar ama köpeklerle olanı hayat boyu sürer. Başını okşuyorum ve ne zaman elimi çekecek olsam burnunu bacağıma sürtüp daha fazlasını talep ediyor.

“Adı ne?” diye soruyorum çocuklardan birine.

“Kral.”

“Elbette. Herhalde hayatının bir döneminde birilerinin kralı olmuştur.”

Uzun boylu ve zayıf olan çocuk gülüyor ve isteyip istemediğimi sormadan otu bana uzatıyor.

“Sahibi birkaç ay önce kanserden öldü ve bu da burada kaldı.”

Eğilip yeniden hayvanın başını okşuyorum.

“Biliyor musun, bence hâlâ bir kralısın. Bir kilometre öteden anlaşılıyor bu. Yalnız kaldın, ha? Tüh. Çok fena, değil mi?”

Hafifçe sırtına vuruyorum, tüyleri sert ve güçlü, hafif pürüzlü, siyah, karnı ve arka bacakları ise kızıl sarı. Yaşlı köpeklerle hasta insanların derin, ciddi ve buğulu bakışları oluyor. Şayet insanları seven biriyseniz köpekleri sevmemeniz mümkün değil.

Uzakta, Edgar bir toprak sahibi edasıyla incir ağaçlarını inceliyor; incirler neredeyse yere dökülecekler artık. Hiçbir zaman şu andaki, on üç yaşındaki kadar yetişkin, bilinçli, ciddi, cömert, alçakgönüllü, ketum, hassas ve sorumluluk sahibi olmayacak diye geçiriyorum içimden ve ben hiçbir zaman onun seviyesine erişemeyeceğim. Belki de başka birine karşı hissede-bileceğiniz en yüce duygu sevgi ya da hayranlık değil

de saygıdır. Damián yanıma gelip, alçak sesle benden otu istiyor; Elisa'nın görmesini istemiyor, zira Elisa Damián'ın ot içmesinden hoşlanmıyor ve Sofia diğer köpek bakıcısı gençle flört etmeye başlıyor; oğlan Romanmış ve neredeyse hiç İspanyolca bilmiyormuş. Roger, benimle konuşan, Katalan. Ot içerken bana sadece terk edilmiş köpeklerle bakmakla kalmadıklarını, aynı zamanda tatile ya da seyahate gittiklerinde köpeklerini bırakacak kimseleri olmayan insanlar için otel hizmeti sunduklarını da açıklıyor. Tam o an Tom geliyor. Alelacele giyindiği fark ediliyor. Üstünde yırtık bir kot var.

"Kıçın görünüyor," diyor Sofia.

Tom pantolonun arka kısmına dokunuyor ve gülüyor. Kültürlü bir Barselonalı gibi bir İspanyolca ve Empordalı bir köylü gibi bir Katalanca konuşuyor. Saçları bal rengi, mavi gözlerini ve romantik bakışlarını İngiliz annesinden almış. Güneşli erkeklere özgü yuvarlak hatları var: güçlü, kalın ve göbekli bir beden, kısa ve kalın eller, güneşten yanmış bir ten. Lafı dönüp dolaştırmayan, dürüst biri. Bir de hep insanın gözlerinin içine bakan biri. Herhalde bunu köpeklerden öğrenmiştir. Hemen gülüveriyor, eli çabuk ve işleri nasıl idare edeceğini iyi biliyor. Hayvanlara, kadınlara, pokere ve marihuanaya düşkün. Sofia'nın dediğine göre, köpek kulübelerinin birkaç kilometre ötesine ot ekmiş,

yetiştiriyormuş; başka şeylerin yanı sıra, hayvan barınağının masraflarını karşılamaya yarıyormuş.

Önce yavruları göreceğiz. İncir ve zeytin ağaçlarıyla dolu alanı geçip uzun, alçak, odacıklara bölünmüş bir binaya geliyoruz. Bu odacıkların kimi dışarıda ve içlerinde, sesimizi duymalarıyla hoplayıp zıplamaya, deli gibi koşmaya başlayan yavrular var, bir de yarı karanlık bir iç avluda yeni doğmuş yavrular var, daha sakinler, büyük köpeklerin hengâmesinden uzaktalar. İster insan ister hayvan olsun, her tür doğuma eşlik eden o kutsal şaşkınlık ve ihtişam hâkim ortama. Parmak uçlarıyla her şeyin başlangıcına, o büyük saadete dokunabilecekmiş gibi hissediyor insan; her ne kadar bu hayali bir his olsa da. Çocuklar yorgunluğa, doğuma ve doğum yapan dişilerin oradan uzaklaşmalarına, bocalamaya, kel fareleri andıran kör ve çirkin yavruların narinliğine, yaşamın mide bulandırıcı kokusuna tanıklık ediyor ve içeri girme cesaretini gösteremeden sessizce duruyorlar öylece. Daha büyük yavruardan birini sahiplenelim istiyorlar. İçlerinden birini alıp senin adını vermek geçiyor bir an için içimden ama hemen sonra bunun marihuananın etkisi olduğuna, sabah sabah tüttürmemem gerektiğine kanaat getiriyorum. Köpeğİ, Üç Kral'dan istemelerini söylüyorum.

Öğle yemeğimizi, yol üstündeki, makul, öyle pek bir gösterişi olmayan ama evde yediklerimden çok daha iyi ev yemekleri yapan bir otelde yiyeceğiz. Bana bir seferinde, biberon ve bebek maması dönemi sona erince beslenme konusunu konuşmak üzere çocuk doktorunu görmeye gittiğini anlatmıştın. İtibar sahibi, çekici ve etkileyici bir bilgeydi. Ondan korkardım, bir seferinde ağladığım için beni muayenehanesinden kovmuştu. Ve ona hayatında mutfağa girmediğini ve bundan sonra da girmeyi düşünmediğini söylemiştin. Doktor Saule da ise sana endişelenmemeni, buzdolabında süt veya süt ürünleri, meyve, galeta ve belki salam tarzı şeyler olduğu sürece hiçbir sorun yaşanmayacağını söylemişti. Böylece daha ergenliğe gelmeden Fransız peynirlerinde uzman kesilmiştik, her ihtimale karşı buzdolabında her zaman bir şişe Fransız şampanyası olması gerektiğini bilen insanlara dönüşmüştük ve kimi akşamlar akşam yemeğinin sadece, en sevdiğimiz pastane olan Sacha'nın turtasından ibaret olması bize dünyanın en doğal şeyi gibi geliyordu. Bizim evde mutfak sadece misafirler geldiğinde yemek ısıtmak için kullanılıyordu ve bir de hizmetçinin, diğer tüm köpekler gibi mayıyla beslenmeye mecbur bırakılmadan önce, senin sevgili köpeklerinin bayıldığı o iğrenç ciğerli lapayı

pişirmesine tabii. Her koşulda Doktor Saudela haklı olmalı, zira uzun boylu, güçlü ve sağlıklıydık ve dünya üzerinde ev yemeği kadar egzotik ve lezzetli bir şey olmadığına inanan –ki ben hâlâ öyle düşünüyorum– ve arkadaşlarının evlerine davet edildiklerinde ev sahiplerinin şaşkın ve hoşnut bakışları karşısında mercimek, yumurtalı pilav ya da makarnaya sanki dünyanın en lezziz yemekleriymişçesine yumulan son derece çekici ve kibar iki gence dönüştük.

Yemekten sonra çocuklar ve Úrsula havuza atlarken bizler de terasa kahve içmeye çıktık. Kahvelerimizin yanında bir şişe de likör getirdiler. Tom buranın müdavimlerinden biri, dolayısıyla az çok keyfince takılabiliyor. Bize önemli bir poker turnuvasına katılacağından bahsediyor.

“Annem pokere bayılırdı,” diyorum.

“Hadi ya,” diyor, “çağır, gelsin.”

Annemin öldüğünü bilmeyen birine rastlamak benim için dünyanın yuvarlak olduğunu bilmeyen birine rastlamakla eşdeğer bir şey.

“Öldü,” diyorum. “Otuz dört gün önce öldü.”

Şaşkın ve kederli bir bakış atıyor bana. İçimden gülmek ve “Şaka yaptım canım!” demek geliyor. “Seninle kafa buldum. Annem gayet iyi ve her zamanki gibi tahammül edilmez biri.”

“Hadi ya, üzüldüm, bilmiyordum.”

“Bana milyon defa poker oynamayı öğretmeye çalıştı.”

“Belki ben öğretebilirim.”

“Evet, bu harika olur.”

Tom –Sofia’nın tanımıyla dağlarda yaşayan nadir bulunan bir deli– sevgilisinden yeni ayrıldı ve bu yüzden radarları açık. Cinsel radarları olmayan ya da nadiren, sadece gerektiği zamanlarda kullanan ve sonra kapatan erkekler vardır. Bir de hep, uyurken, süpermarkette kuyrukta beklerken, bilgisayar ekranına bakarken, dışçide sırasının gelmesini beklerken bile açık olanlar vardır; sürekli dalgalar yayar ve çevredeki her dalgayı algılarlar, kendilerinden geçmiş bir şekilde etrafta dört dönerler. Uygarlık ilk grup, dünya ise ikinci grup sayesinde varlığını sürdürüyor.

“Neden sinemaya gitmiyoruz?” diye bir teklifte bulunuyor birden Sofia.

Hayli içtik ve yakın zamanda arabaya dönmemek hepimize cazip geliyor.

“Evet, evet, gidelim,” diye onaylıyor Tom. Ve bana dönüp “Yan yana oturup el ele tutuşabiliriz,” diyor.

Gülüyoruz ve her ne kadar ona ayılıp bayılmasam da onunla flört etmeye başlıyorum. Balın nasıl da damlamaya başladığını hissedebiliyorum: akışkan ve parlak;

bu balı çalmaya, dükkândan gülmekten ve korkudan ölerек ok gibi dışarı fırlamaya hazır iki çocuk gibiyiz. Uğruna cehenneme gitmeyi göze alacağımız o yoğun, ağır ve karanlık bal değil söz konusu olan ama eninde sonunda bal işte; ölümün panzehri. Senin ölümünden bu yana, hatta öncesinden de, sanki tek yaptığım aşk çalmak gibi hissediyorum; yolda bulduğum en ufak bir ekmek kırıntısına, sanki altın tanecikleri gibi, sarılıyorum dört elle. Mahvolmuş durumdayım, birilerinin gelip beni yağmalamasına, geriye ne kaldıysa çalıp gitmesine ihtiyacım var. Süpermarketteki kızın gülümsemesi, sokaktaki bir yabancıнын göz kırpması, büfedeki amcayla uyduruk bir sohbet, hepsi görür işimi; zira hepsini hızla tüketiveriyorum, hiçbir şey yeterli gelmiyor bana, hiçbir şey hiçbir işe yaramıyor işte.

Filmde köpeği arabanın altında kalıp ölen bir çocuğun hikâyesi anlatılıyor. Genç sahibi tarafından hayata döndürülüyor sonra köpek, ardından yine ölüyor ve son bir kez yaşama dönüyor. İki ayrı sırada oturuyoruz; biz büyükler önde, çocuklar ve Úrsula arkada. Tom elimi tutuyor ve tüm filmi bu şekilde, el ele izliyoruz, bir ara gizlice öpüveriyor beni ve dudaklarıyla boynumu okşuyor. Başımı omzuna yaslıyorum ve birkaç saniyeliğine gözlerimi kapıyorum. Dizimi okşuyor, okşamasına izin veriyorum, çok

hoşuma gidiyor ama beni heyecanlandırmıyor. Belki de birtakım şeyleri elde etmeden önce, minimum düzeyde de olsa, arzulamak gerekiyordur. Filmin sonunda ikimiz de duygulanıyoruz ve ikimiz de sanki hiç duygulanmamışız gibi yapıyoruz. Çok uzun zamandır bir erkekle yaşadığım en medeni ve makul şey bu. Çocuklar filme bayılıyorlar ve şimdi hiç olmadığı kadar çok köpek sahibi olmak istiyorlar. Akşam olmaya başladığında Tom'un evine dönüyoruz, Edgar olgun incirlerden toplamak için izin istiyor, terk edilmiş köpekler, ağaçlar ve bulutlar arasından süzülen son güneş ışınlarına basarak çayırlarda koşturuyorlar. Tahtından indirilmiş yaşlı, pireli Kral yanıma gelip usul usul selamlıyor beni.

"Alıp götürsene," diyor Tom. "İyi bir köpektir ve seni sevdi. Buna hiç şaşırmadım gerçi."

"Ben de onu sevdim ama emin değilim, belki de, özellikle de çocuklar için, bir yavru almak daha iyi olacaktır diye düşünmüştüm. Baktığım köpeklerin hiçbiri tam anlamıyla benim değildi; hepsi ya annemin ya da sevgililerimindi. Annem köpek bakmaktan aciz olduğumu söylerdi. Burada yaptığın işe hayranım, köpeklerini terk eden o canileri hapse tıkmak lazım."

"Teşekkür ederim. Pekâlâ, günün birinde fikrini değiştirecek olursan onu nerede bulacağını biliyorsun."

Yola koyulmadan bize ağzı sıkı sıkı bağlanmış bir poşet veriyor, Sofía poşeti açıyor, bir kahkaha patlatıp bana gösteriyor.

“Demek marihuana yetiştirdiğin doğrudu!”

“İyi bir tatil arkadaşı olacağını düşündüm. Görüşmek üzere.”

Cadaqués’e gecenin bir yarısı varıyor ve uyuklayan çocukları yataklarına taşıyoruz. Arkadaşlarımı terasta cin tonik içerken bırakıp yatağa gidiyorum. Yatmadan önce Tom’dan cevapsız çağrı olduğunu görüyorum. Geri aramıyorum, birini aradığı doğru ama aradığı kişi ben değilim. Yastığa sarılıyorum. Gerçekleşmeyeceğini bildiğim halde sakın bir gece diliyorum. İçimde bir uğultu var, normalde, gün boyu beni sakın bırakıyor ama gece olduğunda, yatağa yatıp uyumaya çalıştığımda uyanıyor ve öfkeli bir kedi gibi sinsi sinsi dolaşmaya başlıyor, pençelerini göğsüme geçiriyor, çeneme yapışıyor, patilerini şakaklarıma indiriyor. Onu yatıştırmak için bazen ağzımı açıp sessiz bir çığlık atar gibi yapıyorum ama onu kandırmayı beceremiyorum, yerinden kıpırdamıyor, çıldırmış bir şekilde beni parçalamaya uğraşiyor. Sabah olduğunda çocuklar ve gündelik uğraşlar birkaç saatliğine sessizleştirip uysallaştırıyor onu ama sonra, gece çöküp de bir başıma

kaldığımda, randevumuza tam vaktinde geliyor. Gözlerimi sımsıkı kapıyorum. Açıyorum. Yine karşımda işte.

yedi

Ertesi gün çok erken uyanıyor ve denize bakmak için terasa çıkıyorum. Anılar kalın bir battaniye oluşturuyor yine ama ilk defa boğmuyorlar beni. Aile yadigârı bir ev bu işe yarıyor herhalde; dünyadaki herkesin içinde bulunduğu ve her şeyin içinde yaşandığı bir mekânınız oluyor. Güzel bir hayat yaşandı burada. Barselona'dan kasa kasa meyve getiren dedem, yıkamak üzere kirli çamaşırları toplayıp götüren Remei, La Galiota lokantasındaki Pepita'nın yaptığı ve tepsiyle eve getirdiği devasa krem karameller, Marisa'nın gazpachosu, kızarmış ekmeklere tereyağı sürdüğümüz bitmek bilmeyen kahvaltılar, tırabzanlarda kuruyan renk renk plaj havluları, isteksizce yatılan öğle uykuları, kasabaya inmek üzere süslenip püslenmek, akşam dondurmaları, dart.

İlk sarhoşluklar, ilk aşklar ve ilk sabahlamalar, uyuşturucular –asit attıktan sonra ipekten bir denizin üzerinde süzölmek, salondaki tabloları yer alan insanların vücut bulup canavarlara dönüşmesi, ıssız kumsalda bir kız arkadaşla sabaha kadar dans etmek ve bir ağaca toslamak–, yaz arkadaşlıkları, uykusuz geceler, delicesine atılan kahkahalar, hiçbir zaman ne olacağını bilememe hali ve mutlak bir şekilde dünyanın bize ait olduğunu düşünmek. Ve sevgili, sevgililer edinmek. İlk çocuğuma hamile kalmak. Ve çocuklarla beraber Cadaqués'e gitmek. Ve, yirmi yıl önce kardeşimin her yaz yaptığı gibi, çocukların başlarını yetmişli yılların ucu sivri mimarisine çarpıp yarmaları. Ve ayrılıklar. Senin yaşlılığın, o güne dek herkese ardına kadar açık olan kapıların –hatırlıyorum da, geceleri bile kapamazdın– görünmez bir rüzgârı kapanmaya başlaması. Ve mutluluğun; kahvaltı, tekne, öğle yemeği, öğle uykusu, kart oyunları rutinine rağmen, yavaş yavaş, eski anlamını yitirışı. İçki arkadaşlarımla yorgun bakışlı ve çoluk çocuk sahibi insanlara dönüştüklerini görmek; gençken, insan ne kadar yorgun olursa olsun, hiçbir zaman yorgunluk olmaz bakışlarında ama şimdi günler var ki bakışlarımla yerden kaldıramıyorum bile. Ve Marisa'nın ölümü. Ve birkaç yıl sonra kızı Elenita'nın. Canım başlarda pek, sonraları ise hiç istemese de kendimi Cadaqués'e gelip

seninle vakit geçirmeye mecbur hissedişim. Ve evin seninle beraber yaşlandığını, yalnız kaldığını ve sonunda sana dönüştüğünü görmek. Bununla beraber sabahın pembe beyaz ışığı, tertemiz hava ve pırıl pırıl, sakın deniz yadsıyor dünyanın tüm trajedilerini ve can atıyor mutluluğumuzu, istediğimiz her şeye sahip olduğumuzu haykırmaya. Şayet geriye dönüp bakmasam, hayatın yeni başlıyor olduğunu zannedebilirim bile, her şey öylesi aynı yirmi yaşındaki haliyle. Gözlerimi evin en geniş ve en güzel, en iyi manzaralı odası olan odana dikiyorum. Bazen —ışıklığın estetik değil, ruhsal bir şey olduğundan emin, ne pazara gitme ne de seçme zahmetini göstermenden dolayı hizmetçilerin sana pazardan satın aldığı— o uzun, salaş yazlık tuniklerinden biriyle, kül rengi saçların darmadağın, evin üst kat merdivenlerindeki yerini alır ve ordularını yöneten bir general misali günlük talimatlarını verirsin. Ve bazen biz terasta, hamaklara yayılmış, hafif hafif sallanır, tatlı tatlı sohbet ederken birden, odandan, konuşmanın tam ortasına gülünç veya kötücül bir yorumla çıkıverirdin. Artık kimse yok odanda, belki Guillem'le Patum'u yerleştiririm oraya, ben içeri adımımı bile atamam zira. Diğerleri uyanmadan kaçırıyorum evden, kahve içmem lazım ve mezarlığa gitmek istiyorum. Kasaba tatilcilerle dolu ama bu saatlerde

etraf sakin görünüyor, ortalıkta sadece ekmek ve gazete almaya çıkmış, denize açılmadan yahut çocuklarının peşinde dolanıp durmadan önce öğle yemeğini aradan çıkarma derdine düşmüş bir-iki erkenci var. Sabahın en mühim işleri öğlen ne yeneceğine karar vermek ve çocuklara güneş kremi sürmeyi unutmamaktır. Bu saatlerde sokakta neredeyse hiç genç yok. Herhalde hepsi uyuyordur. Gençliğe dair en çok özlediğim şey mışıl mışıl uyumak. Şimdi yatağa, tabuta girer gibi giriyorum. Kimi günler sırf o histen kaçınmak adına kıvrılıp koltukta uyuyorum. Seks göreceli daha kolay, tüm gece size sarılacak birini bulmak ise başka bir hikâye, üstelik bu bile güzel bir uyku çekeceğiniz anlamına gelmiyor; bazı erkekler gerçekten rahatsız edici olabiliyorlar. Ilık sabah rüzgârı sigara kâğıdı kadar ince ipek elbisemi hafifçe sağa sola savuruyor. Hüzün her şeyi iki ton ağırlaştırırken insan nasıl hafif olabilir ya da hiçbir şeyin ağırlık yaratmamasını nasıl sağlayabilir? Küçükken gittiğim meydandaki büfede yine başsağlığı dileniyor bana, neredeyse çekine çekine, çaktırmadan ve özür dilercesine yapıyorlar bunu. İnsanların acılarını bir şov haline dönüştürmeden paylaşmalarına, desteklerini bu şekilde sunmalarına her zaman minnet duyuyorum. Gerçi aşk söz konusu olduğunda çok daha zorlaşıyor bu da, sanki bir girdabın tam ortasında yer

alıyorlarmışçasına, sanki hiçbir rüzgâr onları yerinden kımıldatamazmışçasına bir ısıltısı oluyor âşık çiftlerin; asla âşık olduğumuz ve aşkımız karşılık bulduğu zamanki kadar güçlü değiliz çünkü. Ve bu deneyim çıtayı, en azından benim için, öyle bir yükseltiyor ki sadece küçük seks kıvılcımları bunun yerini tutabiliyor, orta dereceli bir aşk işe yaramıyor, zira öyle bir şey yok. Yürürken, belediye başkanı Joan’la karşılaşıyorum, koyu mavi bermuda şort ve muhteşem bir beyaz gömlek giymiş, bronzlaşmış. Her zaman mutlu bir hali var bu adamın. Çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz ve ona buraya gömülmeyi istediğini yazdığımda bana gerçekten çok nazik davrandı. Bana, “Tabii, ayarlarız,” dedi, “yaşam devam ettiği sürece kaybedilecek hiçbir şey yoktur.” Bense her şeyin kaybedildiğini biliyordum ama yine de ona teşekkürlerimi sundum. Bence dünyanın en güzel yerlerinden birine gömüldün, yakınlarda bir gün, henüz elim ayağım tutuyor ve sağlığım yerindeyken, kırklı yaşlarımla ölümün yüzüne bakabiliyorken seninkinin yanındaki çukurlardan birini satın alacağım. Gün doğumu görülüyor buradan, yattığımız yerden kalkmamıza bile gerek kalmayacak. Joan yakışıklı, eğitilmiş ve baştan çıkarıcı bir adam. Belki politikacı olmak için fazla bile çekici diyebilirim. Onu her görüşümde gerçekten Cadaqués’in belediye başkanı

olup olmadığını soruyorum. Gülmekten yerlere yatıyor. Flört etmenin gizemli yolları var. Arkadaşlarımdan birinin belediye başkanı olması bana akıl almaz geliyor; sanki herkes benimle beraber okul bahçesinde kalıp bulutlara bakarak ip atlamaya devam etmeliymiş gibi. Babam, “Cadaqués’in belediye başkanı olmak dünyanın en güzel mesleği olmalı,” derdi. Gerçi ben duymadım bunu söylediğini; sen anlattın. Cadaqués’de beraber takıldığımızı da hatırlamıyorum hiç, biz çok küçükken ayrıldınız. Onun hakkında bildiğim pek çok şeyi senden öğrendim. Sondan bir önceki, kötü davranışların nedeniyle kapı önüne konulduğun bakımevindeki bir günü anımsıyorum; ki durum bundan ibaret değildi aslında, Parkinson beynini yiyordu ve sanki baraj kapakları açılıyor, geriye kalan her şey o sıra dışı beyninden kontrolsüz bir şekilde akıp gidiyor ve her yeri sel götürüyordu. İşin aslı, her ne kadar aksini iddia etsen de, öfkeli ve çaresiz bir şekilde –ama en çok öfkeli–, yaşlı insanlar için yapılmış o lüks apart otelde kalamayacak kadar hastaydın artık. Seninle konuşmaya, seni makul olmaya, silahlarını indirmeye, yardımlarımızı geri çevirmemeye ikna etmeye çalıştım, “Bu şayet bir sonsa, hep konuştuğumuz gibi, şerefli, sakın, huzurlu ve iyi bir şekilde üstesinden gelmeliyiz bunun da,” dedim. Ve babamı, babamın hastalığa ve

ölüme teslimiyetini örnek gösterdim. Bana artık hastanede ve çok hasta olduğu bir gün, “Hayatın boktan bir şey olduğunu düşünürsek benimki hiç de fena değildi,” dediğini anlatmışlardı, sen anlatmıştın. Ve sen, sisler arasından bana bakarken, “Baban böyle ölmedi, sandığın gibi olmadı,” deyiverdin.

Gerçeğin ne olduğunu sormaya cesaret edemedim, sen de tek kelime daha etmedin zaten, bu zehirli cümleyi aramıza öylece salıverdiniz sadece; bir zihin berraklığı mı yoksa delilik anında mı bilmiyorum ama onu benden çalıverdiniz. Babamın çığlık çığığa mı, korku içinde mi yoksa salak küçük bir kız çocuğuyken inandığım ve bunca yıl boyunca güç aldığım gibi asilce ve kahramanca mı öldüğünü hiçbir zaman bilmeyeceğim ve bilmek de istemiyorum.

Kahvaltı etmek üzere Maritim’e giriyor ve birden müdavimlerin masalarından birinde –turistler sahil kenarındakilere, asıl müdavimlerse rüzgârdan korunan ve içeri kimin girip dışarı kimin çıktığını görme olanağı sunan cam kenarındaki masalara otururlar– cenazedeki o gizemli yakışıklıyı görüyorum. Onu hemen tanıyorum: kocaman, heybetli bir kafa, canlı, hareketli, hafif komik bakışlar, kahverengi sakal ve gür, darmadağınık sarı saçlar, büyük bir burun, bıyıkla örtülen kalın dudaklar, uzun, ince ama güçlü bir beden. Gazete okuyor,

birinin ona doğru yürüdüğünü hissedince gözlerini kaldırıyor. İstemsiz bir şekilde gülümseyiveriyorum ve göz göze gelince ikimiz de bakışlarımızı kaçırıyoruz. Her koşulda canım ne yeniden bir başsağlığı dileği duymak ne de yorgunluğumla hüznümü bir yabancıya yüklemek istiyor. Yine de içimdeki enerjiyi bastıramıyor, güneş gözlüğümü çıkarıyor ve eteğimi hafif yukarı çekiyorum. Sanıyorum dünyadaki kadınların çoğuyla ve hatta belki Papa ya da başka bir dini liderle, bizi kurtaracak tek şeyin aşk olduğuna dair o çılgın fikri paylaşıyorum. Erkekler ve kimi zeki kadınlar çalışmanın, tutkunun, çaba ve merakın da bizi kurtardığını biliyorlar. Yine de bence hiç kimse sevgiden ve fiziksel temastan tamamen yoksun yaşayamaz. Aksi takdirde çürür gideriz. Fahişelik de olmazsa olmaz bir şeydir; bence aşk fahişesi diye bir şey de olmalı hatta. Fakat aşk taklit etmesi ve üretmesi meşakkatli, zor, sancılı ve yorucu bir şeydir. Ve de yıpratıcı.

“Kime fingirdiyorsun böyle?” Sofía yanıma oturup devasa hasır sepetini bir iskemlenin üstüne koyuyor.

“Fingirdediğimi de nereden çıkarıyorsun?”

“Fingirdediğin zamanlara özgü o hoppa ve neşeli tavırlar içindesin, başını arkaya atmışsın, ayrıca külotun görünüyor.”

Kıkırdıyorum.

“Bu doğru değil. Ayrıca içimdeki bir mayo.”

“Öyle mi? Neyse, benim için bir mahsuru yok val-
la.” Elinde kruvasan ve tereyağlı ekmekle dolu bir tep-
si taşıyan garsona dönüp “Küçük bira alabilir miyim
lütfen?” diyor. Baş ve işaret parmağıyla ‘küçük’ işareti
yapıyor. “Biraz akşamdan kalmayım da.”

Göz ucuyla onu inceliyorum. Öylesi ufak tefek ki.
Üzerinde pileli şort, çizgili bir tişört, gözünde ise ke-
lebek gözlük var. Koyu renk saçları yine her zamanki
gibi muhteşem; nerede olursa olsun, saçlarını her gün
yıkıyor, kuruluyor ve fön çekiyor. Teni çok hoş bir şe-
kilde bronzlaşmış. Üst dudağında ufacık bir ben var.
Dudakları muazzam. Bakışları anlamlı. İnce ve orantılı
bir vücudu var.

“Hani sana cenazede, tanımadığım, çok yakışıklı bir
adam gördüm demiştin ya, hatırladın mı?”

“Evet.”

“İşte o burada.”

“Hadi canım!” Tepesinden nesli tükenen bir kuş
uçtuğu söylenen bir ornitolog misali bir heyecanla ba-
kınıyor çevresine. Ve gülümsüyor. “Hangisi olduğunu
anladım. Cam kenarındaki adam. Ne dersin, seni tanı-
yorum, değil mi?”

Yine kıkırdıyorum.

“Nereden bildin?”

“Çok kolay. Hoşuna giden tüm özelliklere sahip: büyük burun, güçlü ama ince bir vücut, nerede olursa olsun rahat eden insanlara özgü o tatlı zarafet. Basitlik. Koca bir kafa. Eski, rengi solmuş bir tişört ve espadriller. Yırtık kot. Bir şey kanıtlama derdinde değil, dış dünyaya göstereceği bir şey yok. Ne bilezik, ne dövme, ne şapka ne de pahalı bir saati var. Tam senin tipin. Git, ‘Merhaba,’ de.”

“Delisin sen. Şakası bile çok fena. Utançtan ölürdüm herhalde. Hem belki de beni hatırlamıyordur. Cenaze günü çok parlak bir günümde değildim ne de olsa.”

“Daha neler! Çok güzeldin bir kere, hüzünlü ve dalgın bir halin vardı, ki hâlâ var.”

“Buna depresyon deniyor,” diyorum. “Cenazede ne işi olduğunu, annemi tanıyıp tanımadığını merak ediyorum.”

“Gidip sorsana!”

“Olmaz, boş ver. Başka zaman.”

“Başka bir zaman olacağını nereden biliyorsun ki?”

“Hep olur. Yani, hep değil tabii ama bu herif eminim burada yaşıyor.”

“Eminim öyledir, seni ödle!”

Tam o an gizemli yakışıklı ayağa kalkıyor. Sofia dirseğiyle beni dürtüyor ve ikimiz de susup adamı

izliyoruz. Kapiya doğru yöneliyor, duruyor, bize doğru bakıp belli belirsiz bir baş selamı veriyor. Sofía, dev bir transatlantiğe binen yolcularla vedalaşırcasına heyecanla el sallayarak karşılık veriyor adama.

“Bak demedi deme. Şayet onu sen kapmazsan ben kapacağım, ona göre.”

“Bence bir mahsuru yok.”

Derken Guillem arayıp yarın geleceğini söylüyor. Sofía henüz onunla tanışmadı ve tanışmaya can atıyor. Birbirinden daha farklı iki insan olamazdı herhalde. Sofía dünya nimetlerine düşkün, cömert, sabırlı, dürüst ve açık, coşkulu ve çocuksu, tutkulu ve narsisttir. Guillem ise tanıdığım en alaycı, nüktedan ve neşeli adamdır. Değiştirilmesi mümkün olmayan birtakım prensipleri vardır ve saçmalıklara en ufak bir tahammülü yoktur. Sofía sabahın köründe beni arayıp bütün gece gözünü bile kırpmadığını, geçen sezonun giysilerine kafa patlattığını ve yaratıcılığının doruk noktasında olduğunu, hangi kıyafetin ne ile giyileceğine dair zihninde sonsuz fikrin dönüp durduğunu söyleyebilir. Guillem ise neredeyse her zaman öğrencilerinin tatil harçlıklarını çıkarmak için tasarlayıp sattıkları eski tişörtleri giyer. Sofía ufak tefektir ve bir porselen bebek kadar narindir; bir zamanlar oğlumuz gibi incecik olan Guillem ise her zaman olmak istediği o cüsseli ve dinç

adama dönuştü. İçimizde tuttuğumuz şeyler her zaman gün ışığına çıkıyor. Nihayetinde ne isek o oluyoruz her zaman, güzellik ve gençlik sadece geçici bir kamuflej görevi görüyor. Bazen arkadaşlarımla yaşlılıklarını görür gibi oluyorum; henüz çocuklarım için aynı durum söz konusu değil gerçi, bunun için daha çok erken, hâlâ hayatın ışığıyla bezeli onlar ve parıldıyorlar. Kendimin-
kini de yalnızca göz ucuyla ve uzaktan görebiliyorum sanırım, gerisine yok cesaretim. Seninkiyse anne, hastalık maskesinin ardında yok olup gitti. Bir kez daha görebilmek, taşa dönüşmeden önceki gerçek yüzünle karşılaşabilmek, sonra yılları aşır geriye dönebilmek için uğraşıp didiniyorum her gün. Duvarları yıkmak için bir çekiçle dolaşıp durmak gibi bir şey bu. İncecik camları çatırdayıp üzerimizde kırılan ve her yanımıza yavaş yavaş saçılan hüznün için de aynısı geçerli. Masal-
da geçen, düzinelerce şiltenin altına koyulan o bezelye tanesi gibiyiz, titreşen solgun bir parıltı gibiyiz. Ve masallarda olduğu gibi sadece gerçek sevgi son verebilir acıya, o da ancak bazen. Bazen o bile bir işe yaramaz. Bir sirk terbiyecisi gibi yatıştırır zaman acıyı, tıpkı bizi yatıştırdığı gibi.

Sofia birasını içerken az önce Damián'la beraber yanımıza gelen Elisa öğle yemeğinde ne yiyeceğimize karar veriyor. Sofia alışveriş kısmını üstlenirken yas

durumumdan ve ev işleri konusunda benden pek de bir medet umulmamasından faydalanıp pediküre gitmeye karar veriyorum. Ev işleri her zaman göz ardı edilebilir zaten. Mezarlığa başka bir zaman, öğleden sonra ya da yarın giderim.

Burada sadece bir tane parfümeri var. Denizin tam karşısında yer alan küçük bir dükkân burası; içeride bir yığın eski moda parfüm ve benzeri ürün var, hafif bir pudra ve gül kokusu çalınıyor insanın burnuna, arka tarafta ise güzellik işlemlerine ayrılmış ufak bir kabin yer alıyor. Pedikürümü orta yaşlı bir kadın yapıyor, benden daha orta yaşlı ve bana sadece bir estetsiyen değil, aynı zamanda bir cadı olduğunu söylüyor. Ben de öyle olduğumu söylüyorum. “Hem cadı hem de cadalozum. İkisi birden,” diye ekliyorum. Gözlerini kısıp, sessizce, şüpheyle bakıyor bana. Cadıya benzer bir hali yok, taşralı bir kadın gibi giyinmiş. Dize kadar gelen kahverengi bir etek, kısa kollu, küçük, koyu mavi çiçekleri olan beyaz bir tişört ve beyaz hemşire terlikleri. Sarışın, süslü ve makyajlı bir kadın, hafif tombul ve anaç. Son zamanlarda yaşı geçkin her kadını anaç buluyorum gerçi, hepsinin kollarına atasım geliyor kendimi.

Yatağa uzanıyorum, ayaklarıma masaj yapıyor, gözlerimi kapatıyor ve derin bir nefes alıyorum. Senin

ölümünden bu yana beni sadece fiziksel temas rahatlatıyor; ne kadar kısa, gelişigüzel ve hafif olduğunun bir önemi yok. Tüm kitapları kapatıp rafa kaldırdım, bu kez teselli niyetine onlara sığınmaktan acizim, hepsi seni geri getiriyor bana; hepsi ratlarla dolu evini, her ay elinde toz fırçası muntazam bir şekilde kütüphaneni temizleyişini, resimli bir çocuk kitabı arayışıyla Londra'da gezinmemizi, otele beraber yatağa oturup kitap okuduğumuz günleri —ki ben başka şeylere takılırken sen küçük bir kız çocuğu gibi tamamen kendini kaptırmıştın—, anımsatıyor.

“Bir insanın bakışlarından, kapığı açma, kapama, sayfaları çevirme şeklinden kitapları gerçekten sevip sevmediğini anlayabilirsin,” derdin.

Tıpkı erkekler gibi diye düşünür ve zaman zaman bunu söylerdim de. Sense yarı dehşete kapılmış, yarı memnun olmuş, yarı kibar bir hanımefendi, yarı hayatında en ufak bir eğlence fırsatını kaçırmamış bir kadın edasıyla bana bakar ve bir kahkaha atardın. Hiçbir zaman birbirine her şeyi anlatan o sırdaş anne-kızlardan olmadık, hiçbir zaman arkadaş da olmadık, mahrem şeyleri paylaşmadık hiçbir zaman, sanıyorum her zaman birbirimize karşı en makul halimizi takınmaya çalıştık. Yakında regl olmazsam doktora gitmemiz gerektiğini söylediğinde sana, gayet sakin bir şekilde,

endişeye kapılmamanı, iki senedir regl oluyor olduğumu ve seni ilgilendirdiğini düşünmediğim için sana söylemediğimi dile getirdiğimde yaşadığın şaşkınlığı anımsıyorum. Arabadaydık, birden frene basmış ve birkaç saniye ağzın açık bir şekilde bana bakakalmış ve sonra arkamızdaki araç sahipleri sinirli sinirli korna çalmaya başladığında yeniden gaza basmıştın, sonrasında ise bu konuyu bir daha hiç konuşmamıştık.

Seni düşünmeden tek bir kitap okuyamıyorum artık; erkeklerle durum biraz daha farklı. Çok genç yaştan itibaren, içgüdüsel olarak, hayatımın bu kısmını senden esirgemem ve korumam gerektiğini, aksi takdirde orayı da bencilliğin, cömertliğin, ışığın ve sevginle istila edeceğini biliyordum. Âşık oluşumu, sevgimin tükenişini, aklımı oynatıp sonra yeniden ayağa kalkışımı ihtiyatlı bir mesafeden izledin; mutluluğumun tadını çıkardın, ortalığı velveleye vermeden ve beni tavsiyelere boğmadan huzur içinde acı çekmeme olanak tanıdın. Sanıyorum bir şekilde hayatımın aşkının sen olduğunu ve hiçbir fırtınalı ilişkinin bunun yerini alamayacağını biliyordun. Ne de olsa çocukluğumuzda sevdiğimiz gibi severiz başkalarını da ve sonradan gelen her aşk ilk aşkın reproduksiyonlarıdır sadece. Dolayısıyla senden sonraki tüm sevdalarımı, hatta çocuklarıma duyduğum o vahşi ve gözü kör sevgiyi de, sana borçluyum. Senin

sakin, dikkatini tamamen yaptığı işe veren yüzünü görme arzusu duymadan tek bir kitabın kapağını bile açamam bundan sonra, o yüzü bir daha asla görmeyeceğimi bilerek, ve belki de en kötüsü, onun da beni bir daha asla görmeyeceğini bilerek yapamam bunu. Gözlerin beni bir daha asla görmeyecek. Bizi seven insanlar dünyadan çekip gittikçe, ölümlerin ritmine ayak uydurarak, yavaş yavaş, birer yabancıya dönüşüyoruz. Benim yurdum senin gözlerindi ve bu bana öylesi sorgulanamaz ve daimi geliyordu ki orada ne olduğunu bulmaya bile çalışmadım. Fena sayılmaz; kırk yaşına kadar bir kız çocuğu olarak kalmayı başardım, iki çocuk, iki evlilik, çeşitli ilişkiler, çeşitli evler, çeşitli işler bıraktım ardımda ve şimdi doğrudan yaşlılığa geçmemeyi, önce yetişkinliğe adım atabilmeyi umuyorum. Öksüz olmak hoşuma gitmiyor, böylesi bir hüznün için yaratılmış biri değilim. Ya da belki öyleyimdir, belki de acının ebadı tam olarak budur, belki de artık bedenime uygun tek kıyafettir bu.

“Yumru yumru olmuş, çok gerilmişsin,” diyor estetsiyen cadı bana. “Ellerimi kalbine koyabilir miyim?”

Gönülsüzce kabul ediyorum. Öncelikle göğüslerim, ne denli cadı olurlarsa olsunlar, orta yaşlı yabancı kadınların ellerini üstlerine koymaları için yer almıyorlar bedenimde. Nazik bir şekilde koyuyor ellerini, ipek

elbisemin altından sıcaklıklarını hissediyorum ama bu hareketin mahremiyetinin o denli bilincindeyim ki bir türlü rahatlayamıyorum. Otuz saniyenin sonunda ellerini çekiyor.

“Kapalısın, kaya gibi sertsin, sanki kalbin bir kafese kapatılmış gibi.”

“Kısa bir süre önce annemi kaybettim,” diyorum.

“Ha, pekâlâ.” Susup kalıyor ve bu da en ufak bir şüpheyi yer bırakmadan onun tam bir şarlatan olduğunu kanıtlıyor. Gerçek bir cadının ölüm karşısında daha becerikli olabilmesi gerekir. “Pekâlâ,” diyor nihayet; “kalbi açmaya yarayan çeşitli yağlar var, gece, uyumadan önce yakıyorsun...”

“Kusura bakmayın ama ezoterik şeylerden nefret ediyorum,” diyerek sözünü kesiyorum, göğüslerimi elletmemeliydim diye geçiyorum içimden. “Doğal tedavi yöntemlerine ve homeopati ya da benzeri şeylere de inanmıyorum.”

Boynunda asılı, ortasında ufak bir yakut olan, altın haç kolyeyi tutarak, “Bach Çiçek Terapisi’ne de mi?” diye soruyor dehşete kapılmış bir şekilde.

“Bach Çiçek Terapisi’ne de.”

Bana acıyarak bakıyor; annemin ölümündense onun o ezoterik ıvır zıvırlarına inanmayışıma daha çok kederleniyor belli ki.

“Dedem bir doktor, bir cerrahtı. Bizim evde sadece bilime inanılırdı,” diyorum özür dilercesine.

İşini sessizce tamamlıyor. Ayaklarıma bakıyorum, tırnaklarım küçük ateş parçalarına benziyor artık. Ben giderken estetisyen cadı elime iki küçük şişe yağ tutuşturuyor. “İyi gelecektir, bak göreceksin. Kendine dikkat et,” diyor. Sihirli iksirler yapmaları için çocuklara veririm diye geçiriyorum aklımdan. Ne de olsa işin esasını kavramış durumdalar.

sekiz

Elisa kot mini bir etek, kolsuz beyaz bir bluz ve alakasız gümüş rengi sandaletlerle beliriyor. Kapkara olmuş ve uzun, dalgalı saçlarını açık bırakmış. Damián için giyindiğini düşünüp hafif kıskanıyorum onu. Belli bir adam için giyinmekle genel olarak tüm erkekler için giyinmek birbirinden tamamen farklı şeylerdir. Ya da hiç kimse için giyinmemek. Ki son zamanlarda benim yaptığım bu oluyor. Neyse, her koşulda en şık insanlar, genelde kendileri için giyinenlerdir diyelim. Elisa uzun boylu değil ve güzel, ince, kadınsı bir vücudu var; her şey o meşhur kalçasına çekiyor sanki bakışları. Ne zaman ona ellerini sevdiğimi, zarif ve gergin, aramızdaki boy farkına rağmen neredeyse benimkiler kadar

büyük olduklarını söylesem bana, mütevazı bir şekilde, "İş görüyorlar," diyor. Haklı da, onunkiler becerikli ve kullanışlı eller, hoşuma giden erkeklerinki gibi aslanları ya da ruhları katletmeye veya tanrıları çağırmaya yahut seninkiler gibi eski yüzükleri taşımaya yatkın eller değiller; gerçi eminim onlar da ateşleri dindirme ve kâbusları defetme yetisine sahiptirler. Şayet Elisa olmasa hiçbirimiz yemek yemezdik herhalde. Sofia ve ben yoğurt, kızarmış ekmek ve beyaz şarapla beslenebiliriz, yeter ki yemek pişirmeyelim. Ve çocuklarımız öyle güçlü kuvvetli ki bazen azıcık suyun serpilmelerine yeteceğini zannediveriyorum.

Carolina ve Pep'in evinde akşam yemeği düzenliyoruz, Pep'in en yakın arkadaşı, birkaç günlüğüne burada bulunan Hugo da gelecek. Elisa ve Sofia ayakkabılardan bahsederken, fındırdeşecek başka bir adam daha diye geçiriyorum içimden.

O sırada Edgar geliyor, uzun, esnek bacakları ve kolları güneşten bronzlaşmış. Nico hâlâ tatlı bir yavru köpek gibi fakat Edgar bir geyiğe dönüşüverdi işte. Adımları ağır ve yorgun, bacaklarını sürüklerken havayı süpürüyor sanki; gittiğimiz her yer sıkıcıymış ve gördüğümüz her şeyi daha önce milyon defa görmüşüz gibi ergenliğinden beri böyle yürüyor. Konuşması da aynen böyle üstelik; cümlelerini tamamlamayacak,

bir şeyler anlatıp açıklayamayacak kadar tembел, sadece yaşıyor işte, hepsi bu. Yaklaşık ayda bir kez, iki saat aralıksız konuşma nöbetlerine girip bana okul maceralarını anlatıyor ama artık konuşma yeteneğini neredeyse tamamen kaybettiğinden, en azından benimleyken cümleleri birbirine karışıyor ve bir yandan ağzındaki lokmayı yerken öte yandan da kahkahalara boğuluyor; bu konuşkanlık krizlerine nedense hep tam yemek vaktinde giriyor ve ben büyük bir çaba harcıyıp dikkatimi ona vermeye çalışsam, söylediklerine kulak kabartsam da neredeyse ağzından çıkan tek bir sözcüğü bile anlamıyorum. Bunun üzerine, her hikâyeyi en aşağı üç kez anlattıktan sonra, bana bakıyor ve birden annesiyle konuşuyor olduğunu fark ediyor, bana bir duvar kadar sağır olduğumu söyleyip bir sonraki aya kadar bir daha ağzını açmıyor. Ayda bir kez yaptığımız diğer bir geleneksel konuşma ise hayatın ne denli muhteşem olduğu üzerine dönüyor.

“Ne kadar şanslı olduğumuzun farkında mısınız? Şu ağaçlara bakın, ne kadar da güzeller. Sokağa bir baksanıza. Derin nefes alın haydi,” diyorum böyle yaşam coşkusuna kapıldığım anlarda, şarabın, öpücüklerin ya da fiziksel gücü ve son gençlik kırıntıları bana bahşedilmiş birer hediye gibi olan vücudumun etkisiyle.

Bunun üzerine Edgar yüzünü asıp bana bakıyor ve Nico derin bir nefes alıyormuş numarası yaparken Edgar bana bunları zaten bildiklerini, daha önce bin defa söylediğimi, bugün gözüme muhteşem görünen bu sokağın, günde dört kez geçtiğimiz bizim sokağımız olduğunu, iki sene önce vaat ettiğim gibi Floransa'ya gitmek istediğini söylüyor. Sen beni Mısır'a gitmemekle tehdit ederdin. "Düzgün davranmazsan Mısır'a gitmeyeceğiz," derdin. Sonunda devrim ve hastalığın gitmemize engel oldu. Son seyahatini Floransa'ya yapmak istiyordun. Aynı anda hem sana hem de Edgar'a bakamayacağımı, evden bu denli uzaktayken kötüleşirsen –Barselona'da ambulans ve tekerlekli sandalye dansları ve gecenin bir yarısı acil servise gitme şovları çoktan başlamıştı– ne yapacağımı bilemeyeceğimi söylediğimde çok sinirlenmiş ve beni her zaman her şeyi mahvetmekle suçlamıştın. Marisa Roma'ya gitmek istiyordu ve ona hastaneden çıktığında gideceğimize söz vermiştim, bir süre senin evinde kalacak, bana o meşhur gazpachoyla efsanevi kroketlerini yapmayı öğretecekti; zira tek başına Cadaqués'de yaşaması gibi bir şey söz konusu olamazdı artık. Ama iş işten geçmişti. Ne ani ölümünde ne de iki gün öncesinde yanımdaydım. Hastanedeki hayatın dışarıdakinden daha hızlı aktığından, hastanedeyken fitillerin daha hızlı yandığından,

çizgi filmlerdeki Coyote ve Road Runner gibi, hayatın ve ölümün steril koridorlarda amansız bir yarışa girdiğinden, hemşirelerle hastaların arasında kendilerinden geçmiş bir şekilde koştuklarından ve hayatlarımızı mahvettiklerinden bihaberdim tamamen. Belki de hepimiz gidilecek yerler bırakıyoruz ardımızda, vaktimizin tükendiğini ve hiç kimsenin bize tek bir dakika bile olsun hediye edemeyeceğini bildiğimiz halde zaman satın almaya çalışıyor ve imkânsız seyahatler planlıyoruz kendimize. Gözleriniz hâlâ açıkken, hâlâ görebiliyorken, kimi yerleri bir daha asla göremeyeceğinizi ve fırsat defterinin gözlerinizden önce kapandığını fark etmek tahammül edilmez olmalı.

Merdivenlerde duran Edgar üçümüze huysuz bir bakış atıp, "Acıktım, gidelim mi?" diye geveliyor.

Hemen ardından yanlarında Úrsula ile birlikte Daniel ve Nico geliyorlar. Úrsula bize bakıp,

"Ne kadar da güzelsiniz!" diye haykırıyor.

Sofía'nın üstünde bir eskiciden aldığı şarap rengi, yere kadar uzun, üzerinde küçük yuvarlak aynalar olan Hint işi o muhteşem elbisesi var, kulaklarını ise kocaman gümüş küpeler süslüyor. Benim üzerimde belimden düşen pamuklu, rengi atmış, fuşya pantolonum, üstünde küçük, yeşil puantiyeler olan siyah, ipek, pejmürde bir gömlek, ayağımda parmak arası terlikler

var. Annemin eski, yer yer sevdiğim yer yer bir kelepçe etkisi yaratan, bileziği kolumda. Elisa sanki salsaya gidiyormuşuz gibi giyinmiş. Úrsula'nın üstünde ise gümüş rengi palmye ağacı desenli, dapdar sarı bir bluz ve kendisine iki beden küçük gelen mor kot pantolon var. Palyaço çetesine benziyoruz. Neyse ki bermuda şortları, yakalı tişörtleri ve parmak arası terlikleriyle çocuklar bize bir nebze olsun yaz saygınlığı kazandırıyorlar.

Carolina ve Pep'in bizim evin hemen üstünde, yine 70'li yıllarda inşa edilmiş yazlık bir siteye ait, kat kat beyaza boyalı çimento duvarları, kızılımsı ahşap merdivenleri, uzun koridorları ve hem kasabaya hem de koya bakan devasa pencereleri olan küçük bir dairesi var. Ben küçükken bu daireler bir çeşit hippie komününe dönmüştü; içlerinde dünyanın dört bir yanından gelen renkli tipler yaşarlardı. Geceleri, müzik ve bana dünyanın en harika, en egzotik insanları gibi gelen, yaz bitiminde Hollanda'ya, Amerika'ya ya da Almanya'ya dönen bu güzel yaz kazazedelerinin kahkahaları ve bağırış çağırışları eşliğinde daldım uykuya. Ben büyüdüm, hippiler yaşlandı ve daireler 90'lı yılların modern, saygın ve zengin insanlarıyla dolup taşıdı. Fakat –cinsel özgürlük, eğlenme arzusu, gençlik iktidarı ve cesaret gibi kavramlarla bezeli– 60'lı yılların ruhunun son demlerine denk gelen çocukluğun anahtar deliğinden

bakabilecek kadar şanslı olanlar, bizler bile sağ salim çıkamadık bu durumdan. Hepimiz hiçbir zaman ait olmadığımız ya da tam anlamıyla içinde bulunmadığımız yitik cennetler bıraktık ardımızda.

Pep ve Hugo akşam yemeğini hazırlıyor. Yaz gece-sine uygun giyinmiş her ikisi de. Temiz kot pantolonlar, Pep'in üstünde gayet eski ve soluk renkli bir tişört, Hugo'nun üstünde ise kolları sıvanmış beyaz bir gömlek vardı. İkisi de güneşten yanmıştı. Hugo koşmayı ve kollarını ip bilekliklerle süslemeyi sever. Paçuli ve vanilya kokar; bir şirket mi ne yönetiyor. Pep fotoğrafçı. Dazlak. Kalın bir sesi var. Uzun boylu ve ince. Hassas, saygılı ve çok matrak biri. Çok yakın arkadaş oldukları ve arkadaşlıklarının çok eskiye dayandığı hemen anlaşılıyor; birbirlerinin sözlerini tamamlıyorlar, birbirleriyle karşılıklı alay ediyor ve birbirlerinden "dostum" diye bahsediyorlar. Birbirlerine karşı en ufak bir şüphe duymuyorlar ve ilişkilerinde tek bir pürüz bile yok. Her hafta maç izlemek ve bira içmek üzere buluşuyorlar. Bazen erkeklerin dostluğunu kıskanıyorum; dışarıdan bakınca biz kadınlarınkine oranla daha düz ve daha kolay bir ilişkileri varmış gibi görünüyor. Bizimki inişli çıkışlı, yoğun ve tutkulu bir sevgililik dönemine benzerken onlarınki belki öyle çok büyük coşkuları olmayan ama ani inişler de barındırmayan dengeli bir evliliğe benziyor.

“Aç mısınız bakalım?” diye soruyor Pep çocuklara.

“Çok,” diyor humusa yumulan Sofia.

Bahçedeki masaya geçiyoruz. Hugo şarabı açıp yanına oturuyor ve bana sırtıyor.

“Çok güzelsin,” diyor.

“Valla Nico bu sabah bana kedi mamasına benzediğimi söyledi,” diyorum. “Ve çocuklar yalan söylemezler.”

“Bu bir şehir efsanesi. Çocuklar da pekâlâ büyükler kadar yalan söylerler.”

“Haklısın. Ben sürekli yalan söylüyorum. Üstelik bu en kötü huylarımdan biri değil.”

Gülüyoruz. Bir gün el ele tutuşup akşam yemeğine çıkmamız gerektiğini söylüyor, bense onu ayaklı bir bela olduğuma, beni yemeğe çıkarmaya değmeyeceğine ikna etmeye çabalıyorum. Bir yandan yemeğimi yiyip öte yandan da telefonumla oynarken neşeyle erkeklerin kendi kusurlarına dair sahte bir liste sıralayarak baştan çıkarma yöntemlerinin (“Umutsuz bir vakayım, vaktini harcamaya değmez”) hakikaten işe yaradığını fark ediyorum. Artık telefonumu her gün kaybetmiyorum. Hastalığın ve ölümün boyunca cep telefonu şeytani bir şeye, senin acının ve kederinin ulağına dönüşüvermişti. Her gün sabahın köründe beni arar ve benden sana gelmemi isterdin, bana korktuğunu, bakıcı kızın seni

öldürmek istediğini söylerdin. Kısmen doğru olmalıydı. Son aylarda kaç bakıcın oldu bilmiyorum bile ama olası adaylarla görüşme yapma konusunda bir uzmana dönüştüğüm kesin; çoğu birkaç günden fazla dayanamıyordu. Bir dakika bile olsun uyumalarına izin vermiyordun, onlardan ilaç çalıyordun, evin dört bir yanına haplar saçılmıştı, çarşafların, kâğıtların ve kitapların arasında haplar buluyordum, öyle ki köpeklerin sağlığından endişe eder oldum; günde iki üç kez kovuyordun bakıcılarını, hatta, en sonunda, birine bir tokat bile attın. Bunca nahoşluğun ardında senin olman ne acı. Biri gelip bunları bize anlatsaydı gülmekten ölürdük muhtemelen. İstirap ve kötülük karşısındaki silahımız neredeyse hep gülmek oldu. Kimi doktorların uydurduğunu iddia ettiği hastalık ve acı seni bencil bir canavara dönüştürdü. Sabahın dördünde çocukları yalnız bırakamayacağımı söylediğim zaman öfkeleniyor ve telefonu yüzüme kapatıyordun. Son aylarda yaptığımız konuşmaların çoğu senin telefonu suratıma kapatmanla son buluyordu. Cep telefonumun her çalışında, arayanın sen olduğunu her görüşümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Sonunda telefonu açmaz oldum, şarj etmeyi unutuyordum, telefonu orada burada bırakıyor, bile isteye kaybediveriyordum. Bazen telefonu, “Bugün beni sevdiğini, beni terk etmekte olduğu

için üzgün olduğunu söylemek için arıyor,” hissiyle açıyordum, sense bana sadece paradan bahsediyor ve seni terk ettiğim için bana sitem ediyordun. Elimden geleni yaptım, her zaman değil ama bazen yapmam gerekeni yaptım; ıstırapla yüzleşmek konusunda çok da başarılı değilim. Üzgünüm. Belki de sen benim yerimde ol-san daha iyisini yapardın. Yıllarca anneni sevmediğini söyledin, iyi bir insan olmadığını, seni hiçbir zaman sevmediğini düşünüyordun. Sadece son anda fikir değiştirdin. Hastanedeki son günlerinde birkaç defa bana yanlışıyla “Anne” dedin. Anneannem tam da durumuna ve karakterine yaraşır bir şekilde farklı, sessiz sedasız, zarif ve cesur bir şekilde öldü. Seninkiyse tam bir felaketti. Kimse gelip de insana, annesi ölürken onun annesine dönüşmek durumunda olduğunu söylemiyor. Ve anne, kızım olarak beni çok da memnun ettiğini söyleyemeyeceğim doğrusu. Kolay bir çocuk olmadın açıkçası. Ama Santi yeniden ortaya çıktığından bu yana cep telefonum da o oynak kimliğini geri kazandı; olabileceklerin hep bir mesaj ötesindeyiz. Ve olabilecek her şey, neredeyse her zaman, olanlardan daha heyecan vericidir. Seksi seviyorum çünkü beni şimdiki zamana mıhlıyor. Senin ölümün de öyle. Santi böyle değil, Santi cep telefonu ile aynı görevi görüyor benim için. Hep, hiçbir zaman gerçekleşmeyen muhteşem bir şeyin

gerçekleşmesini bekliyorum. Onunla tanıştığımda bir arkadaşıyla takılan karısından ayrılmıştı ama o arkadaşla işler yürümedi ve iyi bir insan olan Santi yaraları sarmaya ve uzun bir süre önce seks, merak ve hayranlığın yerini arkadaşlık ve çocukların aldığı bir ilişkiyi devam ettirmeye hazır bir şekilde evine döndü. Bizim hikâyemize gelince, birkaç ayın sonunda solup gitmeye başladı –aşkların çoğu ya iki ay ya da ömür boyu sürer– ve imkânsız, erişilmez ve efsanevi olanla yeniden doğdu. Bir şekilde ikimiz de yuttuk yaşananları. Benim sebebim, o aylarda karşıma daha çok hoşuma giden birinin çıkmamasıydı. Onun sebebiyse, karısıyla olan hikâyesine, tam da bıraktıkları yerden, kitabın son sayfasından döndüğünü fark etmesiydi. Bir aşk hikâyesinde geri dönüş yoktur, bir ilişki her zaman tek yönlü bir yoldur.

Tam o an bir mesaj alıyorum ondan. Beni görmeye can atıyor. Ve beynim bedenime yol veriyor, ölümün birkaç adım uzaklaşıyor, ve adeta mucizevi bir şekilde, donmuş kanım yeniden akmaya başlıyor. Çocuklarla şakalaşıyorum, yemeğin kokusunu içime dolduruyorum, vaftiz evladımla oynamak üzere yere yatıyorum, Sofia'ya sarılıyorum, Pep'in kulağına yığınla marihuanaımız olduğunu fısıldıyorum, kediyi seviyorum, deli gibi zeytin yiyorum, herkesi aya bakmak üzere bahçeye

çıkmaya zorluyorum, müziği açıyorum ve Elisa'nın yanına gidip dans etmemiz gerektiğini söylüyorum.

"Mesaj attı," diyorum, kısık sesle Sofia'ya.

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Birden yüzün değişti."

"Ne tuhaf. Aslında o kadar hoşuma gitmiyor bile."

"Blanca, canım, bence kabul etmek istemediğin kadar çok hoşuna gidiyor."

"Bilmem, belki de."

Bahçede akşam yemeği yiyoruz. Mum ve zeytin dalları arasında salınan, erkeklerin pişirdiği muhteşem tuzlu balığın üstüne gölgesini düşüren Çin fenerleri yaktılar; ayrıca sofrada domates ve salatalık, kroket ve fırından yeni çıkmış zeytinli ekmek de var. Çocuklar ve yetişkinler aynı şekilde bronzlaşmış ve mutlular. Rahatlamış, bitkin bedenler ve mahmur gözler: Sebebi tüm günü güneşin altında, tekne de geçirmek. Birbirimize bir şeyler anlatıyoruz; daha önce binlerce kez anlattık hepsini; bunlar beraber çok vakit geçirmiş olan ve birbirlerini hâlâ seven insanların hikâyeleri. Bir an için sakın sakın kahve içmek ve mesaja cevap vermemek geçiyor içimden. Nina, vaftiz kızım, annesinin kucağında uyuyor. Edgar çaktırmadan bira içmeye çalışıyor ama Elisa ona öylesine tehditkâr bir bakış atıyor ki çocuk

vazgeçiyor. Küçük Dani trenleriyle oynarken Nico pürdikkat büyüklerin konuşmalarını dinliyor. Hugo beni sıkıcı olmakla suçluyor. Carolina beni savunmaya geçiyor ve Pep, Hugo'nun, kutsal koşusuna çıkmak üzere her sabah terk ettiği zavallı sevgilileri üzerine hikâyeler anlatmaya koyuluyor. Hayat, yaz gecelerinden yoksun kalırsa yeterince anlamlı olur mu, bilmiyorum. Tam o an Santi'den, bana iyi geceler öpücüğü vermek üzere kilisenin önünde buluşmamızı teklif ettiği mesajı alıyorum. Sanki bir yayın üstünde oturuyormuşum gibi fırlayıveriyorum hemen.

"Bir gidip geliyorum."

Herkes şaşkınlık içinde bakıyor bana.

"Bir şey mi oldu canım? İyi misin?" diye soruyor Carolina kaygıyla.

"Evet, evet çok iyiyim. Sadece sigara alıp geleceğim." İstemsizce gülüveriyorum.

"Tabii tabii," diyor Sofia.

Carolina masanın öbür ucundan bana bakıyor, gülüyor. Muhteşem bir adamla uzun bir ilişki yürüten tek kişi o aramızda ve hiçbir zaman dile getirmemiş olsa da, evli bir adamla takılarak, onun nezdinde bunun zaman kaybı olduğunu ve bir şekilde ona ihanet ettiğimi biliyorum.

Hugo bir süre önce masanın üstüne bıraktığım yarım paket sigarayı gösteriyor.

“Onlar fazla kuru, gerçekten, içmek mümkün değil,” diyorum.

Gülüyor.

“Bana sık yalan söylüyorum dediğinde bunu daha iyi yaptığını sanmıştım.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Gecikme, sensiz sıkılıyoruz,” diye ekliyor.

Sofia beni kapıya kadar geçiriyor.

“Bakıyorum da hakikaten hiç hoşuna gitmiyor, ha? Hem de hiç.”

dokuz

Tepeden aşağı hoplaya zıplaya iniyorum. Bana hep babam gibi yürüdüğümü söyledin: Sanki bir şey bizi yukarı çekiyormuş gibi, sanki yere neredeyse değmiyormuşuz gibi. Daha yüzümüzü görmeden, bizi yürüme şeklimizden tanıdığını söyledin. İlk hamileliğimin son dönemlerinde hantal hantal yürüdüğümü gördüğünde ne denli sinirlendiğini hâlâ hatırlıyorum.

“Lütfen bana sırf hamilesin diye yürüme şeklini değiştirdiğini söyleme!”

Şu an beni görseydin bir erkekle buluşmaya gidiyor olduğumu bilirdin. Bana hiçbir zaman engel olmadın. Aşkın, normalde hiçbir şekilde onaylamayacağın tuhaf davranışları haklı gösterdiğini düşünüyordun. Bir garson siparişi karıştırır ya da çorbayı üstüne dökerse ve

senin şikâyetin üzerine baş garson bunun sadece adamın âşık olmasından kaynaklandığını söylerse –sadece sana mahrem şeyleri hemen anlatıveriyorlar– ona şefkatle bakar ve “Ah, demek öyle...” der ve ıslak eteğiyle sakın sakın yemeğini yemeğe devam ederdin. Fakat biri sonunda yanlış olduğu ortaya çıkan bir bilgi verir veya bir toplantıya geç kalırsa ona öfke ve şaşkınlıkla bakardın ve bir daha asla senin saygını kazanamazdı. Hayatımı, saygını kazanmaya çalışarak geçirdim ve başarıp başaramadığımdan emin değilim. Hâlâ her yere gecikip duruyorum.

Birden o yakışıklı yabancının uzun adımlarla bana doğru yürüdüğünü fark ediyorum. Yalnız. Uzun boylu ve ince erkeklerin genelde yaptığı üzere, sanki kendilerini görünmeyen bir rüzgârdan koruyorlarmışçasına, sanki onların bulunduğu yüksekliklerde hep rüzgâr esiyormuşçasına, hafif öne eğik bir şekilde yürüyor. O kadar hızlı yürüyorum ve öyle gerginim ki terliklerimden biri ayağımdan fırlayıp gidiyor. Yeniden giydiğimde durumun farkına vardığını ve neşeli neşeli gülümsediğini görüyorum. Bir kez daha hoşça kal sana düşlerimdeki *femme fatale*. Gülümsüyorum ve yanımdan geçerken, “Hoşça kal Külkedisi,” diye fısıldıyor. Belki de durmalı ve bir şeyler içmeyi (ve sarhoş olmayı, birbirimize gelişigüzel bir şekilde hayatlarımızı anlatmayı,

ellerimizi, dizlerimizi hafif hafif okşamayı, birbirimizin gözlerine yakışık alandan iki saniye daha uzun bakmayı ve öpüşmeyi ve gençken yaptığımız gibi bir köşede hızlı hızlı sevişmeyi ve âşık olmayı ve seyahat etmeyi ve hep beraber olmayı ve birbirimize sıkı sıkı sarılıp uyumayı ve bir-iki çocuk daha yapıp ve son olarak da birbirimizi kurtarmayı) teklif etmeliyim diye geçiriyorum içimden ama arkamı dönmeden yürümeye devam ediyorum. Şayet erkekler, biz kadınların bu filmi kaç kez çektiğimizi bilselerdi bizden ateş istemeye bile cesaret edemezlerdi.

Santi kilisenin kapısının önünde oturuyor. Onu gördüğüme öylesine seviniyorum ki zayıflamış olduğunu, yorgun gözüktüğünü ve yeniden ot içmeye başladığını neredeyse fark etmiyorum bile. Beni görünce gözleri parlıyor ve ağzı kulaklarına vararak gülümsüyor.

“Kararmışsın.”

“Kararmadım, zaten esmerim,” diye yanıtlıyor.
“Nasılsın?”

“İyi.”

Bir an susup kalıyoruz, birbirimize bakıyor, gülümsüyoruz, birden utanıveriyoruz, sanki birbirimizi yeniden görmek dünyanın en garip şeyiymiş gibi, ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz.

“Peki ya çocuklar?”

“İyiler. Buraya geldiğimiz için memnunlar.”

“Anneannelerini özlüyorlar mı?”

“Özlüyorlardır herhalde. Ona hayrandılar, beraber çok iyi vakit geçiriyorlardı ama bu konuda tek kelime etmiyorlar. Çok terbiyeli ve saygılılar.”

“Anneleri gibi.”

“Peki ya seninkiler? İyiler mi?”

“Mutlular. Büyük olanın yüzüşünü görmek lazım, inanılmaz. Ama son zamanlarda sanki tüm günü onlara bağırarak geçiriyormuşum gibi hissediyorum.”

“Hadi ya. Büyük olan kaç yaşındaydı? On mu?”

“Dokuz.”

“Ha.”

“Çok güzelsin.”

“Teşekkürler. Sen de öylesin. Bir sigara verir misin?”

Çakmağı uzatırken elimi okşuyor. Ve bu hareketle beraber çocuk parkından çıkıp üstümüzdeki kara sevdalı ve hantal genç tenini sıyrıyor ve yeniden uzun süreli yasak bir ilişki içindeki iki deli yetişkinin yorgun tenlerine bürünüyoruz.

“Çok vaktim yok. Sigara almaya çıktığımı söyledim. Sadece seni görmek, nasıl olduğunu bilmek istedim ama uçarak gitmem gerek.”

“Bir kadeh bir şey içecek vaktimiz de mi yok?”

“Maalesef. Ben de isterdim ama kumsalda mega bir

barbekü partisi veriyorlar ve her an ortadan kaybolduğumu fark edebilirler.”

Gözlerimdeki hayal kırıklığını görmemiş gibi yapıyor.

“Peki ne zaman görüşeceğiz?”

“Bilmem. Bu aralar bir gün görüşürüz.”

“Pislik.”

“Bu gece çok güzel olduğunu söylemiş miydim?”

Sessizce sigara içiyorum. Pantolonuma yapışıyor ve belime kadar yukarı çekiyor. Sonrasında sanki bir kuklaymışım gibi kışıma bakmak üzere arkamı döndürüyor.

“Günün birinde bedenine uyan bir pantolon giymeni sağlayabilecek miyim acaba?”

“Sanmıyorum.”

“Peki ya tayt? Sana çok yakışır.”

“Tabii tabii.”

“Deri olabilir.”

İkimiz de gülüyoruz.

“Çok iyi fikir. Yarın ilk iş gidip deri tayt satın alacağım.”

Pantolonumu bırakmadan beni öpüyor.

“Bana kızgın olmanı istemiyorum, anlıyor musun? Bana kızgın olmana katlanamıyorum. Sonra hasta oluyorum.”

Yine gülüyorum.

“Ya tabii, hastalıktan yatalara düşüyorsun.”

“Gül sen gül, ama gerçek bu.”

“Kızgın değilim,” diyorum. Ama zihnimden kaç dakika sonra gideceğini ve ne zaman yalnız kalacağımı ve senin ölümünün ne zaman yeniden üzerime çullanıp her şeyin bir kez daha baştan başlayacağını hesaplamaya başladım bile. Arkadaşlarımın ve çocuklarımın sevgisi, yokluğunun yarattığı darbeye katlanmama yetmiyor, uçup gitmemek için bir erkeğin beni sımsıkı sarmasına ihtiyacım var. Çoğu kadının erkeklerde babalarını aradığını söylerler, ben seni arıyorum, sen hayattayken de böyleydi bu üstelik. Sahtekâr bir psikiyatr benimle bayram ederdi ama benimki sadece iş aramamı salık vermekle yetindi.

“Ne düşünüyorsun? Bir an buradasın, bir dakika sonra ise bambaşka bir yere, çok uzaklara gidiyorsun.”

“Yorgun olduğumu düşünüyorum.”

“Neden yorgun?”

“Bilmiyorum. Her şeyden. Bugünden. Yaz mevsiminden. Çok yorucu bir şey bu yaz mevsimi. Sanırım uyumam lazım.”

“Hiç beraber uyumadık, farkında mısın? Yani, bir kez uyuduk, o da ilk zamanlarda. Ertesi gün sana kahvaltı hazırlamıştım.”

“Hatırlamıyorum. Seninle uyumayı çok isterdim. Sadece uyumayı yani.”

“Ama gece tecavüzü yaşanabilir.”

“Tecavüz olmadığı sürece sorun yok.”

Vedalaşıp gidiyor, yine, ne bir program yaptık ne de bir randevu ayarladık. Bir süre kilisenin önünde oturuyorum. Yaz sıcağında kasabadan yükselen eğlence seslerini dinliyor ve La Frontera’yı bugünlerde kimin yönettiğini, hangi çatlak ve kafası kıyak grubun Cap de Creus’a gidip de gün doğumunu izleyeceğini, El Hostal’da kapanış şarkısının yine *Should I Stay or Should I Go* olup olmayacağını düşünüyorum. Kaybettığımız ilk ve belki de geri kazanılması mümkün olmayan tek kraliyet gençliğimiz. Çocukluk sayılmaz, çünkü çocukken birkaç yıl içinde kavuşacağımız ve en şanslılarımızın hesapsızca tüketeceği o muazzam enerjinin, gücün, güzelliğin, özgürlüğün ve dürüstlüğün farkında olmuyoruz.

Eve döndüğümde herkesin yatmış olduğunu fark ediyorum. Ranzalı odada kalan Sofía’yla küçük Dani’nin odasına sessizce giriyorum. Tüm yazlık evler biraz tatil köylerini anımsatıyor: Sabah kalkış saatlerimize göre etrafında toplanıp kahvaltı ettiğimiz büyük, ahşap masa, sabahın ilk saatlerinde, mahmur gözlerle, akşamdan kalma ya da enerjik bir halde, üstünüzde

pijama ya da mayo varken, arkadaşlarla olmanın verdiği mutluluk, bir gün önce yaşananlara gülmek, çocuklara kakaolu süt hazırlamak ve bira içmek için çok erken olup olmadığı üzerine tartışmak, duş sırasına girmek, duşa son girenin ve sıcak su bittiği için soğuk suyla yıkanmak zorunda kalanın isyanı, deniz tuzundan dolayı rengi atmış ve kaskatı olmuş yan yana, sıra sıra asılı havlular, mekândan faydalanmak üzere ranzalar yerleştirilmiş olan odalara doluşurabildiğiniz kadar arkadaşınızı doluşturmak. Sofía'nın yatağına giriyorum.

"Uykum yok," diye fısıldıyorum kulağına.

"Ne ne ne? Ne oldu? Dani?" Yanlışıyla bir tokat indiriyor suratıma.

"Hayır, benim, yeni geldim."

"Nasıl geçti?" diye soruyor pembe saren uyku maskesini çıkarıp hafif doğrularak.

"İyi. Her zamanki gibi işte. Biraz lafladık, sonra gitmesi gerekti."

"Ya."

"Şimdi de uykum yok."

"Ee, normal tabii. Sevişemediğinizden oluyor bu. Doyurulmamış seks arzusu insanı uyanık tutar. Ama Daniel'i uyutmam bir saatimi aldı, herhangi bir adamla öpüşüp koklaşmadım ve uykum var."

Dani yatağında dönüyor.

“Onu uyandırırırsan seni öldürürüm,” diye fısıldıyor Sofía.

“Yaz ruhun nerede?”

“Uyuyor,” diyor, uyku maskesini yeniden takıp.

İlgilenilmesi gereken zavallı bir öksüz olduğumu hatırlaması umuduyla bir süre daha yanında yatıyorum ama birkaç dakikanın ardından Dani dönüp durmayı bırakıyor ve Sofía hafif hafif horlamaya başlıyor.

Odama gidiyorum. Gizemli yabancı ne yapıyordur acaba diye geçiriyorum içimden. Belki de benimle aynı şeyi.

on

Ertesi sabah köpek havlamasıyla uyanıyorum. Yatağın ucuna kıvrılıp seslerin dışarıdan geldiğini düşünüyor, belki de Kral beni görmeye gelmiştir diye geçiriyorum içimden. Bir seferinde evde beş köpekle takıldığımız oldu. Üçü bizimdi. Biri ev işlerine yardım eden kızındı ki o köpeği de sen bulmuş, kurtarmış ve masraflarını karşılamıştın. Sokakta başıboş bir köpeklerle karşılaşma ihtimaline karşılık çantanda her zaman tasma taşıdığın çıkmıyor aklımdan. Beşincisi ise senin misafirlerinden birinindi. Bu dokunulmaz köpek sürüsü seni öylesine eğlendiriyordu ki, arkadaşlarınminkine paralel başka bir davet gibiydi adeta. İşin aslı, bir arkadaşın şikâyet etme ya da köpeklerin davranışlarına tepki verme ya da daha da beteri onlardan korktuğunu dile getirme

cüretini gösterecek olsa –şayet oyunu kazanmana yaran poker arkadaşlarından biri değilse tabii– anında züppe ve mankafalı damgası yiyor ve bir daha asla eve davet edilmiyordu. Poker oynamaya her zaman iki dirhem bir çekirdek gelen bir kadın vardı. İskemlesinin arkasına bacaklarını köpeklerinin sürtünmelerinden, yalamalarından ve şaibeli hijyeninden koruması için tertemiz, muntazam bir şekilde ikiye katlanmış bir havlu bırakırdın.

Derken Guillem'in gür sesini duyuyorum. Az önce Patum'la beraber geldiler. Kumaşın altından süzülen ışık nedeniyle daha perdeyi açmadan havanın çok güzel olduğunu fark ediyorum. Bugün seni ziyarete, mezarlığa gideceğim. Odadaki tek iskemlenin üzerine topak halinde yığılmış giysilerimin arasından kırış kırış ipek bir elbise alıp giyiyorum. Kıyafetler, en büyük hobim de beni eğlendirmez oldu artık. Sıcağa rağmen sadece kalın, beni sarıp sarmalayan kıyafetler satın almak geçiyor içimden. Kıyafetler sekse alternatif olabilirler ya da en azından seks yapmanızı sağlayabilecek bir ambalaj kâğıdı görevi görürler. Belki de her şey sekse alternatiftir: Yemek yemek, para, deniz, güç. Perdeyi hafif aralıyor ve tıpkı çocukluğumdaki gibi genç ve küstah yaz güneşinin odaya dolmasına izin veriyorum.

Guillem bir kasa yeşillik getirdi.

“Koş Úrsula! Blanca hepsini çöpe atmadan önce sakla şunları,” diyor beni görünce.

“Gelmene çok sevindim!” diyorum ona sarılarak.

“Böylece işkence edecek biri daha çıktı, öyle değil mi?”

Onu gördüğüme seviniyorum. O beni hiçbir zaman bir huzurevine tıkmaz. Eskiden bir insana güvenip güvenemeyeceğime Fransa işgaline suç ortaklığı edip etmediğine bakarak karar verirdim, şimdiki zorlu sınav sorum ise beni bir huzurevine tıkar mı tıkmaz mı. Ya da cadı olduğuma kanaat getirip beni kazığa bağlayarak öldürür mü öldürmez mi... Kendine özgü üslubunla, karşındakini aynı anda hem yererek hem de överek, ortaçağda yaşamamız durumunda beş dakika bile hayatta kalamayacağımı söyledin hep.

Çocuklar üst katta, televizyon karşısında kahvaltı ediyorlar.

“Bu saatte, hem de hava bu kadar güzelken televizyon mu izliyorlar?” diye tepki gösteriyor Guillem.

Duştan yeni çıkan teni de saçı da parıl parıl parlayan, palmiye ağaçlı dar bir bluz giymiş olan Úrsula gülüyor ve sakin sakin kahvesini yudumluyor. Úrsula yanında bir bakıcının dolanmasını sevmeyenler için biçilmiş kaftan. Zira varlığı ile yokluğu bir gibi bir şey. Elisa elinde fincanlar ve kızarmış ekmekle mutfak kapısında

beliriyor, peşi sıra Damián geliyor; Cadaqués'e geldiğimizden beri bir dakika olsun yalnız görmedim onları.

"Naber güzellik?" diyor bana.

Muhteşem saçlarını açık bırakmış, askılı beyaz bir elbise giymiş, ayak tırnaklarına kırmızı oje sürmüş ve gümüş rengi sandaletlerini üzerinde ufacık çanlar olan bir halhalla süslemiş. Demek hâlâ Karayip tarzı takıyoruz diye geçiriyorum içimden neşeyle. Elisa tam bir kıyafet manyağı ve ne zaman sevgili değiştirse giyim tarzını da değiştiriyor.

Bir seferinde bana, güzelliğin bir giysi olduğunu ve dolayısıyla çıplakken aslında hiçbir zaman çıplak olmadığını bilen güzel ve özgür kadınlara özgü bir açık yüreklilikle, "Aslında kimi günler sokağa çırlıçıplak çıkmak istiyorum," demişti.

Damián'ın üstünde diz hizasında bir kot şort, eski bir tişört, ayağında mavi spor ayakkabılar ve mavi çoraplar ve bileğinde her zaman taktığı o muhteşem bronz-turkuaz bileklik var. Bilekliği birkaç kez çalmaya kalktım ama çıkaramadığını söylüyor. Daha gençken, Küba'da yaşarken takmış ve çıkarmak istediğinde –eski bir sevgilisinin hediyesiymiş ve ayrılmışlar– elinin büyüdüğünü ve bilekliğin bileğinden geçmez olduğunu fark etmişmiş. Damián'la Elisa ile tanışmadan yıllar önce, ortak bir arkadaşımız aracılığıyla, genç Kübalı

şairlerin yaptığı bir sunumda tanıştım. Saygılı, barışçıl, nazik, sevecen ve eğlence düşkünü bir adamdır; kadınları, alkolü ve uyuşturucuyu sever ama hiçbir konusunda caka yaptığını görmedim. Fena bir adam değil bence, gerçi insanların iyi olup olmadıklarını ancak onlardan bir iyilik istemek durumunda kaldığınızda ya da taraf tutmak mecburiyetinde olduklarında anlayabilirsiniz. Ve böylesi bir durum her zaman, her ilişkide illa ki yaşanır. Damián en azından insanın gözlerinin içine bakar, herkese aynı şekilde davranır ve şimdiye değin kimseyi eleştirdiğini duymadım. Gülmeyi konuşmaktan daha çok sever ve konuştuğu zaman hiç kimsenin hiçbir zaman anlamadığı karmakarışık sosyo-politik teorilerden bahseder. İnsanoğlunun aya ayak basmasının basit bir montaj olduğunu düşünenlerden biri çıksa şaşırmam doğrusu. Uzun boylu ve zayıf aslında ama aynı zamanda yumuşak ve yuvarlak bir yapısı, tepelik alanlar gibi hımbıl hatları var; benim ilgimi çeken erkekler gibi keskin değil, sapkın, kartalımsı ya da yılgın bir yanı yok; gizli fırtınalar kopmuyor içinde, onun yanındayken erişebileceğiniz gök muhtemelen tavanı aşmıyordur, yani yatak odasının tavanını. Ama tabii ki Elisa onu bir Yunan tanrısı, tehlikeli bir avcı, şehrin yarısıyla yatmış bir Don Juan olarak görüyor. Birine âşık olduğunuz zaman –ki Elisa âşık olmadığını, onunla

sadece takıldığıını söylüyor inatla, işte size âşık olduğunun başka bir işareti— âşık olunulan kişi hakkındaki görüşleriniz, özellikle de dış görünüşüne dair olan düşünceleriniz gerçeklikle örtüşmez. Bu gerçeği bir sonraki ilişkimizde hatırlayabilsek çok iyi olurdu doğrusu ama aşk tüm değerleri sıfırlayan bir şey ve şanslıysak bir sonraki sevgilimiz de, aslında hafif alık ve kambur olsa da, yine dünyanın en yakışıklı, en seksi, en zeki, en eğlenceli ve en şaşırtıcı adamı olacaktır.

İçeri, bir eliyle Dani'yi peşi sıra sürükleyen, diğer elinde de bir şişe Fransız şampanyası olan Sofía giriyor. Ters çevrilmiş ve ucu kesilmiş bir dondurma külâhına benzer, siyah kurdeleli, tuhaf, hasır bir şapka var başında. Dev bir güneş gözlüğü takmış ve narin köprücükkemikleriyle omuzlarını ortaya çıkaran boyundan bağlamalı siyah bir elbise giymiş.

“Bakın kasabada ne buldum!”

Bir an için Guillem'le göz göze geliyorlar. Sofía'nın gözlerinden şaşkınlık, merak, ilgi ve neşe okunuyor.

“Şampanya ha?” diyor Guillem, alaycı bir şekilde. “Viski olsa daha iyi olurdu. Şampanya sersem züppele-
rin içkisidir. Öyle değil mi Úrsula'cığım?”

Úrsula gülüyor.

“Bilmem, Bay Guillem, ben içki içmiyorum.”

“Tabii tabü,” diye yanıtlıyor. “Bu evde, yatağa

girmeden önce, şişelerin içindeki içki seviyelerini işaretlemek gerek, yoksa ertesi gün neler olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Canım çok sıkkın olduğu için aldım. Jinekologum ölmüş.”

“Hadi ya,” diyorum. “Çok üzüldüm. Ne fena.”

Mahzun bir şekilde masaya oturup bir süre düşüncelere dalıyor ve tek kelime etmiyor. Jinekologuna bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum. Kederimi çalıp tüm ilgiyi üzerine çekip çekmeyeceğini merak ediyorum.

“Bilmem farkında mısınız ama,” diye haykırıyor bir anda, başını kaldırarak “elini vajinamdan içeri sokup da ölen ilk erkek o.”

Rahat bir nefes alıyorum.

“E tabii, yaşlandık artık,” diye felsefi bir yorum yapıyor Elisa.

“Valla ben altın çağımı yaşıyorum,” diyor Sofía. “Hiç olmadığım kadar iyi durumdayım.”

“Haydi Posh, şu şişeyi ver de buzluğa atayım,” diyor Guillem. “Hakikaten çok keyifsiz olduğunu anladık.”

“Bana ne dedi?” diye soruyor Sofía gözlerini faltaşı gibi açarak.

“Posh, hani şu Spice Girls'deki havalı kız var ya,” diyorum.

Sofía gülüyor.

“Garipmiş! İyi de benim nerem havalı...”

“Garip olan başındaki şapka,” diyor Guillem. “Haydi bakalım. Kim tekneye binmek istiyor? Çocuklar! Hazır mısınız? Yirmi dakika içinde çıkıyoruz. Posh, git de mayonu giy.”

Bu dünyada en sevdiğin şey tekneyle denize açılmaktı. Ölümünden birkaç ay önce, son doğum günümde, bana hediye ettiğin fotoğraf albümlerine bakacak cesareti topladığımda –tekrar tekrar, sana, sahip olduğun o pahalı heykelleri, kitapları veya tabloları istemediğimi, sadece dedemden kalan ve senin devam ettirdiğin aile fotoğrafı albümlerini istediğimi söylemiştim ve bir gün eve hizmetçi kızlardan birinin de yardımıyla güç bela, bir zamanlar mutlu olduğumuzun su götürmez kanıtı albümlerle dolu dev, mor bir bavulu sürükleyerek gelmiştin– senin *Tururut*’un dümeni önünde gülümsediğin, tuzlu saçlarının rüzgârda dalgalandığı fotoğraflarından birini bulacak ve fotoğrafların durduğu rafa, babamın kilerin yanına yerleştireceğim. Şimdiye değin yapmadım çünkü henüz bir anı değilsin, sanıyorum zaman, o soysuz, merhametli zaman, bunun da icabına bakacaktır.

Guillem başına, garajda bulduğu eski bir kapitan şapkasını geçirdi ve güneşte parıldayan kilisenin korkusuz bakışları altında küçük taburuna önderlik

etmeye koyuldu. Arnavut kaldırımını sokaklardan iskeleye doğru ilerliyorduk. Çevremizde itaatkâr bir asker ordusuna benzeyen ve begonvillerin ışıldayan fuşya yaprakları ya da ağaçların solgun yeşiliyle nadiren bölünen evler düzenli ve ahenkli bir kitle oluşturuyorlar. Kasabanın ardında, bir zamanlar zeytin ağaçlarıyla dolu olan ve burayı bölgenin geri kalanından ayırarak bir adaya dönüştüren dağlar yükseliyor. Uysal veya öfkeli, kederli veya coşkulu, kötücül veya utangaç, gemilerle dolu veya ıssız ve yorgun deniz ne zamanın ne de turist akınlarının küçük düşürmeyi başarabildiği bir mekâna biat ediyor sanki.

Denizdeki şamandıralarla aynı renk, turuncu can yelekleri takmış olan çocuklar rıhtımda, Guillem ve Patum'un yanında, uslu uslu kaptanın gelip bizi kendi şamandıramıza götürmesini bekliyorlar. Hugo ve Pep alçak sesle bir şeyler konuşuyorlar ve biz bira almaya giderken Carolina küçük Nina'nın suya atlamasını engellemeye çalışıyor.

Guillem dönmek istediğimizde aramamız için telefon numarasını veren kaptanla hemen arkadaş oluveriyor.

"Posh, bana hatırlat da döndüğümüz zaman adama bir şişe rom alayım."

Deniz dümdüz ve sanki bir gece öncesinin tüm yıldızları içine düşmüşçesine parlak. Elimi suya sokuyor

ve akıntıyı parmaklarımın arasında hissediyorum: izleri neredeyse anında yitip giden üç köpük şeridi. Denizin dibinde küçük hayaletlere benzeyen ufacık gri balıklar var. Sahil, insan gökkuşağı, kahkahalar, çığlıklar ve ertafa sıçrayan sular hızla uzaklaşıyorlar. Guillem bizi tek sıra halinde tekneye bindiriyor ve her birimizin nereye oturacağını söylüyor. Hemen ardından, Edgar'ın yardımıyla, dümene geçiyor, şapkasını başına iyice oturtup kaptan rolüne soyunuyor.

“Pekâlâ, çocuklar, kimse yerinden kıpırdamayacak, tekne tehlikeli bir şeydir. Edgar, Edgar yekeyi yerine koy. Dikkat et, dikkat et dedim, suya düşüreceksin! Çapa nerede? Hah, sudaymış! Umarım kayalara takılmamıştır. Kayalara takıldıysa kim dalıp çıkaracak bakalım? Hah, neyse, gerek kalmadı. Anahtarlar! Anahtarlar nerede? Anahtarları hanginiz getirecekti? Çantam! Çantam! Çantam nerede? Gözlük! Gözlük! Kimse yerinden kıpırdamasın!”

Öylesi başarıyla oynuyor ki rolünü hepimiz kahkahalara boğuluyoruz.

Derken işaret parmağının ucunu emip havaya kaldırıyor, kaşlarını çatıp ufka bakıyor ve senin en eski arkadaşlarından biri olan Paco'ya dönüşüyor.

“Pekâlâ, bugün lodos var. Evet, evet. Durum karmaşık, kritik bir hal de alabilir. Limandan fazla uzak-

laşmamak en iyisi, hızlıca denize girer ve eve döneriz.”

“Ama deniz dümdüz ve hiç rüzgâr yok,” diye karşı çıkıyor Nico.

“Bak çocuk, yıllardır tekne kullanıyorum. Ne dediğimin gayet farkındayım. Şayet beni ciddiye almaya caksanız gideyim daha iyi. Başınızın çaresine bakarsınız. Rüzgâra kapılıp da Mayorka'ya vardığınızda beni anarsınız. Ben gençken...”

Tekne yavaşça denizin üstünde süzülüyor, eski tir-yaki motorun bitmek bilmeyen öksürükleri konuşmayı bölüyor ama sözcüklere ihtiyacımız yok şu anda, hepimiz dalgın dalgın uzaklara bakıyoruz; güzelliğın en iyi yanı insanları susturması ve toparlamasıdır. Nico'nun küçük, tombul elinin sıcaklığını duyumsuyorum elimde. Guillem'in gözetimindeki çocuklar yekeyi tutmak için sıraya giriyorlar. Edgar, tıpkı benim küçükken yaptığım gibi, bacıklarını iki yana açıp pruvanın üzerine oturdu. Sofia gözlerini kapamış, bira içiyor. Patum bacaklarına uzanmış uyukluyor. Meslek gereği gözlerini açık tutmak mecburiyetinde olan Pep fotoğraflarımızı çekiyor. Motor sesiyle rehavete kapılan Nina, Carolina'nın kucağında uyukluyor ve Hugo güneşleniyor. Küçük bir koya demir atıyoruz; bizden başka sadece iki tekne var çevrede ve diğer teknelerdekiler bizi nazikçe selamlıyorlar. Su öylesine berrak

ki insan dipteki sivri ve tehditkâr kayalara dokunabileceğini zannediyor, oysa yirmi metreden daha derin bir yerdeyiz. Motorun gürültülü ninnisi sona erdiğinde sanki bir hipnozcu parmaklarını şıklatmış gibi hepimiz aynı anda kendimize geliveriyoruz. Aynı ırkı paylaştığı tüm köpekler gibi gerçek bir yüzücü olan Patum heyecanla havlayıp zıplamaya başlıyor. Suya ilk atlayan Edgar oluyor, onu Patum takip ediyor ve neredeyse çocuğun kafasına atlıyor. Ufaklıklar merdivenden inmeye hazırlanırken Guillem, Hugo'nun yardımıyla, çapanın dibe iyice yerleşip yerleşmediğini kontrol ediyor.

Sofía birden, "Neyi fark ettim biliyor musunuz?" deyiveriyor. "Mayomu unutmuşum." Yaramaz bir kız çocuğuna benziyor.

Oğlanlar onu duymazlıktan gelerek kendi işlerine devam ediyorlar. Hugo güneş gözlüğünün ardından tek kaşını kaldırıp çaktırmadan gülümsüyor, yine de yerinden kımıldamadan uzanmaya devam ediyor. Guillem ona göz ucuyla bakıyor ve çapayı çekiştirmeye devam ediyor, gerçi hareketleri daha bir keskinleşiyor sanki. Pep, gözünü objektiften ayırmadan, fotoğraf makinesini denize doğru çeviriyor. Ve yataktan kalktığından beri mayosu üzerinde olan Nico kulağıma, "Bu Sofía aptalın teki. İnsan mayosunu nasıl unuttur?" diye fısıldıyor.

“Yarım saat sardalye gibi istiflenmiş bir şekilde, sıcaktan gebererek arabada senin üstünü değişmeni bekledik ve mayonu giymeyi unuttun, öyle mi?” diyorum, neşeyle ona bakarak.

“Aynen öyle. Amma da dalgınım!”

“He ya.”

“Çıplak yüz,” diyor Carolina, “daha güzel.”

Ve Sofla kışın bir mekâna girdiğinde üstünden kürkünü nasıl çıkarıyorsa, aynen öyle doğal bir zarafetle – ki içkinin etkisiyle bana binlerce kez beni ne kadar sevdiğini söyledikten sonra koltukta sızdığında da aynen bu denli zarif oluyor– ayak bileğine gelen gri pembe çizgili tuniğini çıkarıp suya balıklama atlıyor. Karamel rengindeki bedeni profesyonel bir yüzücüye aitmişçesine sessiz ve zarif bir şekilde, etrafa hiç su sıçratmadan gömülüyor suya.

“Ellerini belki sadece o zavallı jinekolog ve bir-iki erkek içeri soktular ama görmekse, hepimiz gördük,” diye mırıldanıyor Carolina.

Merdivene oturuyor ve suya yavaşça giriyorum; buz gibi soğuk su titrememe, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor, öfkeleniyorum, tüm bedenim kasılıyor ve sonunda teslim oluyorum, kendimi bırakıveriyorum; gözlerimi kapatıp suyun soğuk bıçağının beni dilediğince kesmesine izin veriyorum, dibe daldırdığım

MILENA BUSQUETS

başımın üstünde bir denizanası gibi dans ediyor saçlarım; nihayet tüy gibi hafifim artık, su kucaklıyor, kutuyor ve arındırıyor beni. Belki de son sevgilim deniz olacaktır, kim bilir.

on bir

Duša ilk ben giriyorum ve bir kadeh buzlu şarap alıp öğle yemeği hazır oluncaya dek terastaki hamağa kuruluveriyorum. Elisa suratını asmış yanıma geliyor.

“Yeterince yemek yok,” diyor.

“Tüh,” diyorum. “Galeta var ama değil mi?”

“Çok komik.”

“Espri yapmaya çalışmıyorum.” Yarım saatlik dinlenme anımın, beyaz şarabımın ve hamaktaki yerimin tehlikede olduğunu fark ediyorum. “Hava çok sıcak ve yorgunum. Beni alışverişe yollamayacaksın değil mi?” diyor, gözlerimi kapıyor ve daha hızlı sallanmaya başlıyorum.

“Aynen öyle.” Bir an susup gözlerimi açmamı bekliyor ama inadım inat olan ben gözlerimi açmıyorum ve

dik kafalınm önde gideni olan o yerinden kımıldamıyor. Son derece ciddi bir yüz ifadesiyle bana bakarak ve sallanan hamağı durdurarak, “Blanca’cığım, sabahımın yarısını temizlik yapıp yemek pişirerek geçirdim, haydi kalk da kasaptan sosis mosis bir şeyler aliver bir zahmet,” diyor nihayetinde.

Güçsüz bir itiraz oluyor benimki, yolda bayılmakla tehdit ediyorum, başımı taşa çarpıp onun yüzünden kan kaybından ölebileceğimi öne sürüyorum ama yumuşamıyor.

“Peki, tamam, anladık. Gideceğim ama yemek konusundaki bu burjuvavari saplantıya bir anlam veremiyorum. Hepiniz kaprisli insanlar olup çıktınız.”

Deniz dev bir mıknatıs gibi; sakinlerinin çoğunu sahile sürükleyerek kasaba sokaklarını ıssız bıraktı. Sadece bir-iki kazazede, mahmur sokaklar boyu, evlerinin, güneşin harap ettiği gölgelerini arayarak dolanıyor. Ayrıca insanın doğduğu ya da çocukluğunu geçirdiği şehirlerle duygusal bir yakınlık kurabilmesi, sokaklarında aşinalığın kapadığı gözlerle dolaşmaması ve her sabah o maceraya koşma arzusunu duymaması için belli bir yaşa gelmesi gerekiyor. Barselona’yı seviyorum çünkü hayatım orada geçti –Edgar bu hastanede doğdu, babasını gizli gizli ilk şu barda öptüm, her çarşamba dedemle bu kafede bir şeyler yiyip içerdik ve sen burada

öldün- ama sanıyorum buraya bir öğleden sonra başka bir yere giderken sırf yolumun üstünde olduğu için gelmiş olsam da, dünyanın öbür ucuna ait olsam da, burayla aramda ne kültürel ne de dilsel bir bağ olsa da, beni, her şeyin insanı bulutlara ve göğe ittiği, kışın denizin üstünde solup giden kara rüzgârlarla kamçılanan bu dik çıkmaz sokaklar ve ipeksi pembe günbatımlarına bağlayan tek bir anı olmasa da yine de severdim Cadaqués'i. Kasaba giriyor ve klimanın soğuk tokadıyla kendime geliyorum. Kasaplarla hastaneler birbirlerine ne kadar da çok benziyormuş meğer; daha önce fark etmemişim. Gri-beyaz duvarlara ve zemine, yaşlı kadınların sıra beklerken oturdukları, şimdi boş olan iskemlelere, tıbbi aletlere benzeyen, her an kullanıma hazır bıçaklara ve hiç çekici olmayan, soğuk bir ışık yayan tavandaki floresan tüplerine bakarken tüylerim ürperiyor. Umarım eski bir erkek arkadaşımın falan karşılaşmam; zira berbat görünüyor olmalıyım, bir kez daha felaket bir hayal kırıklığı yaşanır yoksa. Derken içeride arkası bana dönük bir kadın olduğunu fark ediyorum, sosisler, et yığınları ve yumuşak, sulu, taze sakatatlarla dolu buzdolabının önünde duruyor. Bu, Santi'nin karısı. Tanışmıyoruz ama Santi'nin evinde çocuklarla fotoğraflarını görmüştüm ve eminim o da benim neye benzediğimi biliyordur. Heyecan ve panik arası bir

duyguya kapılıyor ve hafif bir tiksinti duyuyorum, öte yandan tiksinti duymaya sadece onun hakkı olduğunun da farkındayım. Benden daha genç ve hoş bir fizigi var. Boynu kalın ve kısa, belden yukarısı biraz iri-yarı ama bacakları ince. Yuvarlak yüzü güneşten yanmış. Kocaman kahverengi gözleri var. Biraz boş bakıyor. Saçını at kuyruğu yapmış. Üzerinde uzun, tiril tiril turkuaz bir tunik var. Aynı renk boncuk bir kolye takmış. Kısa boylu ve neredeyse sıradan bir kadın olmasına rağmen kasapla, adamın suratına bakmadan, neredeyse bağırarak, kimi zengin insanlara özgü o kendini beğenmişlik ve küçümsemeye konuşuyor. İyice huzurum kaçıyor, sanki emirlerini yağdırdığı kişi, kontrol altına aldığı sabırsızlığının muhatabı benmişim gibi, geçen her dakikayla gitgide küçülüyorum. Birden arkasını dönüyor. Düşük göz kapaklarının altındaki gözleri beni görmüyor. Şaşır-mış yahut içlerlemiş bir hali yok, başka bir canlıyla karşılaştığınızda gözlerinizde beliren o merak duygusuna veya ürpertiye dair en ufak bir iz de yok bakışlarında, sadece beni görmüyor işte. Poşetlerini alıyor ve yarım ağızla, neredeyse homurdanarak, iyi günler dileyip çıkıyor dükkândan. Rahat bir nefes alıyorum ama şaşkınlım da –bir mekâna girdiğim an istemsiz bir şekilde çevremdeki herkesi ve her şeyi kafama kazıyiveririm– ve derhal neler yaşanmış olabileceğine dair fantezilere dalıyor ve

gerçekten hiçbirini yaşanmadığı, küçük düşürülmüş, öfkeli ve kibirli bir eşle zalim, acınası ya da haysiyetli sevgili, salam ve sosislerin arasında kapışmadığı için büyük bir mutluluk duyuyorum. Hayatının sonuna değin bu çekici ama otoriter kadınla uyumayı seçmiş olan Santi adına üzülüyorum.

Elimde bir yığın sosisle dışarı çıkıyor ve sigara almak ve bir bira içmek için kumarhaneye giriyorum. Gizemli adam, yarı karanlıkta, arka taraftaki, barın yanındaki, yaşlı müdavimlerin kart oynamak üzere oturduğu masalardan birinde oturuyor. Bir an çocuksu bir fikre kapılıyor ve bu adamı, bir çeşit işaret olarak, senin buraya yerleştirdiğini düşünüyorum. Çok uzun zamandır kimseye tam anlamıyla âşık olmamam, çok önemli bulduğun bir şeyi seviyeme ya da becerilerime uygun görmediğin –işte bu konuda tipik bir anneydin– rakiplerimle oynadığım bir oyuna dönüştürmem seni gerçekten endişelendiriyordu. “Ufaklık, yaşının gereği birilerine âşık olman gerekir. Derdin ne, anlamıyorum,” diye söylenirdin. Çok uzun bir süre aklımı taktığım tek aşk hikâyesi seninle benim aramdakiydi.

Onun yanındaki masaya geçiyorum. Sanki tanıştırmıştık gibi alenen gülümsüyor bana.

Öne doğru eğilip ayaklarıma bakarak, “Bugün bir ayakkabı kaybettin mi?” diye soruyor.

İkimiz de gülüyoruz. Bazen utanıp kaçırdığı fakat onun dışında üzerimden ayırmadığı nazik, hassas ve hafif hüznü bakışları var. Büyük bir ağzı, “Öp beni,” diye haykıran erkeksi ama insanın dişlerini geçirebileceği kadar yumuşak ve güldüğünde, Yunan tanrıları-ninkine benzeyen yüzüne çocuksu bir hava katan, hafif yukarı kıvrılan dudakları var. Kalın kaşları herhalde kışları rengi koyulaşan ve hafif bombeli alnının üzerinde bir taç ya da köpüksü bir bulut gibi duran altın rengi, kısa ve gür saçlarından daha koyu renkli. Çıkık çenesi dört günlük bir kirli sakalla örtülü ama herhalde onunkiler bu hale sadece iki günde geliyordur. Kocaman, koyu gri ve buğulu badem gözleri çevresinde olup biten hiçbir şeyi kaçırmamak adına şakaklarını istila etmek istiyormuşçasına fazlasıyla ayırık birbirinden. Boğuk, insanın içine işleyen fakat içinde en ufak bir yapaylık barındırmayan sesi dış görünüşüyle çelişmiyor.

“Şimdilik kaybetmedim,” diyorum. “Parmak arası terlikler ayağı iyi kavramadığından insan hızlı yürüdüğünde fırlayıp gidebiliyorlar, biliyor musun?” Bunu, hareketi görebilmesi adına ayağımı sallayarak söylüyorum. Ve tabii bir de ayak bileğimin ne kadar ince ve zarif olduğunu gösterebilmek derdindeyim.

“Evet, ben hep espadril giyiyorum. Yani yazın demek istiyorum. Modayla pek ilgilenmiyorum.”

“Aynen ben de öyle.” Yalan söylemeye başladım bile diye geçiriyorum içimden. Bir dakikaya kalmadan futbola bayıldığımı ve sadece şiir okuduğumu söyleyeceğim herhalde.

“Plaja gitmiyor musun?”

“Şimdi döndük. Çok hassas bir tenim var, bu saatlerde güneşe çıkamıyorum. Yani aslında hiçbir zaman çıkamıyorum da diyebilirim. Dermatoloğuma bakılırsa ülke geneline oranla anormal bir tenim varmış.”

“Anlıyorum. Ne kadar da çillisin. Bir çil haritasına benziyorsun.”

“Küçükken çillerimden nefret ediyordum, okulda kimse benim kadar çilli değildi ve kendimi tuhaf hissediyordum ama sonra alıştım.” Senin gibi erkekler çillerime bayıldıklarını söylemeye başladığında yani diye geçiriyorum içimden.

“Bence çok güzeller.”

Memnun mesut gülümsüyorum. Şanslıyım; erkekler hiçbir zaman ne küçümsediler beni ne de çantada keklik gördüler. Hem de hayatım buna böylesine bağlıyken.

“Hiç sayan oldu mu?”

“Hayır...”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bitirmeden hesabı karıştıırırlar eminim, öyle değil mi?”

İkimiz de gülüyoruz.

“Herhalde.”

“Sayılarla aram çok iyidir.” Ve sanki birden tüm dikkatini çok önemli ve çetrefilli bir konuya vermesi gerekiyormuşçasına bakışlarını kaçırıp kaşlarını çatıyor.

“Eminim öyledir. Bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Annemin cenazesinde ne arıyordun? O sendin değil mi?”

“Evet, bendim.”

“Onu tanıyor muydun?”

“Hayır, babam tanıyordu.”

“Sakin bana kardeş olduğumuzu falan söyleme.”

“Hayır, hayır.”

“İyi bari! Neyse, rahatladım.”

“Babam gençken Barselona’da canlı müzik yapılan küçük bir mekân işletiyordu, böyle in gibi ufacık bir yer. Annen müdavimlerden biriydi. Belli bir saatten sonra babam gitar çalıp şarkı söylerdi. Annen ona bayılırdı. Hep aynı şarkıyı isterdi.”

Sanki bir masal anlatır gibi konuşuyor: bir varmış bir yokmuş, bundan yıllar yıllar önce... Sanki muhteşem incilerle dolu bir sandığı varmış da bilinmez bir sebepten dolayı hepsini bana hediye etmeye karar vermiş

gibi. Buz kesmiş ellerimi uzatıp sandalyemi onunkine yaklaştırıyorum.

“Hangi şarkıydı?”

“Hatırlamıyorum, sanırım bir Arjantin şarkısı.” Ve devam ediyor: “Tabii babam kalkıp da buralara gelen ve şarkılarıyla duygulanan o kültürlü ve saygılı, utan-
gaç ve nazik kadına bayılıyordu.”

“Bilmiyordum.”

“Herhalde daha doğmamıştın. Bir gün, gösteriden sonra babam ona maddi sorunları olduğunu söyledi. Arkadaş değillerdi ama aynı mekâna takılan iki insan gibi arada sohbet ediyorlardı. Annen babamı ertesi gün ofisine davet etti. Ve babam ofise gittiğinde ona kaç paraya ihtiyacı olduğunu sordu, bir kutu çıkarıp içinden babama ihtiyacı olan miktarı verdi. Ne nede-
nini ne de ne zaman geri verebileceğini sordu üstelik. Öyle teminat falan da istemedi. Kutuyu açıp parayı veriverdi. Babam son kuruşuna kadar geri ödedi ama bu jesti hayatı boyunca unutmadı.”

“Peki ya sonra ne oldu? Tekrar görüştüler mi? Baban nerede?”

“Hiçbir şey olmadı. Herhalde parayı borçlarını kapamak için istemişti, babam ticaret konusunda tam bir faciaydı. Bar kapandı, babam Arjantin’e geri

döndü. Birkaç yıl önce öldü. Ben burada doğdum, annem Katalan. Annenin öldüğünü ve cenaze töreninin Cadaqués'de yapılacağını öğrendiğimde cenazeye gelip saygımı sunmak, babam adına teşekkür etmek istedim.”

“Peki, neden gelip bana bir şey söylemedin?”

“Doğru bir an olmadığını düşündüm. Başın çok kalabalıktı.”

“Günümü güzelleştirirdin oysa.”

Gülüyor ve yeniden uzaklara bakıyor.

“Öyle mi dersin?”

“Bilmiyorum, emin değilim aslında. O günün güzelleşmesi mümkün olamazdı herhalde. Peki ya yanındaki kız?”

“Bir arkadaş. Arkadaşlar bunun içindir, öyle değil mi? Sarhoş olmak, cenaze törenlerine gitmek ve benzeri şeyler yapmak için.”

Birden telefonum çalıyor. Arayan Óscar. Az önce gelmiş. Beni yemeğe bekliyorlar.

“Gitmem gerek. İki numaralı eski kocam geldi.”

Bana dehşet içinde bakıyor.

“Kaç tane eski kocan var?”

Gülüyorum.

“Sadece iki. Benim yaşımdaki tez canlı bir kadın için gayet normal yani.”

BU DA GEÇECEK

“Anlıyorum. Görüşürüz.”

Cebimdeki pembe, yumuşak ve sıcacık incilerimle
koşa koşa dışarı çıkıyorum.

on iki

Amcamın bundan en aşağı kırk yıl önce tasarladığı lapis lazuli renkli demir bir ayağı olan, devasa kızıl ahşap masa tüm yemek odasını kaplıyor. Ahşap çerçeveli bir pencere yemek odasını, henüz çocuklar doğmamışken ve herkesin yemeği dışarıda yediği zamanlarda tasarlanmış olan küçük mutfakla birleştiriyor, böylece kimsenin zırt pırt mutfaka gitmesi gerekmiyor. Pencere ve kapılar hava akımı yaratacak ve her şeyi, gölgelere bürünmeden, parlak bir ışıkla boyayacak şekilde yerleştirilmiş. Óscar ve Guillem birbirine saygı ve sevgiyle ve birbirlerinin çocuklarına baba sevgisine çok benzer bir sevgiyle yaklaşıyorlar. Üçümüz de böylesi tutkulu ve öfkeli insanlarken, bizim jenerasyonumuzun karakteristik özelliği olan o keyfi hafifmeşrepliğe ve o mülayim

hoşgörüye böylesi gıcık kaparken bu hale nasıl geldiğimize dair çok bir fikrim yok aslında. Óscar, Edgar'ın yeni terleyen bıyıklarıyla dalga geçiyor, Guillem ise üstünü kirletmemesi için Nico'nun boynuna bir peçete bağlıyor. Sofía Guillem'e kur yaparken Guillem tam tersi bir tavır takınıp kızın söylediği her şeye dalga geçiyor ki aslında bu da eski bir baştan çıkarma yöntemidir. Âşık çiftlerin fırtınalı dünyasına gömülü Elisa ve Damián birbirlerine fısır fısır bir şeyler anlatıyorlar. Elisa ot sarıyor. Elleri çabuk çabuk ve muntazam bir şekilde hareket ediyor, jestleri net ve kadınsı, neredeyse anaç, sanki dikiş diker gibi başını hafif öne eğmiş ve yumuşak saç perdesi yüzünü örtüyor. Sonra otları büyük bir özenle, sanki bir ikramda bulunurcasına, tabağın önüne koyuyor. Birden gönüllü bir teslimiyete, sadece yatak odasında ve mahrem bir şekilde gerçekleştirilmesi gereken erotik ve açık saçık bir davranışa, çıplak yüzmekten çok daha mahrem bir şeye tanıklık ediyormuşum gibi hissediyorum. İçinde herhangi bir eğlence barındırmayan her tür itaate karşı, her zaman öylesine sert bir biçimde ve inatla uyardın ki beni, bir feminist olma ihtiyacı bile duymadım.

Guillem iki kilo midye getirmişti. Hepsini öyle büyük bir iştahla silip süpürüyoruz ki gören denize hasret kaldığımızı zanneder. Buz gibi soğuk beyaz şarabı su

misali tüketiyoruz. Elisa denizde ve açık havada geçirilen vakitle iyice artan bir açgözlülük ve bencillikle yemek yiyişimizi sessizce kınıyor; mutfakta bir şeyler hazırladığından pek çok defa etten veya salatadan ya da pastadan mahrum kalıyor ne de olsa. Çocuklarımın, şehrin küçük prenslerinden, buğday tenli ve deniz kokulu küçük birer barbara dönüşmesini minnetle karşılıyorum. Ne zaman başka bir yana baktığını görsem Nico'nun küçük, pembe, tombul ve çilli yanağını yalıyorum. Sinirlenmiş numarası yapıp gülmekten ölerək o da benim yanağımı yalamaya çalışıyor. Keyfimiz gerçekten yerindeyken tam bir aslan sürüsüne benziyoruz. Sofia belki de bininci kez, Óscar'a, önemli bir ticaret şirketinde müdür olduğunu açıklıyor.

“Bu çatlağın böyle bir işte çalışabileceğine inanıyor musun?” diye fısıldıyor bana. “Kendisini daha ilginç kılmak adına uyduruyor olmasın?”

Ve o görkemli boğa başını oluşturan parlak alnını hafif arkaya atarak, kalın ve simetrik dudaklarını, kare şeklindeki güçlü çenesini yayarak, erkeklere özgü o yaramaz çocuk edasıyla gülüyor. Tıpkı çocuklarımız gibi gülüyor. Yara bere içindeki güçlü ve hafif dokunaklı elleri kendisinininkilerden pek de farklı olmayan Guillemin gibi gülüyor. Ve müşfik bakışlı kara gözleri birden, içinde hem geçmişten, hem şimdiki zamandan hem de

gelecekte kesitler barındırabilen sihirli bir kaleydoskop misali, önce Santi'nin ürkek ve heyecanlı gözlerine ardından da yakın zamanda görüştüğüm o gizemli yabancı'nın parlak ve hüzünlü gözlerine dönüşüyor.

Bu konuda tek kelime etmediğimiz halde ikimiz de bu gece beraber uyuyacağımızı biliyoruz. Ne zaman görüşsek, sadece yemeğe ya da eczaneye gitmek için bile olsa, sanki ikimizin toplamından başka bir şey elde edilmezmiş ya da bir şeyin formülünün birbirini tamamlayan parçalarıymışız gibi yeniden bir çift oluveriyoruz; neyin formülü olduğumuzu bulmayı beceremedik ve belki de hiçbir zaman beceremeyeceğiz ama yine de bu bir şeyi değiştirmiyor.

“Neden yeniden sevgili olmuyoruz?”

Soluk pembe perdelerden içeri güneş süzülüyor ve tüm odayı kırmızı parıltılarla dolu sarımsı ve sıcak bir renge boyuyor. Öpücükler ve hafif ısırıklarla geçen bir gecenin sabahında hissedilen o aptal ve sorumsuz mutluluğu duyumsuyorum içimde.

Óscar tek gözünü kırıp bana sırtlıyor. İlk gecelerimizden birini anımsıyorum. Sabah erken kalkıp işe gitmiş ve sonrasında bana, “Gözümü açınca yanımda seni görmek hoşuma gidiyor,” diye mesaj atmıştı. Biz zavallı ölümlüleri yenilmez tanrılara dönüştüren ve bir süreliğine yalnız olmadığımıza inanmamızı sağlayan o

girdaba balıklama dalıverdik. Ve Guillem ile olan ilişkim sona erdiğinde bu topraklardan sonsuza dek sürüldüğümü düşünen ben, bir süreliğine yeniden geri döndüm buralara, hem de ilk günlerin eminliği, coşkusu, körlüğü ve minnettarlığıyla. Aşkın en şaşırtıcı yollarından biri, mucizevi bir şekilde, tekrar tekrar alevlenebilme kapasitesidir. Gözlerimizi yeniden açıncaya ve sanki bir sihir yardımıyla, kendimizi bir kez daha içinde buluncaya dek oraya ulaşmamızı sağlayan o gizli yolun, varlığını yadsıdığımız o adanın patikalarına ayak basmadım bir daha.

“Gel buraya.”

“Saçmalama lütfen. Olmaz.”

Sabah seksi uykuda topladığım tüm enerjimi alıp götürüyor ve beni, sanki ayakta durmamı sağlayacak tüm kemiklerden yoksunmuşum gibi, nekahet dönemindeki baygın bir genç kıza dönüştürüyor. Ve bugün mezarlığa, seni görmeye gideceğim.

“Gel, gel, bak.” Ağzı kulaklarına vararak çarşafı kaldırıyor ve bana nasıl da canlanmış olduğunu gösteriyor.

Ama ben yeniden o denize dalmak istemiyorum, toprağa değmeliyim, eğri büğrü zeytin ağaçlarına dokunmalı parmaklarım, alev alev taşları hissetmeli ayaklarım, tepelerdeki o durgun bulutları seyretmeli gözlerim.

“Óscar, gerçekten, yeniden sevgilin olmak istiyorum,” diye diretiyorum, küçükken dadıyı bana dondurma almaya ya da yetişkinlere özgü o filmlerden birini seyretmeme izin vermesine ikna etmek için kullandığım, yalvarmayla emretme arası o tatlı kız çocuğu tonlamasıyla.

“Blanca, canım, hayatta daha çok istediğim bir şey yok, bunu sen de biliyorsun ama birkaç güne kalmadan beni yine sepetlersin.”

“Hayır, hayır,” diyorum başımı hararetli bir şekilde iki yana sallayarak; mısır püskülü saçlarımla tüm şüpheleri süpürmek istiyorum. “Kimseyle seninle seviştiğim gibi sevişmiyorum.” Bedenim su götürmez bir şekilde bu adam için yaratıldığımı haykırıp duruyor ve ben her seferinde bunu anlamamazlıktan geliyorum ve sonra hayat araya giriyor ve yine inatla reddediyor bu gerçeği.

“Bu yeterli değil. Fena da değil aslında,” diyor bana bakıp bir anlığına çapkın çapkın gülümseyerek “ama yeterli değil. Bunu sen de biliyorsun.” Birden kendisinden çok daha genç ve deneyimsiz bir aktris karşısında yıllardır aynı rolü oynayan bir aktör gibi yorgun görünüyor.

Bir gece önce hissettiğim şaşkınlık ve bütünlük hissinin anımsayıp ürpererek, “Ama bu çok anlamlı,” diye

diretiyorum. "Yıllar sonra bile birbirimize böylesi bir çekim duymamız çok şey ifade ediyor bence."

"Evet, inanılmaz," diyor ve gülümsüyor. Pes et. Haydi pes et, herkes gibi sen de pohpohlanmanın ve odayı, yuvarlak ve kaygan omuzlarımı, genç bir çocuğunkine benzeyen güçlü, dinç ve esnek, her tür kötücül tensel zevki reddetmekten aciz bedenini altın rengine boyayan ışığın büyüüne kapıl. "Seni her görüşümde tek düşünebildiğim seks, seks ve seks oluyor," diyor.

"Ve birbirimizi seviyoruz."

"Evet, birbirimizi çok seviyoruz." Bir an susuyor. "Ama birbirimize tahammül edemiyoruz. Bana tahammül edemiyorsun. Ve beni çıldırtıyorsun. Kimse beni senin kadar çileden çıkarmayı başaramadı."

Gülüyorum ama aslında yıllardır sevgilinizi sinirlendirmenin bir meziyet olmadığını, aksine tutku merdiveninin en alt basamaklarından birinde yer aldığınız anlamına geldiğini düşünüyorum.

"Hatırlıyor musun, bir seferinde motorla geziyorduk ve sen neden olduğunu hatırlamıyorum ama bana öylesine sinirlenmiştin ki beni motordan indirip sokağın ortasında bırakıvermiştin?"

"Ve sen de kaskı kafama fırlatmıştın, senin yüzünden neredeyse kaza yapıyordum."

“Evlenelim,” diyorum uçarı ve neşeli bir şekilde; ne zaman ciddi ve önemli bir şey söyleyecek olsam sesim böyle çıkıyor. Sadece önemsiz şeyler hakkında ciddi bir şekilde, saatlerce konuşabiliyorum. Aşk, ölüm, para gibi mühim konular söz konusu olduğunda her şeyi tek kelimede özetleyiveriyor, kaşlarımı kaldırıyor ve gergin bir kahkaha patlatıyorum. Utangaçlıktan herhalde ama üşengeçlikten ya da zayıflıktan da olabilir pekâlâ. Óscar bunu gayet iyi biliyor, öte yandan farklı sebeplerden, ister sevgi, ister kıskançlık, ister korku nedeniyle olsun, yıllardır ertelediğimiz böylesi bir teklifi ciddiye alamayacak kadar da akıllı biri kendisi.

Kahkaha atıyor.

“Delirdin mi? Peki nerede yaşayacağız? Senin evine yerleşmem.”

“Ya.” Bir adamın varlığının şu an çocuklarla beraber yaşadığım, ağaçların arasındaki, frenk üzümü, gül, tereyağlı kurabiye, odun, karabiber ve yosun kokulu, o küçük yuvayı, o güzel ahşap çatı katını nasıl da bozabileceğini düşünüyorum. “Çatı katımı bırakamam, oraya bayılıyorum.”

Bir an susup kalıyoruz.

“Gördün mü? Kimse için herhangi bir fedakârlıkta bulunamıyorsun.”

“Bu doğru değil,” diye itiraz ediyorum pek de diletmeden.

“Bu düzensiz ve çocuksu hayat tarzından, her zaman diğerlerinden farklı olma ve hep yapılması gerekenin tam tersini yapma arzundan vazgeçmekten acizsin.”

“Bu doğru değil. Peki ya sana ne demeli? Sen de bu kadar katı ve inatçı olma o halde. Dün çocuklar üçüncü çikolatalı kreplerini yerken yüzünün nasıl bir şekil aldığını gördüm.”

“Çünkü tam bir saçmalık söz konusuydu. Üç çikolatalı krep akşam yemeği değildir. Ayrıca neden her gece dışarıda yemek yenmesi gerektiğini de anlamış değilim. Sırf para harcamak adına para harcamaktan başka bir şey değil bu.”

Nico’ya bir çift spor ayakkabı daha gerekip gerekmediği, benim fazla para harcayıp harcamadığım –ki söz konusu olan kendi paramdı, onun parası değil–, çocukların tabaklarındaki yemeklerin tamamını bitirmeden sofradan kalkıp kalkamayacağı, günde bir saat fazla televizyon izleyip izleyemeyecekleri, anne babalarıyla yatıp yatamayacakları, gereğinden fazla oyuncakları olup olmadığı üzerine yaptığımız sayısız tartışmayı hatırlıyorum. Ve bir de hırsızlık yapmayan ama tembelin önde gideni olan ve dolayısıyla, işinden

memnun olmadığımızı göstermek adına, ödemesini geciktirdiği bir temizlikçi kadın meselesi vardı. Ve evde de pekâlâ aynı şeyleri yiyebileceğimizi iddia ettiği şu güzel lokanta. Ve Barselona'da kar yağdığında şehri baştan başa yürüyerek çocukları okuldan almamız gereken o gün. Bana eşi benzeri olmayan bir macera gibi gelmişti; hikâyenin başkahramanı metro çalışmadığı ve ortalıkta tek bir boş taksi olmadığı için dadılarıyla eve dönemeyen yavrularını kurtarmak üzere içine su alan botlarıyla önüne çıkan her engele karşı kıyasıya bir mücadeleye giriyordu, tam anlamıyla bulutsu ve eğlenceli bir kaosun ortasındaydık, arabaların ışıkları yılbaşı ağaçlarının ışıkları misali, kirpiklerime ve dudaklarıma yapışan küçük kar tanelerini aydınlatıyordu; o ise gerçekten berbat bir deneyim olarak algılamıştı bunu. Óscar'ın hayatını oluşturan o gerçekçi, mantıklı ve mutlak yapı iskelesi bana demir parmaklıklar gibi geliyor. Benim yaşadığım daimi medcezirler ise onun için abesliği, aşırı özgüveni ve miskinliği temsil ediyor.

“Tamam, o halde sevgili olalım.”

“Hayır. Ya hep ya hiç.”

“Bir konuşsaydık en azından.”

“Daha önce bin kez konuştuk Blanca'cığım. Sen bir ilişki istemiyorsun,” diyor yorgun bir şekilde, alçak

sesle. "Ya da benimle bir ilişki istemiyorsun," diye ekliyor bir çırpıda ve beni can evimden vuruyor. "Neyse, gitmem gerek, Barselona'da yığınla işim var."

Bunun doğru olmadığını biliyorum; bugün günlerden Cuma, mevsimlerden yaz, ayrıca son zamanlarda hafta sonlarını sevgilisiyle geçirdiğinin de gayet bilincindeyim.

"Şu küçük orospuna gidiyorsun değil mi?" Üzölmek istemiyorum; ne de olsa hüüzün; narin, ayarsız, derin ve uzun soluklu bir his, dolayısıyla öfkelenmeyi tercih ediyorum.

"Orospu falan değil, çok tatlı biri," diyor.

Homurdanarak yataktan çıkıyorum.

"Tatlı demek. Ah, ne ilginç meziyet," diye mırıldanıyorum ve kapıyı suratına kapatıyorum, gülünç itirazlarına kulak asmıyorum.

Óscar sabahın geri kalanını neşe içinde, cep telefonu ile oynayarak geçiriyor. Mesajlar gönderiyor, mesajlar alıyor. Öğle yemeğinden sonra gidiyor.

"Ben hep senin yanındayım," diyor giderken "beni asla kaybetmeyeceksin."

"Ciddi misin?" diyorum.

"Elbette. Kimse seni benim gibi sevemez," diyor üstüne basa basa.

“Yapma yahu, belki de böyle biri çıkar, çıkmaz mı dersin?”

Ve beni duymamış gibi ekliyor:

“Hem hayat çok değişken bir şey, hiçbir zaman ne olacağı bilinmez. Gün gelir devran döner, öyle değil mi?”

“Doğru.”

Ama belki de bizim hayatımız dönüp dönebileceği kadar döndü ve rulet tekerleği bir kez daha kaybeden numarada durdu. Ve artık büsbütün harap durumdayız. Dünyayı ya da dünyaya benzer ne kaldıysa işte onu yeniden inşa etmek, elimdeki parçaları birleştirip yapbozu tamamlamak, her şeyi yeniden eski haline çevirmek, bir daha asla gereksiz maceralara atılmamak isterdim ama sanıyorum fazlasıyla parça eksik.

Beni dudağımdan öpmeye çalışıyor ama başımı çeviriyorum.

Kapıyı kapatmamla Guillem’in yeniden evdeki tek yetişkin erkek olmaktan ne denli memnuniyet duyduğunu haykırması bir oluyor. (Sadece bir misafir olduğundan ve benimle duygusal bir yakınlığı bulunmadığından, Damián sayılmıyor.)

“Neyse ki gitti, bu herifte ne buluyorsun anlamıyorum, fazla katı.”

Gölmeye çalışıyorum.

“Evet, haklısın, geçen akşam çocukların krep yemesine taktı kafayı.”

Çocuklara tomarla para veriyor ve dışarı çıkıp kilisenin yanındaki dükkândan karamelli pankek almalarını söylüyorum. Kendi kendime, hiçbir şeyin çok da mühim olmadığını, hayatın çok değışken bir şey olduğunu yineleyip duruyorum ama sanki koca bir cam parçası yutmuş gibi hissediyorum.

on üç

Bir günü daha denizde geçirmenin verdiği yorgunlukla çocuklar erkenden yatıyorlar. Teras neredeyse zifiri karanlık, kasabadan yaz akşamlarının neşeli ve tatlı sesi yükseliyor. Bir tiyatro dekoru misali ışıklandırılmış olan görkemli kilisenin sanki gündüzleri kendisinden rol çalan –ve şimdi suskun ve karanlık bir havuz gibi uysal bir şekilde beyaz ay ışığını ve sokak lambalarının sarı ışıklarını yansıtmaktan başka bir şey yapmayan– denizi cezalandırmak ve çevresindekileri beyaz kanatlarının altına almak ister gibi bir hali var. Damián ve ben, annelerinin verdiği öksürük şurubunu içen iki hasta çocuk gibi, Elisa'nın gayretle sardığı otları tütürüp duruyoruz. Köşeye geçmiş birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlar, Elisa hafif öne eğilmiş, ona

bakmadan konuşuyor, Damián gözlerini ufka dikmiş, gülümseyerek dinliyor. Guillem ve Sofía içki içiyorlar – Guillem'i ot içerken hiç görmedim, Óscar'ı da öyle – ve Guillem Sofía'yı arka bahçeyi istila eden yabancı otları ayıklamasına yardım etmesi için ikna etmeye çalışıyor. Damián'ın daha önce kimi akşam yemeklerinde ya da eğlencelerde karşılaştığım birkaç arkadaşı geldi. Alkolün ve otun verdiği zalim ve sefil berraklık, Óscar'ın sebep olduğu umarsızlık ve kasvetli düşünceler eşliğinde, aklım yarın buluşacağım Santi'ye kayarken izliyorum onları. Adamlar gayet sempatik fakat biraz resmi tipler; kültürü ve son derece ölçülü bir mizah anlayışını dünyaya karşı bir savunma ve çekici olmayışlarıyla huzursuzluklarını örtbas etme yöntemi olarak kullanıyorlar; yine de kadın güzelliğini gayet kaba ve acımasız bir şekilde eleştirmekten alıkoymuyor bu durum onları tabii ki, sahte ve küçümseyici bir mertlik ve sanki kıyafetlerini hâlâ anneleri seçip ütölüyormuşçasına özenli ve burjuvavari bir giyim alıyor görgü kurallarının ve nezaketin yerini. Silahları; zekâları, espri anlayışları ve başkalarının kusurlarını anında yakalayabilen gözleri. İkisi de yazar. Kızlar güzel, narin, dikkatli ve mütevazılar. Az konuşuyorlar, pimpirikli bir nezaket ve tatlılıkla yapıyorlar bunu ve daha çok etrafı süzüyorlar. Bir de gitar getirdiler. En kısa boyluları, en komikleri ve en

hüzünlüleri olan Juanito gitar çalıp şarkı söylüyor ve kadınlar da ona eşlik ediyor. Güney Amerika aşk şarkılarını zarif ve coşkulu bir şekilde çalıyorlar. Belki senin şu adamcağızın mekânında dinlemeye bayıldığın o şarkıyı da çalıyorlardır, kim bilir. Tanıdık bir ezgi duyduğun an avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylemeye koyulan Sofía ve Guillem dans ediyorlar. Damián'ın diğer bir arkadaşı Pedro yanıma geliyor, her zamanki gibi nazik ve sevecen. Bana son New York seyahatinden, farklı annelerden olan, dünyanın farklı yerlerindeki iki çocuğundan –biri burada, diğeri Amsterdam'da– ve onlara bakmanın ne denli masraflı olduğundan bahsediyor. Birkaç kez beraber öğle yemeği yedik ve her seferinde açık bir şekilde –belki de gereğinden açık bir şekilde– hesabı o ödedi.

“Sen nasılsın?” diye soruyor.

“Kötü. Yorgun. Annemi özlüyorum.” Belki de yalan söylemeliydim. Her şey kontrolüm altında demeliydim. Gerçek gitgide daha az açtığım bir kapı. Normalde o yüksek ve kaygan yalan, nezaket ve çabucak takınılan gülücük duvarı beni bir örtü gibi koruyor ama bugün o duvarı öreceğ güçten de arzudan da yoksunum. “Bazen her şeyi kaybetmişim gibi hissediyorum,” diye ekliyorum, karşılığında ölümle ilgili tüm durumları kapsayan o alışlagelmiş sessizliği

bekleyerek. Ottan bir nefes daha çekiyorum. Terasın öbür ucundaki Damián'a bakıyorum, benim yansımam sanki: O da ağır ağır ot içiyor, kıpkırmızı ve parlak gözleri dumandan kararmış bir aynanın ardından uzun uzun bakıyor gözlerime, sanki birbirimizin varlığının farkına varmaya çalışıyor gibi bir halimiz var. Ona gülümsüyorum, herhalde iyi bir içki arkadaşıdır, coşkulu ve cesur olmalı, herhalde Elisa, ona annelik etmenin ve onunla yatmanın yanı sıra onu kendisinden de koruyordur.

Pedro, "Yapma ama Blanca, bunun doğru olmadığını sen de gayet iyi biliyorsun," diyerek beni beklenmedik bir şekilde Damián ile birleştiren o uyuşturulmuş ve uyuşuk bağı koparıyor.

"Hiç öyle her şeyini kaybetmiş falan bir halin yok." Bunu sanki birden karşısındaki insanın düşündüğünden çok daha aptal olduğunu fark etmiş gibi kaba bir şekilde ve o hin maymun gözlerini iyice belirterek söylüyor.

"Demek istediğim, en sevdiğim insanların hemen hemen hepsi ölüp gitti ve çocukluğumla gençliğime ait mekânların çoğunu da onlarla beraber yitirdim," diye açıklıyorum.

"Ama o insanlarla mekânları, sana ait oldukları zamanlarda, iyice gözlemledin, öyle değil mi?" diyor

öğrencisinin yarattığı hayal kırıklığından hafif huzursuz olan bir profesör edasıyla. Anlaşılan o ki ikimizin de kafası çok iyi.

“Evet, elbette. Annemin evinin her bir köşesini tarif edebilirim sana. Saatlerin ilerlemesine ve güneşin, kitaplarının durduğu maun ağacı kitaplığa düşüşüne bağlı olarak kıvil kahverengiden nar kırmızısına ve nar kırmızısından siyaha varıncaya dek evin içindeki her bir tonu biliyor ve hatırlıyorum. Babamın ellerinin fırından yeni çıkan ekmekler kadar sıcak olduğunu biliyorum. Ve sana mutfakta duran yarısı dolu, ufak kırmızı şarap kadehinin resmini çizebilirim. Çizmemi ister misin? Tam şu an çizebilirim. Git kalem, kâğıt getir de çizeyim.”

“Canım,” diyor, yerinden kıpırdamadan, “sadece sevgi değil, gözlem de bir şeyleri, seyahat ettiğimiz şehirleri, yaşadığımız hikâyeleri, ilişki içinde olduğumuz insanları, kısacası her şeyi bize ait kılar. İster kayıtsızca yaşamış ol, ister pür dikkat kesiletek, yine de yaşadığın her şey senindir. Onlara dilediğince sığınabilirsin.” Kaptan Haddock’un uşağına benzeyen ince suratını çirkin mi çirkin bir şekilde buruşturuyor. Parmak uçlarımla yavaş yavaş dokunup düzleştirmek istiyorum bu suratı ama ona otu uzatmakla yetiniyorum.

“Hayır be abi, hayır.” Ona ilk defa ‘abi’ dediğimi fark ediyorum. “Bence kimi şeyleri sonsuza dek yitiriyoruz. Hatta bence bizi biz yapan şeyler sahip olduklarımızdan çok yitirdiklerimizdir.” Buraya geldiğimizden beri Patum’un, kapısının önünde bekçilik ettiği karanlık odana bakıyorum. Bugün de mezarlığa, seni görmeye gidemedim.

Yavaş yavaş kafası daha kıyak olanlarla aramızda, ayık olanları istemsiz bir şekilde dışarıda bırakan, bir bağ, incecik bir örümcek ağı örülüyor. Sislerin arasından, sanki çok uzaklarda gibi görünen Damián’a gülümsüyorum. Onu daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Aniden, neredeyse ağzına içki koymayan, sigaradan başka bir şey kullanmayan, sevgilileri hariç herkese acımasız davranan Elisa’nın sorgulayan bakışları düşüyor üzerime, her yanıma kaygan ve nahoş bir şeyler saçıyor sanki, yine de sevgilisinin gitgide bulanıklaşan gözleriyle yaptığım sessiz ve absürd sohbeti sürdürüyorum. Her şeyin bir sise dönüşüp sonsuza değin yitip gitmesinden korkarak onu bir el işaretiyle yanıma çağırıyorum. Yanıma oturup Pedro’yla konuşmaya başlıyor. Bir an için her şey kusursuz ve eksiksizmiş, Pedro haklıymış gibi geliyor. Müziğin sesi arkadaşlarımin ve tanıdık ve gözetici bir dadının sesini

andıran denizin sesine karışıyor. Başımı Damián'ın omzuna yaslıyor ve gözlerimi kapıyorum.

Berbat bir şekilde uyanıyorum. Fena halde akşamdan kalmayım. Saat geç olmalı zira çocukların seslerini duymuyorum. Çoktan plaja gitmiş olmalılar. Ayrıca pencereden içeri, gözlerim kapalıyken bile, kirpiklerime ve şakaklarıma saplanan amansız ve arsız bir ışık giriyor. Kamelyalı Kadın sabahlığımı üzerime geçirip adımlarımın zihnimde yankılanmaması için mümkün olduğunca az hareket ederek ağır aksak merdivenlerden iniyorum. Bir bitki çayı hazırlayıp eski bir gazeteye göz atıyorum. Tam o an Elisa geliyor.

"Selam!" Onu gördüğüme seviniyorum, Damián'la çıkmaya başladığından beri doğru dürüst konuşamadık bile. "Dün nasıl da eğlendik ama, değil mi? Sizin şu arkadaşlarınız tatlı tipler ha, gitar harika bir fikirdi ayrıca. Bunu ara ara yapmalıyız."

Tek kelime etmiyor. Yorgun bir hali var, gözlerinin altı morarmış ama eğlence değil kaynağı, sabaha kadar süren öpüşmeler de değil, daha çok uykusuzluk ve kaygı.

"Elisa, ne oldu?"

"Ne olduğunu sen daha iyi bilirsin."

"Hayır, bilmiyorum. Ve başım çatlıyor, dolayısıyla tahmin yürütebilecek durumda değilim. Bana

ne olduğunu söyler misin lütfen?” Bir gece öncesine dair bir huzursuzluk ve içi boş bir kaygı duymaya başlıyorum.

“Durum şu ki dün gece beni endişelendiren ve çok üzen birtakım şeyler yaşandı.” Susuyor ve bana yine o sert ifadeyle, şimdi düşününce, aynen dün geceki gibi bakıyor.

“Neymiş o?”

“Damián’a iyi geceler öpücüğü verdin.”

Benimle dalga geçtiğini düşünüp gülüyorum.

“Evet, her zamanki gibi beni dudağımdan öptü.”

Düşünüyorum da kafaları çektiğimiz bir gecenin ardından bir arkadaşımın dudağına ne ilk ne son öpücük konduruşum bu. Dün gece beni öpen o oldu, hatta bir an için karşılık vermemeyi de düşündüm ama sonra gülüp ona yüzünüzün önde gideni olduğunu söyledim (zira çevremiz korkaklarla dolup taşarken cesurlar bir ödülü hak ediyorlar bence) ve bir an için Elisa’nın kasvetli bakışlarını görür gibi oldum ama her şey çok hızlı olup bitti ve aklımdan tüm düşünceleri atmaya başardığımda Damián’ın dudakları artık benim dudaklarımda değildi.

“Ay, o beni öptü. Of! Neyse! Sonra da Pedro öptü.”

“Blanca, canım, Pedro’dan bahsetmiyorum. Seni bir dolu insanın öptüğünü biliyorum zaten.”

Bize ve arkadaşlığımıza hiç yakışmayan bir konuşma yapıyor olmanın verdiği şaşkınlıkla yine gülüyorum.

“Elisa, gerçekten sevgilini baştan çıkardığımı mı düşünüyorsun? Delirdin mi?”

“Evet, delirmiş olabilirim ama ne gördüğümün gayet farkındayım ve gördüğüm şey hiç hoş değildi.”

“Elisa, öpüşmedik bile, sadece dudaklarımız birbirine değdi o kadar. Kafamız çok iyiydi. Biz arkadaşız. Her neyse, sana söz veriyorum bir daha böyle bir şey yaşanmayacak.”

“Blanca, canım, günlerdir onun peşinde dolanıp duruyorsun.”

Yine gülüyorum.

“Bu doğru,” diye ekliyor alçak sesle.

“Damián’la çok iyi anlaşıyoruz, hepsi bu. Ama tamam, fiziksel teması da keseceğim Elisa!” Kalkıp sanki onu bir kâbustan uyandırmak istermişçesine omzundan tutup sarsıyorum. “Gerçekten Damián’la yatabileceğimi mi düşünüyorsun? Bu çok saçma.”

“Ah tabii!” diye haykırıyor iyice çileden çıkarak. “Damián’la yatmak dünyanın en iğrenç şeyi zaten ve bunu ancak benim gibi bir aptal yapabilir, öyle değil mi?”

“Hayır, alakası yok. Sadece dünyada bu kadar erkek varken asla bir arkadaşımın sevgiliyle takılmam.

Bunu biliyor olmalıydın.” Ne söylersem söyleyeyim bir işe yaramayacağını anlamaya başlıyorum.

“Ama ona asılır ve onunla dudağından öperek vedalaşırsın.”

“İnan bana birine asılmak bu değil. Elisa, biz arkadaşız, hepsi bu.”

“Blanca, sizinki arkadaşlık değil, flörtleşmek.”

“Arkadaşlık flörtleşmektir zaten.”

“Öyle mi? O zaman seni tutmayayım. Buyur” Elini, sanki bir orduya ilerlemesini emreder gibi, öne doğru savuruyor.

“Elisa, gerçekten, Damián’ı beğeniyor falan değilim, sadece iyi anlaşıyoruz, hepsi bu. Ve dudaklarımız birbirine ya değdi ya değmedi bile.” Bunun üstüne tüm gün migren ağrısı çekeceğimin bilincindeyim. “Yani, dudak dudağa öpüşmek o kadar da mahrem bir şey değil, çocuklarımla da arkadaşlarımla da bu şekilde öpüşüyoruz,” diye ekliyorum.

“Biliyor musun sevgili Blanca, güya bizim jenerasyonumuzun farkına bile varmadan inşa ediyor olduğu, herkesin herkesle pek iyi anlaştığı, herkesin canı istediği kişiyle dilediğince öpüştüğü ve sanki evine girip çıkar gibi ilişkiye girip çıktığı, oraya buraya çocuklar saçtığı senin bu çocuksu yeni toplum anlayışın ancak başkalarını tınlamadığında gerçekleşebilir.”

“Ben zaten başkalarını tınlamıyorum ki.”

“Sen kimseyi tınlamıyorsun. Daha doğrusu çocukların ve annen hariç kimseyi. Ve biliyor musun, seni anlamaya ve çözümlemeye uğraşmaktan bıktım usandım. Annen öldü, yaşlıydı ve çok hastaydı ve son altı ayında çok acı çekip senin ağzına sığıcı ama harika bir hayatı oldu, sevdi ve sevildi, başarılıydı, arkadaşları, çocukları vardı, eğlendi ve anlattığın kadarıyla hep canı ne istiyorsa onu yaptı. Onu seviyordun, dolayısıyla üzgünsün ve aklın pek başında değil ama bu sana herkesin hayatını alt üst etme hakkı vermiyor.”

“Ben hiçbir zaman kimsenin hayatını alt üst etmek istemedim. Senin derdin ne biliyor musun Elisa?” Yanıtlayacak zaman bırakmadan devam ediyorum, “Korkağın önde gidenisin, bu yüzden hiçbir zaman uyuturucu kullanmaya yanaşmıyorsun, bu yüzden çocuk sahibi olmak istemiyorsun, bu yüzden yanında sürekli bir sevgili olsun istiyorsun. Sırf korkudan. Kabul et ki bir kafesin içinde yaşıyorsun.” Sol şakağım her an patlayabilir, beynimin bir parçası dışarı fırlayıp her an tartışmamıza son verebilir.

“Bunu para kazanma ihtiyacı duymayan, hayatında devlet hastanesine ayak basmamış olan ve benim yaşadığım ‘kenar mahallelerde’ buluşmamıza sürekli itiraz eden bayan sosyete mi söylüyor? Kendini kandırma,

bir kafeste ve gerçeklikle neredeyse hiç alakası olmayan büsbütün uydurulmuş bir dünyada yaşayan biri varsa o da sensin.”

“Para kazanma ihtiyacı duymuyor falan değilim.”

“Ben gidiyorum. Tek derdi komiklik yapmak olan, ciddiyetten uzak biriyle tartışmak çok zor. Damián beni otoparkta bekliyor.”

Bahçede yürürken arkasından bağıriyorum:

“Biliyor musun? Kimi istersem onu öperim. Kimseye de bir açıklama borçlu değilim, istediğim herkese kondururum öpücüklerimi. Öpücük de aynen para gibi bir şey. Ve ben de öpücüklerimi kime istersem ona saçarım. Paradan tek farkı ise herkesin öpücüğünün olması, dolayısıyla öpücükler çok daha demokratik ve aynı zamanda tehlikeliler, herkesi eşit konuma getiriyorlar. Ve sen de aynısını yapsaydın, herkes aynısını yapsaydı, dünya belki biraz daha kaotik ama çok daha eğlenceli bir yer olurdu...”

“Hoşça kal Blanca.”

Arkasını dönüp gidiyor. Bir ısıklık sesi duyuyorum ve Guillem’in camdan sarkmış olduğunu görüyorum. Ağzı açık bakıyor bana, parmağını şakağına götürüp “Siz delisiniz” işareti yapıyor. Kapıyı çarpıyor ve ağlıyorum.

on dört

Guillem diğerlerinin peşinden plaja gidiyor, tekneyle deniz fenerine gidecekler sonra, ben sabahın kalanını evde Patum'la bir başıma geçiriyor, elimde, migrenimi bastırmak üzere ara ara alnıma koyduğum, küçük bir buz torbası ile dolaniyorum. Patum senin artık burada olmadığını biliyor, odana girmiyor, kapının önünde durup seni bekliyor, kokunu ya da döneceğine dair herhangi bir işaret bulma çabasıyla evin her yerini kokluyor. Ben de öyle. Beraber gittiğimiz yerlere yeniden gitmeyi düşündüm: Atina, Venedik, New York. Belki seni oralarda bulurum. Dün Guillem bana, veterinerin Patum'un çok yaşamayacağını, kışı çıkaracağından emin olmadığını söylediğini söyledi. Evde doğan, kalanlarını arkadaşlarına dağıttığın o muhteşem

yavruların sonuncusu; Patum. Nana'yı evin dört bir yanına yapış yapış et parçaları saçarken gördüğümde yaşadığım dehşeti ve coşkuyu hatırlıyorum hâlâ; sanıyorum toplam dokuz yavru vardı, biri birkaç saat içinde öldü ama gerisi yaşadı. Kocaman ahşap bir kutu yaptırıp yatağının yanına koydun ve frambuaz renkli bir halı, aynalar, maun ağacı şifonyerler ve şehvetli kadın tablolarının olduğu odana yayılan köpek kokusuna tamamen kayıtsız, haftalar boyu yavruları seyredip onlarla ilgilendin, daha zayıf ve güçsüz olanların da daha iri olanlar kadar yemek yemesine uğraştın, Nana'nın, annelerinin, dinlenebilmesi için elinden geleni ardına koymadın. Yeniden küçük bir kız olmuştun sanki; onu da, o kız çocuğunu da sevdim.

Patum kederle bakıyor bana, beni mantıksız ve oransız bir şekilde seviyor, belki de zahmete değen tek sevgi çeşidi bu hak etmediğimiz sevgidir, bilemiyorum ama artık Guillem'in köpeği o, belki de hep öyleydi, isim babası Guillem ne de olsa ve birtakım şeyler, insanlar için de aynısı geçerli mi bilemiyorum, onlara isim veren kişilere aittirler. Ölmesinden ve bu taraftaki hayatın gitgide daha da ıssızlaşmasından korkuyorum; kimi günler ölülerimin nefesini ensemde hissediyorum, sessiz ve azametli bir güç gibi öne itiyor beni, kimi günlerse dört bir yanıma uçurumlarla çevrili oluyor. Kral'ı,

zamanla kararmış olan o beyaz postunu düşünüyorum, o da sahipsiz kaldı.

Çocuklarım mutlu ve yorgun, Edgar'ın iyice bronzlaşmış ve Nico'nun daha da çillenmiş bir şekilde, tekne gezisinden dönmelerini bekliyorum, ne kadar çok can yakacaklarını ve onların canının da ne denli yanacağını, bizi bekleyen duygusal trajedileri düşününce masalardaki şu cadılar gibi gülmeden edemiyorum; ikisi de öyle yetenekli –dikkatsiz, hassas, tutkulu, mütevazı– ve her ne kadar henüz bunu bilmiyor olsalar da bu oyun için öylesine biçilmiş kaftan ki... Öğle yemeğini es geçip odama gidiyorum; baş ağrımı uykuya ve karanlığa teslim edebilmeyi umuyorum. Kahkahalar ve bağırış çağırışlar eşliğinde masaya oturduklarını duyuyorum. Bu sırada Sofía yanıma gelip bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor ve alnıma limon kolonyası sürüyor. Bir süre sonra Guillem geliyor.

“Kamelyalı Kadın nasılmış bakalım?” diye soruyor yatağa, yanıma oturarak. “Aç mısın?” Üzerinde hâlâ sarı-mavi çizgili şort mayosu ve okul tişörtlerinden biri var. Kapkara olmuş, halinden memnun görünüyor.

“Hayır, hayır, teşekkürler.”

“Bu boku neden içtiğini anlamıyorum.”

“Haklısın. Elimi tutup bir süre yanımda kalır mısın lütfen?”

Homurdanarak elimi tutuyor; Guillem çoğumuzun yapıtı gibi sevgisini sözcüklerle ve şefkat gösterileriyle süsleyen bir tip değil. Bununla beraber ciddi bir durum söz konusu olsa her zaman en doğru, en uygun ve en içten davranışı sergileyeceğine adım gibi eminim. Geriye kalan vaktini ise kendine ve başkalarına gülerek, içerek ve öğrencilerinin tarihe dair bir şeyler öğrenmelerine uğraşarak geçiriyor. Onunla tanıştığımda, hatta ayrıldığımızda da, tüm bunlardan geriye bir vakit kaldığını bilmiyordum; artık biliyorum.

“Arkadaşın Sofia hakikaten çatlağın teki,” diyor kaygısızca, yine de doğrudan gözlerimin içine bakarak ve belki de beni biraz köşeye sıkıştırarak.

“Evet, tam bir cins.”

“Seni çok seviyor. Dün saatlerce senden bahsetti durdu,” diye ekliyor.

“Ben de onu seviyorum, harika biri. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Fena değil ama istemezsen...” diyor, cümleyi yanda keserek. Yine bir ölüm döşeginde olduğumu ve eski kocamın en yakın arkadaşımla çıkmak için benden izin istediğini düşünüp gülümsüyorum. Şayet günün birinde tekrar âşık olursam, eminim, ben de onun onayını almak isterim, ne de olsa o ve Óscar benim için baba kavramına en yakın kişiler.

“Ne demek, müsaade senin,” diyorum elini sıkarak. “Ama sana zarar verecek olursa onu öldürürüm.”

Gülüyor.

“Umarım buna gerek kalmaz,” diyerek konuyu kapatıyor. “Pekâlâ, ben diğerlerinin yanına dönüyorum, yoksa çocuklar yemek yemiyorlar.” Ve en ufak bir gü-rültü çıkarmadan odadan çıkıyor.

Sağ gözüme buz torbasını tutarken, neyse ki kıskançlık sona eriyor, diye geçiriyorum içimden. Sevgiyse bitmiyor; en azından benim için. Günün birinde sevmiş olduğum herkesi hâlâ seviyorum ve ister benim isterse onların sadakatsizliklerinin ardından yaşanan ayrılıklara rağmen onları, her şey yanıp kül olmadan önceki o saf ve temiz halleriyle görmekten alıkoyamıyorum kendimi. Aptalca bir kahramanlıkla sahip çıkıyorum tüm aşklarıma ve yaralarım. Aksi, kendimi de inkâr etmek olurdu zira. Bunun herkes için geçerli olmadığını biliyorum; utanç örtüsü kalın ve sağlamdır ve pek çok kişi nefretini ve pişmanlıklarını birer nişan, havaya kaldırılan bir kılıç misali, sevgilerini taşıdığı kadar gururla ve azimle taşır. Guillem ve ben ayrılalı yıllar oldu! Onu seviyorum ama azat ettim aşkımdan, insan tek başına azat olabilir elbet ama diğeri de ondan net bir şekilde kurtulma cömertliğini gösterdiğinde çok daha kolaydır bu, zira sevgiden feragat etmek pek öyle

basit bir şey değildir; zavallı Óscar mesela, Canterville hayaleti misali, ağır aksak ve bin bir gürültüyle, benim prangalarımı sürükleyip duruyor oradan oraya ve ben de onun tabii.

Öğlene kadar uyuyorum. Uyandığımda Damián'dan bir mesaj geldiğini görüyorum. Beni bu "saçmalıklara" sürüklediği için özür diliyor. Santi'den de bir mesaj var: Birkaç saat içinde bir otelde buluşmayı teklif ediyor. Damián'ın mesajını cevaplamadan siliyor ve gece Santi ile buluşmak üzere sözleşiyorum.

Evden çıkmadan önce Guillem ve Sofía'nın terastaki hamakta sarmaş dolaş yattıklarını görüyorum. Úrsula sonsuz bir gürültü çıkararak bulaşık yıkıyor. Edgar odasında bilgisayar oynuyor, küçükler ise yatalı hayli zaman olmuş. Cırcır böceklerinin sesleri eşliğinde bahçeyi geçiyorum. Küçük bir kertenkele adımlarımı duyup korkuyor ve hızla ve telaşla hâlâ ılık olan taşların arasına kaçıyor. Etraf insan kaynıyor: mutlu aileler, umut dolu gençler, uyku mahmuru çocuklar. Tüm dükkânlar açık neredeyse ve sessiz, kirli gümüşü denize bakan mekânların bahçeleri tika basa dolu. Meydanda yerel bir grup Küba dans müziği çalıyor ve insanları dansa teşvik etmeye çalışıyor ama pek başarılı olamıyorlar doğrusu; sadece küçük çocuklarının arkalarına sığınan bir-iki ebeveyn müziğin ritmine kendilerini bırakma cüreti gösteriyor.

Kumarhanenin önünden geçerken o gizemli yabancıyı görüyorum; kapının önünde arkadaşlarıyla bira içiyor, cenazedeki kız da orada, bana gülümsüyor. Adam beni görünce ayağa kalkıp yanıma geliyor.

“Selam. Naber?” diyor.

Burnunun soyulduğunu ve pis, yırtık espadrillerinden ayak başparmağının çıktığını fark ediyorum. Bana dikkatle ve ihtiyatla bakıyor ama güneşte geçirilen günlerin, yeni yanmaya başlayan sokak lambalarının altın sarısı yansımasının, uykunun ve sevgilimle buluşacak olmamın lehime işlediğini, yanaklarımın kızardığını ve gözlerimin parladığını biliyorum. İyice havaya giriyor ve sigaramı çıkarıyorum. O da silkelenip kendine geliyor sanki, ellerini ceplerine sokup çaktırmadan önümü kesiyor. İlk kez yarı kayıtsız yarı endişeli şekilde belki de benden genç olduğunu düşünüyorum fakat gençliğimin hiçbir zaman bir silah olabileceğini –tabii gün gelip sona ereceğini de– düşünmedim, dolayısıyla ne coşkuya ne de hayal kırıklığına kapılarak muhtemelen beraberinde zihinsel çöküşü de getiren fiziksel çöküşün başlangıcını seyre dalmakla yetiniyorum.

“İyilik.”

“Bir şeyler içmek ister misin?”

“Çok isterdim ama biraz acelem var.”

“Tabii, etrafın erkek dolu.”

Santi'yi düşünüyorum, herhalde çoktan gelmiş ve beni bekliyordur, randevulaştığımızdan beri daha az göresim var kendisini ve bir de her koşulda yıkılıp gidecek olan bir şey kurma çabamın derin tereddütünü gizleyen yamalara dönüşen diğer erkekleri düşünüyorum. Bununla beraber yalnızlığın hastalıklı yapısını ve kimi anlar çaresizliğin dik ve kaygan uçurumundan savrulup gitmenin ne denli kolay olduğunu günden güne daha az inkâr ediyorum. “Ne yapalım, başka bir gün öyleyse,” diyor kenara çekilerek. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve sarı sakallarını, sıcak ve vaatkâr yanağını yanağımda hissediyorum.

“Ya aslında,” diyorum kol saatime bakıp sanki kafamdan hesap yaparcasına, “biraz vaktim var. Bu arada adın ne?”

“Marti.”

“Memnun oldum, ben Blanca.” Otomatik olarak elimi uzatıyorum ama bu biraz resmi ve gülünç kaçıyor, zira daha gözlerindeki bakıştan ve yanağının yanağıma değişinden biliyorum elimi sımsıkı bir şekilde kavrayıp sıkacağını, avucunun kuru ve sıcak olacağını.

Onun iki kız, bir erkekten oluşan arkadaş grubuna ekleniyoruz; Empordà halkına özgü alaycı ve içten bir merakla, sevecen bir şekilde kabul ediyorlar beni aralarına. Ne yıllardır süren bir ilişkiye ne de insanın

ağzını tıkayan veya dilini çözen çocuklara karşı herhangi bir sorumluluğu olan bekâr kadınlar –erkekler hakkında mutlu bir evliliği olan kadınlar kadar zalim konuşanı yoktur– erkeklerden bahsediyorlar. Erkekler gülüp eğlenerek ve yarı dalga geçerek dinliyorlar ama hiç kimse onlara ya da bize atfedilen, çoğunlukla yanlış, hatta sıkıcı denebilecek o sinir bozucu klişelere cevap verme ihtiyacı duymuyor.

Böylesi konuşmaların kadınlar arasında yarattığı o ani yakınlıkla, “Sen bir erkekten ne bekliyorsun?” diye soruyor bana birden, daha önce hiç görmediğim uzun, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve arzu dolu bakışlı genç bir kız.

Şakaya mı vurmalı yoksa ciddi bir cevap mı vermeli diye düşünüyorum bir an; benden çok daha uzun boylu olan Martí’nin yanımda dimdik ve narin bir şekilde dikildiğinin gayet farkındayım ve bundan zevk de alıyorum.

“Olduğumdan daha zeki olma arzusu veren erkekler ilgimi çekiyor,” diyorum ve “normalde daha aptal olma arzusu verirler,” diye alçak bir sesle ekliyorum.

“Aman yarabbi!” diyor kız gülererek. “Çok yükseklerden uçuyorsun.”

Erkekler ve kadınların karşı cinsten ne beklediklerine dair Martí ve benim pek katılmadığımız uzun bir

sohbete giriyor. Kendi doğallığında gruptan ayrılıveriyoruz. Gergin olduğumu fark ediyorum; henüz ona adıyla hitap edemedim bile ve insanlarla ve kahkahalarla çevrili olduğum bir dakika öncesine kadar elimde sımsıkı tuttuğum kadeh şimdi parmaklarımın arasında hafifçe sallanıyor; ellerim titriyor. Ayrıca birden Santi'yi zavallı bir şekilde boşu boşuna otelde bekletiyor olduğumu fark edip kendimi kötü hissediyorum.

"Artık gerçekten gitmem gerek. Geç oldu." Ve bana yeniden veda edeceği ve bu kez gerçekten gideceğim anı geciktirmek adına, "Doğum günün ne zaman?" diye soruveriyorum.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Burçlara inandığını söyleme sakın."

"Hayır, pek inanmıyorum. Sadece sana yeni bir ayakkabı hediye etmek için sormuştum." Ayaklarına bakıp delikten fırlayan başparmağını sallıyor.

"Ama bunlar gayet iyi durumda," diyor hafif kızarak. "Çok havadar."

"Ver bakayım." Birden kendimi çok huzurlu ve güvende hissettiğim ve kimi insanların düşündüğünden çok daha önemsiz bulduğum o oyun alanına geri dönüyorum; hayatımdaki kimi çarpıcı katiyetlere bu oyunlar esnasında eriştim. Hafif duraksıyor ama nihayetinde ayakkabısını çıkarıp önüme koyuyor. Ayağımı

neredeyse bir filika büyüklüğündeki devasa ayakkabının içine sokuyor, sert, kuru ve hasır zeminini, kaskatı kesilmiş, rengi solmuş mavi kumaşı, ayağımın üst kısmını kaşındıran deniz tuzunu hissediyorum. “Harika oldular,” diyorum kırmızı ojeli ayak başparmağıma bakarak; öylesi saçma görünüyor ki tertemiz bir surat-taki bir palyaço burnunu andırıyor. “Sanırım bunları alacağım.”

“Külkedisi masalı da böyle bitmiyor mu? Kendi ayağına uygun ayakkabıyı buluyordu,” diyor Martí bana tatlı tatlı gülümseyerek.

“Doğru! Hiç aklıma gelmemişti!” Espadrili ayağımdan özenle çıkarıp ona geri veriyorum. “Gitmem gerek. Görüşürüz Martí.” Onu tam dudaklarının birleştiği yerden öpüp prenses elbisem bir paçavraya ve ben bir balkabağına dönüşmeden önce koşarak oradan uzaklaşıyorum.

Daha önce hiç Cadaqués’de otelde kalmadım ve balkondan bakınca oldukça tanıdık bir manzarayla karşı karşıya olsam da, yanında her ne kadar kendisine eşlik eden biri bulunsa da, aslında insanın kendini her zaman yalnız ve savaşa tutuşan bir asker gibi hissettiği, gecelerin uykusuz geçtiği ve kişinin kısa, derin ve iğreti bir yorgunluğa gömüldüğü otellerin o huzursuz edici ve yabancı diyarına geri dönüyorum işte.

"Geciktim, üzgünüm," diye özür diliyorum.

"Sorun değil ama neredeyse hiç vaktim yok."

Camdan dışarı bakıyorum; karanlık çökmüş her yere, neredeyse gece yarısı olmalı. Hüzünlü siması, kaybolmuş bir çocuğunu andıran müptela gözleriyle ıslıl ıslıl gülümsüyor bana. Kızgın değil, ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim Santi bana hiçbir zaman kızmıyor, sanıyorum benim kabalık ve taşkınlıklarımı ilişkimizin adaletsizliğinin bedeli olarak görüyor; verilmeyen bir şeyin kaybedilemeyeceğinin, bir gün bu işe son verdiğimiz takdirde benim ona oranla daha az şey kaybedeceğimin farkına varmıyor.

Beni sistematik bir şekilde, ağır aksak ve minnettar bir hantallıkla soyuyor, gözleri kıpkırmızı ve ağzı kâğıt havlu tadında, beni beklerken ot içmiş olmalı. Denge mi kaybedeceğim ve içimdeki sıcaklığın tüm bedenime yayılacağı o anın pususuna yatmış bir şekilde kendimi ona bırakıyorum. Bir buçuk dakikada süklüm püklüm, toy bir çocuk gibi boşalveriyor, beni kendisiyle beraber uzak diyarlara götürmekten aciz ve sonraki on dakikayı daha faydalı bir şeyler yapmak yerine bunun için özür dileyerek geçiriyor.

"Çok üzgünüm, mega yorgunum."

"Önemli değil," diye yalan söylüyorum hafif ters bir şekilde, kızışmış bedenim soğuyor, dudaklarım

kuruyor ve arzum, ısrarcı fakat aylak bir bulut gibi, nereye yöneleceğini bilemeden odada dolanıp duruyor.

Ayağa kalkıyor ve birden aynalı dolap kapaklarında yansımasını görüyorum. Onu tanımakta güçlük çekiyorum, küçük bir kafası olduğunun ve kelleşmeye başladığının ilk kez farkına varıyorum.

“Sence de ‘mega’ sözcüğünü biraz fazla kullanmıyormusun?” diyorum sözcüklerimin üzerine basa basa.

“Eskiden çok hoşuna giderdi, gülmekten ölürdün.”

“Bunu annem duysa mezarında ters dönerdi.”

Tatlı tatlı, nikotin lekeli dişlerini göstererek, gülümüyor. Ona dikkatle bakıyor ve kostümünün –yanık ten, dört günlük sakal, dry martiniler, vahşi kurt elleri, bir müzik festivalinin hatırası olan eski bir bileklik– yavaş yavaş parçalara ayrılıp dağılışını izliyorum. Karşımdaki adam çirkin olduğundan değil, aksine gayet hoş fakat âşık olabileceğim biri değil, artık bir bütün değil; sadece çeşitli erdem ve kusurların bileşiminden ibaret, diğerleri gibi biri işte, sevgim artık açık alanda koruyup kollayamıyor onu.

“Ne fena! Gitmem gerek,” diyor o yetim gözleriyle, ihtiyatsız başının üstüne görünmez bir kara bulut yerleşiyor ve delicesine yağmur yağıyor şimdi üzerine.

“Ne olacağını biliyorsun değil mi?” diye soruyorum.

“Ne?”

“Karın seni bir kez daha bırakacak ve başka bir adama âşık olacak.”

“Kolay kolay başkasını bulamaz, senin gibi değil.”

Kasaptaki mavi tunikli o küstah kadını düşünüyorum ve bir de en korkunç, en sefil şeyleri en sevdiğimiz insanlar hakkında söylediğimizi.

“Ve ben de o zaman artık seni sevmiyor olacağım.”

Düşüncelere dalıyor; sanki bu, bir kez yaşanan ve bir daha asla tekrarlanmayacak olan doğal bir felaketmişçesine karısının başka bir erkek bulabilme ihtimalini aklından bile geçirmiyor, daha çok benim bir gün onun kollarına koşmak istememe ihtimalime kafayı takmış gibi bir hali var. Sessizce giyiniyor.

“Karımla çok uzun zamandır sevişmiyorum.” Ormanda çürümekte olan bir kemirgen cesedi bulan ve onu bir ganimet olarak sahibine götüren bir köpek gibi bu pis hediye seriveriyor önüme.

“Umurumda değil, bu beni ilgilendirmez,” diyorum tiksintiyle. Bugüne değin karısıyla olan özel hayatına dair tek kelime etmemiştii. “Bence bir daha görüşmemeliyiz,” diye ekliyorum.

“Siktir, siktir, siktir,” diyor yaşadığı dehşeti yansıtmaya amacıyla ellerini başına götüren üçüncü sınıf bir aktör misali. “Sana neredeyse hiçbir şey veremediğimin farkındayım ama seni görmekten vazgeçemem.” Ve sanki

bunu söylemek ona utanç veriyormuş ya da yalan söylüyormuşçasına “Seni çok seviyorum,” diye ekliyor alçak sesle.

Sorun da buydu diye düşünüyorum, geçmiş zaman kullanmaya başladığımı fark edip şaşkınlığa kapılarak; beni çok seviyor olmak yerine beni çok sevdin. Ama hiçbir şey söylemiyorum çünkü artık çok geç, çünkü dünyada iki bireyin birbirlerine olan sevgilerini hesaplamasından daha acınası ve sonunun hüsrarla bitmesi daha olası bir şey yoktur.

Cep telefonu çalıyor. Karısı arıyor. Başka bir kasabadaki bir konserden dönmüş ve kocasının nerede olduğunu bilmek istiyor. Kayınpederinin hediye ettiği ve bir alyans misali taşıdığı pahalı mı pahalı kol saatine hızla bakıp gözlerini bana çeviriyor. Gözleri parlıyor.

“Gitmem gerek.”

“Benim de.”

“Yakında görüşürüz, tamam mı?” Dudaklarını tutkuyla ve hoyratça kımıldısız dudaklarıma bastırıyor.

Giderken bacaklarının çarpık olduğunu fark ediyorum.

Meydanda bir sigara içmek üzere oturuyorum, grup çalmaya devam ediyor, müdavimler yerlerini daha kalabalık ve daha hareketli olan gececilere bırakmış durumda. Senin hastalığına ve ölümüne kadar hiç sokaktaki

bir banka oturmak gelmemişti aklıma. Sokağa ancak bir yere gitmek ya da dolaşmak için çıkardım, şimdiyse insanların arasında kımıltısızlığı yaşayabilmek için bu küçük filikalardan faydalanıyorum. Dünyadaki insanlar sokaktaki banklara oturanlarla oturmayanlar olarak ikiye ayrılıyor. Sanıyorum artık yaşlıların, göçmenlerin, tasasızların, nereye gittiğini bilmeyenlerin arasında yer alıyorum ben de. Birden kalabalıkların arasında çok uzun boylu ve hantal, az biraz tanıdık bir tip görüyorum; upuzun ve incecik kollarını sallayıp duruyor, dans mı ediyor yoksa beni mi selamlıyor, emin değilim.

“Blanca! Canım!”

Beni, aynen ilk günkü gibi, aynen bundan yıllar önce, tanıştıktan beş dakika sonra, bir masa dolusu insanın içinde yaptığı gibi, dudağımdan öpüyor. Bir an için aklıma Elisa; onun o cin gibi ifadesi ve fareye benzeyen yüzü geliyor, dünyayla yüzleşmek ve dünyayı evcilleştirmek üzere kuşandığı Freudyen teorilerini düşünüyorum birden; keşke burada olsaydı, her şeyi açıklardı bana ve gülerdik her şeye, eminim her şeyin senin suçun olduğunu söylerdi.

“Nacho!”

“Burada tek başına ne yapıyorsun böyle?”

“Bilmem. Son zamanlarda herkes beni bırakıp gidiyor, eski kocam, en yakın arkadaşım, sevgilim...”

“Gel,” diyor, elimden tutup, “seni bir partiye götüreyim.”

Sokaklarda dolanırken göz ucuyla onu süzüyorum. Dünyanın kralı, adetik, uyuşturucu bağımlısı, başına buyruk kadın avcısı, küllerle kaplı bir dilenciye dönüşmüş durumda. Çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz ama ancak yirmili yaşlarımızın sonunda, artık aramızdaki yaş farkı –benden dokuz yaş büyük kendisi– anlamını ve önemini yitirdiğinde arkadaş olduk; bundan böyle, her ne kadar o şekilde hitap etmeyi sürdürse de bir çocuk olarak görmüyordu beni, bense onun yaşlı olduğu kanısını bir kenara bırakmıştım. O romantik, baş belası erkeklerin içlerinde barındırdıkları o kusursuz ışık ve karanlık bileşimini barındırıyordu o da içinde; herkesi cezbeden o ısıtılı elektriği barındırıyordu; kah-verengi gözleri, büsbütün hovarda, atıl, kaotik ve kendi halindeki yaşamı sürükleyiveriyordu insanları peşlerinden. Öyle çekiciydi ki yıllarca hiçbir kadın direnemedi ona, ben de öyle ve birkaç kez, kimi zaman plajda kimi zaman bir kapı eşiğinde birbirimize sokulup sabahladık beraber. Fakat, karşılıklı düşkünlüğümüze rağmen, ikimizin de yaşadığı Barselona’da rastlaşmanın ötesinde bir şey yapmadık, telefon numaralarımızı alıp vermedik birbirimize. Nacho, tıpkı tekne gezileri, hamaktaki uyuklamalar ya da sabahın köründe fırından aldığımız,

daha eve, uyumaya, gitmeden yemeğe koyulduğumuz, hüzünlü bakışlı, kolları sıvalı, yorgun adamların yoğurduğu, sıcak ekmekler gibi yaz mevsimine ait bir şeydi. Onun Cadaqués'den başka bir yerde var olabileceğini hiç düşünmedim. Sonunda kokain tek sevgilisine dönüştü ve o enfes gülümsemesini sabit ve anlamsız bir sırıtışa dönüştürdü, o dokunaklı bakışlarını çalıp yerine hin, arzulu ve buğulu bakışlar bıraktı. Arnavut kaldırımını yokuşlardan birini çıkarken o göz alıcı ve esnek bedeninin eriyip gitmiş olduğunu fark ediyorum; hareketleri kaskatı ve sanki tüm gücünü yitirmişçesine attığı her adımla canı yanıyormuş gibi bir hisse kapılıyorum; sanıyorum her bedenin kendine ait bir şehvet, dehşet ve çaresizlik hikâyesi var.

Üzeri yastıklarla dolu, eski deri koltuklar ve kırmızı mozaik zemini kaplayan şark işi halıları olan beyaz salonlu kocaman bir eve geliyoruz. Her yer mumlarla kaplı, kimileri çoktan yanıp bitmiş. Kasabaya ve denize bakan dev pencereler ardına kadar açık ve soluk renkli, incecik perdeler yelkenler misali dalgalanıyor. İçerisi insan kaynıyor. Bangır bangır müzik çalıyor, iki alçak sehpanın üstüne uyuşturucular ve içki şişeleri saçılmış, kocaman, renkli kâselerin içinde çürük meyveler var. Kasabanın diğer serserilerinin bir kısmını tanıyorum, buranın ilk sakinlerinin çocukları hepsi;

altmışlı yıllarda Cadaqués'e gelip de bölgeyi, dünyayı değiştirme, her şeyden önce de eğlenme arzusu duyan, yetenekli ve çekici insanlarla dolduran entelektüel ve sanatçıların evlatları bunlar. Kimileri hemen iliştiriyor gözüme; benim gibi sağduyulu, akıllı, başarılı ve aşırı meşgul, dünyaya sanki kendilerinin verdiği bir partiymişçesine katılan ebeveynler tarafından yetiştirilen hoyrat çocuklar. Sanıyorum bizler anne babalarının ilgi veya dikkatini kendi çabasıyla kazanmak zorunda olan son kuşağız. Üstelik o ilgiyi çoğunlukla artık iş işten geçtiğinde kazanabildik, o ayrı. Çocukların bir mucize falan olduğunu düşünmüyorlardı hatta bizleri daha çok bir sorun, tamamlanmamış bir şey olarak görüyorlardı. Ve bizler de kayıp kuşağın gönülçelenlerine dönüştük böylece. Dikkatlerini çekebilmek için kollarından çekistirmek ya da ağlamaktan çok daha karmaşık yöntemler geliştirmek mecburiyetinde kaldık. Yetişkinlerle bir tutuluyorduk; onlardan ne bekliyorlarsa bizlerden de onu bekliyorlardı; en azından onları rahatsız etmemiz ve onlarla konuşmamız gibi bir talepleri vardı. Okulda bir ödül kazanmamı sağlayan bir yazımı sana ilk kez gösterdiğimde –sanıyorum sekiz yaşında falandım– bin sayfalık bir şey yazıncaya dek sana bir daha herhangi bir yazımı göstermememi, bundan daha azının ciddi bir uğraş olmadığını söyledin bana. İyi notlar

zaten alınması gereken bir şey olarak karşılanırken kötü notlar, her ne kadar beraberinde öyle korkunç zılgıtlar ya da cezalar getirmeseler de, öfke yaratırdı. Evim küçük oğlumun resimleriyle dolu ve büyük oğlumun piyano çalışını, sanki karşımdaki, mezarından hortlayan Bach'mışçasına, sonsuz bir hayranlıkla dinliyorum. Bazen anneleri, anneliği bir din gibi gören –çocuklarını beş yaşlarına basıncaya dek emziren ve sonra anne sütünün yerine spagetti koyan kadınlar, hayattaki tek ilgileri, endişeleri ve var olma sebepleri çocukları olan kadınlar, çocuklarını sanki bir imparatorluk yönetir gibi eğiten kadınlar, sosyal ağları evlatlarının fotoğraflarıyla; hem de sadece doğum günü ya da tatil fotoğrafları da değil, banyo yaparken ya da işeyip sıçarken çekilmiş fotoğraflarıyla da donatan kadınlar (çağdaş anne sevgisinden daha arsız bir sevgi yoktur)– bu yeni kuşak büyüyüp de bizler gibi, hatta belki de bizden bile yetersiz, çelişkilerle dolu ve mutsuz bireylere dönüşürse ne olacak diye düşünüyorum; kakasını yaparken fotoğrafı çekilen bir kişinin bu işi hasarsız atlatabileceğini zannetmiyorum.

Nacho'nun bir çift arkadaşıyla beraber bir koltuğa oturuyoruz. Anında bize kokain teklif ediyorlar. Nacho coşkuyla kabul ediyor ve etrafımızda hoplayıp zıplamaya, hoparlörlerden yayılan müziğe hayali bir gitarla

eşlik ediyormuş numarası yapmaya başlıyor, bacaklarını iyice açıp hayali gitarının tellerini tıngırdatıyor. Kız onlarla beraber bir çizgi almam konusunda diretiyor ama teklifi reddediyorum.

“Hayır, teşekkürler, yorgunum. Ve yarın dinç olmazsam çocuklarım kızarlar.”

“Ha,” diyor bana şaşkın şaşkın bakarken. “Çocuğun var. Bir çizgi seni hareketlendirir aslında, yorgunluğunu alır.” Sarışın, hoş, incecik bir kız. Güneşten iyice yanmış. Üstünde neredeyse şeffaf bir şalvar ve soluk pembe, eski bir tişört var. İç çamaşırı giymemiş.

“Hayır, sağol, hakikaten istemiyorum.”

“İyi de sen salak mısın nesin?” diye birden bağıyor sevgilisi. “Kadın sana istemiyorum demedi mi, daha ne ısrar ediyorsun?”

Ve birden bağırış çağırış kavga etmeye başlıyorlar ama neyse ki müziğin sesi onlarınkini bastırıyor da sadece kendilerinden geçmişçesine ellerini kollarını sallayışlarını izliyorum. Nacho hoplayıp zıplamaya devam ediyor ve nihayet, birkaç cin toniğin ardından, beni de peşi sıra sürüklemesine izin veriyorum ve çocukken, henüz hayatın, tüm vaatlerini yerine getireceğine inandığımız, her şeyin eninde sonunda iyi gideceğini düşündüğümüzden hiçbir şeyi kafaya takmadığımız o eski günlerde olduğu gibi dans ediyoruz. Sonrasında

koltuklardan birine yığılıveriyoruz. Derken o sarışın tatlı kız koşa koşa yanıma geliyor.

“Ben de seni arıyordum! Bak, bak,” diyor ve bana cep telefonundan bir fotoğraf gösteriyor, “bunlar benim dondurulmuş yumurtalarım.”

“Ha.” Ne diyeceğimi bilemeden gri bir zeminin üstündeki koyu gri lekelerle dolu o anlaşılmaz görüntüye bakıyorum, kızsız heyecanla beni izliyor, bir cevap bekliyor benden.

“Çok güzeller,” diyorum en sonunda.

“Değil mi ama?” diye haykırıyor. “Bir gün çocuk sahibi olmak istersem diye...” Ve “Buna hazır olduğumda yani,” diye ekliyor.

“Ne güzel. Çok sevindim” diyorum.

“Sadece sana göstermek istemiştım.” Gözleri öylesine mavi, bakışları öylesine içten ki kalbimi dağlıyor; sanki başımı uzatsam bedeninin içini, vücudunda akan küçük kan nehirlerini, ürkek ve bir o kadar da cesur yüreğini görebilecekmişim gibi hissediyorum.

Kız gidince Nacho,

“Onun artık kurtulması mümkün değil, adam belki ama kız fena bulaştı bu işlere. Yumurtaları dondurmak Madridli meşhur bir doktor olan babasının fikriydi,” diyor.

Yüzüme düşen bir tutam saçı arkaya atıyor ve bir kuş gibi, ufak ufak boynumu öpmeye başlıyor.

“Peki ya biz?” diye soruyor. “Eski zamanlardaki gibi beraber uyuyacak mıyız?”

Gülüyorum.

“Nasıl da yaşlandık ama! Bir de yirmi yıl sonrasını düşünsene. Şimdilik sadece yaşlılık talimi yapıyoruz ama bunu hâlâ bir şaka, uzaklardaki bir gölge olarak algılıyoruz.”

“Yani beraber uyumayacağız.”

Hafifçe boynumu ısıtıyor.

“Sanırım asıl ihtiyacım olan şey bir arkadaşı.”

“Berbat bir arkadaş olduğumu sen de biliyorsun.”

İkimiz de gülüyoruz.

“Yani. Ben de pek öyle ahım şahım biri sayılmam. Ama bir süre böyle sarmaş dolaş kalabiliriz doğrusu.” Sıyrılıp durmaya, üzerimden atmaya çalıştığım ama partikülleri her zaman hep aynı yere geri düşüveren, yatakta geçirilen nekahet günlerinin o bulanık ve hafif sancılı yorgunluğunu, senin ölümünden bu yana bana eşlik eden muğlak ve daimi hüznü duyumsuyorum.

Nacho, oyuncağına sarılan küçük bir çocuk gibi sıkıca sarılıyor bana, yine de gergin bedenini ve içindeki arzuyu hissedebiliyorum. Evde bir damlacık bile olsa zehir kaldığı sürece yatmayacağını biliyorum.

“Gitmem gerek. Çok geç oldu,” diyerek kendimi kollarından kurtarıyorum.

Bana kapıya kadar eşlik ediyor ve yüzümü ellerinin arasına alarak eski zamanlardaki gibi, bizler başkalarıyken olduğu gibi öpüyor beni. Don Kişot'a benzer siluetiyle dikiliyor eşikte.

"Kendine dikkat et yavrucuk. Dışarıda hava çok soğuk."

Hava serinlemiş, kısa bir süre sonra kırmızı ve turuncuya boyanacak olan ve nesneleri bulanıklaştıran hafif, gri ve yapışkan bir sis var. Çok geçmeden gün doğacak. Üç dört saatimi burada geçirmiş olmalıyım. Evden yayılan müzik sesi bir süre daha eşlik ediyor bana, sonrasında ise geriye sadece gri taşlarda yankılanan ayak seslerim ve gece kuşlarının cıvıltıları kalıyor. Henüz uyumak istemiyorum ve sanıyorum sahile inip, her ne kadar başka pek çok şey gibi gün doğumları da asıl anlamlarını biri size sessizce eşlik ederken kazansa da, ilk kez gün doğumunu tek başıma izleyeceğim. Fakat denize doğru yürümek yerine dağa yöneliyorum, üst üste yığılmış kayalardan oluşan, tek bir parçası bile yerinden oynamayan görkemli yapbozları andıran, sebze bahçeleriyle zeytin tarlalarının sınırlarını çizen, kedilerin üzerlerinde uyuyup etrafı gözlediği alçak duvarlarla çevrelenmiş dar koridorlara benzeyen kayalık patikalara sapıyorum. Biri bahçe duvarlarından birinin üstüne küçücük bir çocuk ayakkabısı bırakmış. Bir süre

sonra çocuklarım uyanacaklar, benim bireysel gece ve gündüz manzaralarım onlar: Gündüzlere benim gibi gece kalıntılarını sürükleyen sessiz ve dalgın Edgar ve yeni güne son derece kararlı bir şekilde, coşku ve neşeyle şakıyarak başlayan Nico. Kimi kâbuslarımdaki gibi bacaklarım bedenimi taşıyamaz oluyor ama yine de durmuyorum, yeni başlayan günün taze ve el değmemiş havasını içiyorum kana kana ve yavaş yavaş yokuşu çıkarken kendi kendime yarın sigarayı bırakacağıma dair söz veriyorum. Yaz mevsimlerinde kampçılara otopark görevi gören iki cılız ağacın olduğu toprak bir düzlüğe varıyorum. Gençken sık sık gelirdim buraya, İtalyan bir arkadaşım kamp ocağında domates soslu spagetti pişirirdi bana ama coşku, cehalet, kayıtsızlık ve tutkuyla bezeli diğer tüm gençler gibi dünyanın ve kasabanın üzerinde süzöldüğümüz o mutlu ve keyifli yazların neredeyse tüm kahramanları gibi onun da adını unuttum şimdi. Elinde bir kovayla kamp alanında dolanan yaşlıca bir adam beni başıyla selamladıktan sonra duşların bulunduğu ufak çardakta gözden kayboluyor. Sefil görünüyor olmalıyım, şayet kamp alanındaki bar açık olsaydı kahve içer ve yüzümü yıkardım ama henüz çok erken, gri binanın kapıları kapalı ve içerisi zifiri karanlık. Gözüme küçük bir şapelin beyaz duvarları ilişinceye dek yürümeye devam ediyorum;

iyice ortaya çıkıyor şimdi duvarlar. İki tane de servi ağacı var; hâlâ kapkaralar, mezarlığın girişinde vakur ve insaniyetli bekçiler gibi dikiliyorlar. İşte geldim, sarı tuğlalı yol burada sona eriyor artık. Yorgunluğuma rağmen kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, ellerim buz kesti ve titremeye başladım. Buraya son gelişimde yanımda bir yığın insan vardı, biz hayatta olanlar sayıca fazlaydık ölülerden, çoğunluktuk, arkadaşlarım da benimleydi. Ve buna rağmen daha o zaman buraya tek başına gelmenin nasıl olacağını tasavvur etmeye, yokuşu, sakın ve soğukkanlı bir şekilde, çoktan yaralarımı sarmış olarak, tek başıma çıktığımın hayalini kurmaya başlamıştım. Belki yoldan topladığım kır çiçekleri olurdu elimde. Kocaman, boğumlu, koyu renk ahşap kapıya bakıyor ve parmağımla ağır, demir tokmağı okşuyorum. Korkuyorum ve çok yorgunum, belki de en iyisi eve dönmek, uyumak, dinlenmek ve öğlen, yanımda biriyle geri gelmek ya da bir daha asla buraya dönmemektir. Bir daha asla gelmeyebilirim. Bu da bir olasılık. Kapıyı itiyorum. Kapalı. Fakat mezarlıklar geceleri kapatılmazlar ki. Gecenin köründe mezarlıklarda geçen binlerce korku filmi izledim. Eminim benim beceriksizliğimdir, kapı kapalı olamaz. Yeniden itiyorum, ağır tokmağı boş yere çevirmeye çalışırken tüm ağırlığımla kapıya yaslanıyorum. Nefes alamıyorum,

yanaklarımdan gözyaşları süzüldüğünü fark ediyorum. Halledeceğim, halledeceğim, her şeyin bir çözümü vardır. Belediye başkanını çağırıp bana kapıyı açmasını rica edeceğim. Örümcek adam gibi duvara tırmanacağım. Gazeteye öfkeli bir mektup yollayacağım. Uluslararası Af Örgütü ile konuşacağım. Kapının teslim olmaması mümkün değil. İçeri girememem gibi bir şey söz konusu olamaz. Derin bir nefes alıyorum. Bu işi güzelce, itidalimi kaybetmeden halledeceğim, eminim bu şekilde çözüme ulaşacağım. Alçak bir sesle kapıya seslenip, “Anne, anne,” diye, neredeyse duyulmayacak bir şekilde fısıldıyorum, bir yandan da kulağımı kapıya dayıyorum; uzaklardaki bir kedinin koşuşturmasını duyar gibi oluyorum, bir süre bekliyorum ama kimse gelip bana kapıyı açmıyor. Ağır tokmağı çekiştiriyor ve tüm gücümle, sanki kapalı kalan benmişim gibi, kapıya vurmaya başlıyorum. Ellerimde hissettiğim acı beni durmaya mecbur kılmaya dek vuruyor ve vuruyorum. Yılgın ve yorgun bir şekilde şapelin girişindeki banka oturuyorum. Ben farkına bile varmadan sabah oluverdi. Parlak, pembe bir ışık zeytin ağaçlarını okşuyor, beyaz duvarları pembeye boyuyor ve toprak yolu hafif hafif nemlendiriyor. Yabancı değilim bu ışığa: Tanıdık biri bana sesleniyor sanki onunla. Bankın üzerine çıkıyor ve duvarın öte yanına bakıyorum; zeytin ağaçlarını,

Port Lligat'ı, tekmemizin olduğu küçük limanı görebiliyorum. Birden onu görüyorum. İskelede yürüyor, mayosunun üstüne mavi kareli, rengi solmuş gömleğini geçirmiş, o güzel, bronzlaşmış bacakları morluklarla dolu, içe doğru basarak yürüyor işte, ayağında o küçük kız terlikleri, gözlükleri yamuk duruyor, tuz lekeli şapkasının altındaki saçları darmadağın, yanında denizden yeni çıkmış üç köpeğiyle –Patum, Nana ve Luna– mutlu mutlu teknesine gidiyor. Deniz çarşaf gibi, muazzam bir gün. Tekneye binmeden önce arkasını dönüyor, gülümsüyor ve bana;

“Bu da geçecek,” diyor.

Ve bana göz kırpmıyor.

sonsöz

Son geceyi tek başına geçirdin. Bütün günü hastanede elini tutarak geçirmiştım ve doktor bana daha iyi olduğunu söylediğinde, her ne kadar bir bakışta bunun doğru olmadığı anlaşılrsa da, biraz uyumak üzere eve gitmeye karar verdim. Seninle ölmek isterdim, aynı odada, aynı anda. Ertesi gün, sen artık öldükten sonra değil. Son nefesimizde yanı başında olmayı, elini tutmayı dilerdim. Çünkü her ne kadar, az biraz neşeli, az biraz yalnız, canlıların dünyasında dolanıyor olsam da bir ayağım hep senin olduğun yerde. Bir gün yatağımın kenarına oturup babamın ölümünden sonra beni teselli etmek adına bana anlattığın bir hikâyeyi anlatıyorum bazen kendi kendime: Bir varmış bir yokmuş, çok uzak diyarlarda, mesela Çin'de yaşayan güçlü mü

güçlü, zeki mi zeki, şefkatli mi şefkatli bir imparator varmış. Bir gün imparatorluğundaki tüm bilginleri, tüm filozofları, tüm matematikçileri, tüm bilim insanlarını ve şairleri toplamış ve onlara, “Her zaman her durumda geçerli olabilecek kısa bir cümle istiyorum,” demiş. Bilginler kendi köşelerine çekilip aylar ve aylar boyu düşünmüşler. Sonunda imparatorun yanına gitmişler. “Artık bir cümlemiz var,” demişler. “Cümlemiz şu: ‘Bu da geçecek.’” Ve demiştin ki, “Acı ve hüznün geçer, tıpkı coşku ve mutluluğun geçtiği gibi.” Artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Ölünceye dek sensiz yaşayacağım. Kalbime oklar saplayarak verdin bana gerçek aşkı (tek biçimi buydu sevdalanmanın, haklıydın), sanatı, kitapları, müzeleri, baleyi sevdirdin, para konusunda mutlak cömertliği sundun, her ana yaraşır bir şekilde davranmamı, hareketlerime ve kelimelerime özen göstermemi sağladın. Beraberinde getirdiği sorumluluk duygusuyla suçluluk duymadan özgür olmama olanak tanıdın. Evde hiç kimse hiçbir zaman hiçbir şeyden suçluluk duymazdı, herkes düşünür ve ona göre davranırdı ve diyelim ki yanıliyordu, suçluluk duymak değildi hatasının telafisi, yaşananların sonuçlarına katlanırdı, hepsi bu. Sanıyorum hiçbir zaman “Özür dilerim” cümlesi çıkmadı ağzından. Ayrıca bana delicesine kahkaha atma, yaşamdan zevk

alma, kendimi bir şeylere kaptırabilme, oyunları sevmeme, bayağılık, sadakatsizlik, kıskançlık, korku, aptallık ve hepsinden öte zalimlik gibi hayatı değersiz ve zorlayıcı kılan her şeyi hor görme yetilerini bahşettin. Ve adaleti hediye ettin bana. Bir de asiliği. Yeniden uçup gitmeden önce mutluluğu elinde tutmanın verdiği o baş döndürücü farkındalığı. Kalabalık bir masada oturur ya da bilmediğimiz bir şehirde dolanırken ya da denizin ortasında yüzerken bir an için göz göze geldiğimizi ve sanki başımıza peri tozu saçılıyormuş gibi bir hisse kapıldığımızı anımsıyorum, belki Peter Pan'ın vaat ettiği gibi orada uçuveremiyorduk ama neredeyse ona benzer bir histi yaşadığımız. Ve uzaklardan gü-lümsüyordun bana ve ikimizin de bildiğini bildiğini biliyordum, içten içe bu zevzek hediye için teşekkür ediyorduk ikimiz de tanrılara, açık denizde yüzebildiğimiz, o pembe alacakaranlığı görebildiğimiz, bir şişe grappa içtikten sonraatabildiğimiz kahkahalar, bizi zaten çok seven insanların daha da sevmelerini sağlayan o palyaçoluklar için teşekkür ediyorduk. Ve yüceliği verdin bir de; her şeyi görebiliyor ve adlandırabiliyordun, diğer insanların hata ve kusurlarına karşı büyük bir tolerans gösteriyordun. Bu özelliklerinin tümünün bende olduğundan şüpheliyim ama yakınında olduğumu biliyorum, hepsinin ayırdına varabiliyorum ve sen

gittiğinden beri aç bir köpek ya da yoksunluk nöbeti geçiren ağlak bir müptela gibi aranıyorum tümünü, kokusunu alabiliyor, sesini duyabiliyorum, ayırdına varabiliyorum (tek bir el hareketi yetiyor bazen), oğullarımın içinde filizlenmeye başladığını biliyorum nezaketin, terbiyenin ve züppelik noksanlığının. Torunların, bu eve adımını atan herkesi, ki inan bana bazen çok tuhaf, fazlasıyla yaralı veya deli tipler de geliyor, sevgi, merak, saygı, ihtiyat ve şefkatle karşılıyorlar. Ve ne zaman Muntaner Caddesi'ndeki son yaşadığın dairenin önünden geçsek, sessizce senin balkonuna bakan büyük torununu izliyorum dikiz aynasından, çaktırmadan. Ve belki de ona senin artık daha güzel bir yerde olduğunu söyleyebilirim diye geçiriyorum içimden zaman zaman ama bunun doğru olmadığını biliyorum çünkü çok uzun bir süre boyunca seni torunlarınla ve benimle vakit geçirmekten daha mutlu eden bir şey olmadı. Bir gün uzun uzun senden bahsedeceğiz. Daha rahat nefes alır oldum ve neredeyse artık hiç kâbus görmüyorum ve kimi günler başıma peri tozu serpi-liyormuş gibi bir hisse kapılıyorum; çok sık olmuyor bu, öyle çok bir şey de serpmiyorlar zaten ama bu da bir başlangıç işte. Ayrıca evde yeni bir misafirimiz var, adı Kral, çocuklara onu her gün dolaşmaya çıkarmayı öğretmeye çalışıyorum. Dünden önceki gün ceketini

BU DA GEÇECEK

kuru temizlemeciye götürdüm, Perşembe günü geri alacağım. “Yeni gibi” olacağını söylediler.

Barselona, Nisan 2014